

Den Internationale Fredskoalition udsender 'Uafhængighedserklæring om forestående atomkrig: Begynd forhandlinger om fred nu'

3. juli 2024 (EIRNS) – Den Internationale Fredskoalition (IPC) udsendte følgende erklæring, dateret 4. juli, og opfordrede til underskriftsindsamling:

Den Internationale Fredskoalition

Uafhængighedserklæring om overhængende atomkrig:

Begynd forhandlinger om fred nu

Skriv gerne under her på Schiller Instituttets internationale hjemmeside.

4. juli – Vi, de undertegnede, hilser det fornyede fredsinitiativ fra Den Russiske Føderations præsident, Vladimir Putin, velkommen, som det blev præsenteret i hans tale i det russiske udenrigsministerium den 14. juni 2024. Vi opfordrer til, at der straks indledes en diplomatisk proces, uanset den nuværende tilstand af fjendtligheder mellem NATO/Ukraine og Rusland.

Tiden er af afgørende betydning. Enhver yderligere optrapning øger faren for, at den nuværende storbrand vil spredes til en krig i hele regionen eller endog en atomkonfrontation, og det langt hurtigere end man kunne forestille sig. For at sikre at det ikke sker, bør vi følge dette råd: "Lad os aldrig forhandle ud fra frygt. Men lad os aldrig frygte at forhandle. Lad begge sider udforske, hvilke udfordringer der forener os,

i stedet for at uddybe de problemer, der splitter os.”

Disse ord fra den amerikanske præsident John F. Kennedy blev gentaget af hans modstander, den russiske premierminister Nikita Khrusjtjov, i et brev, han skrev til JFK: “Jeg har deltaget i to verdenskrige og ved, at krigen først slutter, når den har skåret sig vej gennem byer og landsbyer og bragt død og ødelæggelse i sit kølvand.” Det har været den unødvendige pris i denne krig, en krig, der kunne have været afsluttet for over to år siden, i slutningen af marts 2022. I stedet blev det allerede forhandlede forslag om fred mellem Rusland og Ukraine skudt i sæk gennem den britiske Boris Johnsons og NATO’s klart dokumenterede indgriben. Hundredtusinder af liv blev unødigt ofret som følge heraf.

Putins forslag fra 14. juni 2024 er verdens mulighed for at “komme tilbage på sporet”. Det kan vise sig at være det første skridt i retning af at skabe en ny international strategisk arkitektur til at erstatte den nu døde “unipolære” konstruktion efter 1989/91. Fredsinitiativet den 14. juni er en efterfølger til en række mislykkede, saboterede, men vedholdende fredsforsøg, som åbent blev dokumenteret for verden i indgåelsen og forsøget på at gennemføre Minsk-2 i 2015, samt i viljen til at forhandle selv efter indledningen af Ruslands særlige militære operation den 24. februar 2022. Det sås i traktaten fra marts 2022, der blev underskrevet af både russiske og ukrainske officielle repræsentanter, men aldrig blev vedtaget på grund af Boris Johnsons imperiale indblanding.

Vi erklærer hermed, eftertrykkeligt, at målet om at opløse Rusland, ved at bruge Ukraine-konflikten som springbræt til et regimeskifte i landet, helt klart er en gal mands foretagende i en tid med atomvåben. I betragtning af de lidelser, der er forårsaget af krig og aggression, og faren for at denne konflikt optrappes til en tredje verdenskrig, er bred støtte til dette initiativ et vigtigt udtryk for alle rationelle menneskers vilje til at overleve.

Krigsmageriet og de profit- og hævdrevne opfordringer til at besejre Rusland er baseret på den fejlagtige antagelse, at krigsskuepladsen – herunder atomkrig – kan begrænses. Det var imidlertid ikke tilfældet i hverken Første eller Anden Verdenskrig. Med nutidens militære kapacitet, som kan

nå ethvert mål i verden på kortest mulig tid, er en sådan antagelse om “begrænset krig” et bevis på en enorm fejlvurdering af virkeligheden i vores tid. De, der opfordrer til krig og er imod forhandlinger, tror fejlagtigt, at de måske har en sikker chance for at overleve. I atomkrig er der ikke noget gemmested.

For at gentage: Vi opfordrer indtrængende til, at der straks indledes en diplomatisk proces, uanset den nuværende krigstilstand mellem NATO/Ukraine og Rusland. Til dette formål opfordrer vi Ukraines Rada til at tilbagekalde ordren, der forhindrer direkte forhandlinger med Rusland. Vi støtter fuldt ud opbygningen af en ny sikkerhedsarkitektur for Europa, og ja, for hele verden. Vi opfordrer indtrængende de stridende parter – og dem der har en støttende rolle – til at mødes i god tro for at forhandle en varig fred baseret på gensidigt fordelagtige økonomiske relationer mellem de involverede lande.

Konkret anbefaler vi følgende skridt:

For det første, at påbegynde indledende diskussioner baseret på det russiske fredsforslag fra 14. juni 2024.

For det andet, baseret på fremskridt i disse indledende diskussioner, at søge den tidligst mulige erklæring om en aftalt våbenhvile i konflikten.

For det tredje, når betingelserne for en aftalt våbenhvile er sat på papir, at styrke tilliden gennem en ny økonomisk arkitektur, der omfatter kræfter uden for konflikten, som har fremsat forskellige forslag til fremme af fred.

Vi må, i forbindelse med disse forhandlinger, ikke bare huske, men også forpligte os til at følge læren fra den Westfalske Fred, som afsluttede Trediveårskrigen: En varig fred kræver, at man tager hensyn til "den andens interesser" og alle andres for den sags skyld. "Intet problem i den menneskelige skæbne ligger uden for menneskets rækkevidde." Det var Kennedys og Khrusjtjovs overbevisning, da de som ledere stod over for et øjeblik, hvor de sammen kunne have udslettet alt menneskeligt liv, måske for altid. De forhandlede, og menneskeheden sejrede. Vi står, måske ikke endnu, men meget tæt på det samme sted nu. Vi må ikke fejle.

Skriv gerne under her på Schiller Instituttets internationale hjemmeside.

Betyder den 4. juli noget som helst?

2. juli 2024 Når USA nærmer sig fejringen af den 4. juli i anledning af Uafhængighedserklæringen fra det Britiske Imperium, er det på sin plads med et par tanker. En fjollet tanke, som man bør droppe, er, at grundlæggerne anskaffede sig verdens største flåde og militærstyrke, fordi de fik for lidt i skat. Folk glemmer, at indvendingen var mod "beskatning uden repræsentation". Når mennesker ved, at de er i stand til at gøre mere i løbet af deres levetid end blot at levere råmaterialer til kloge mennesker, og i stedet er i stand til at overveje handlingsplaner for deres samfund og deres nation, som fremadskridende udnytter menneskehedens højere kultur- og færdighedsniveauer, bliver det svært at holde dem i kolonial underkastelse.

Den 3.-4. juli samles 25 nationer til møde i Statsoverhovedernes Råd i Shanghai Cooperation Organization i Astana, Kasakhstan, hvor de bl.a. diskuterer organisationens voksende antikoloniale og udviklingsvenlige succes, som bl.a. repræsenteres af Kinas monumentale Bælte- og Vej-projekt. Faktisk var det i Astana, den 7. september 2013, at Beijings nyvalgte præsident Xi Jinping annoncerede sin plan for "Silkevejens økonomiske bælte", som snart ville få følgeskab den 4. oktober 2013, da han i Jakarta annoncerede "Det 21. århundredes Maritime Silkevej": Disse to, verdens største infrastrukturprojekt, blev snart berømt som Bælte- og Vej-initiativet for landets langsigtede, infrastrukturelle, fattigdomsbekæmpende projekter, der tilbydes i hele verden. Selv om det ikke var en del af Bælte- og Vej-initiativet, var Xis vision for Kinas udvikling om at udrydde den dybeste fattigdom blandt 800 millioner af landets borgere inden 2020 ikke mindre genial.

De amerikanske grundlæggere ville være meget stolte.

Så hvorfor diskuterer deres efterkommere, om Joe Biden eller Kamala Harris, eller hvem det nu er, kan vinde over Donald Trump i en konkurrence om, hvem der bedst kan nedkæmpe Kina eller Rusland? Hvornår erobrede det Britiske Imperium USA og gjorde os til en bølge for imperial undertrykkelse? Og hvornår har amerikansk uafhængighed og frihed fjernet sig fra glæden ved at udvikle alle vores kræfter og modent vælge den bedste kurs fremad?

I dag var der en bemærkelsesværdig og mærkelig begivenhed i Kiev. Ukraines præsident Volodymyr Zelenskyj mødtes med sin nabo, Ungarns premierminister Viktor Orbán. Sidstnævnte har været på Kievs liste over fjender i et stykke tid nu – både den berygtede Myrotvoret's-hitliste og Center for Countering Disinformation (CCD)'s sorte liste. Som en person, der har vovet at lytte til Ruslands bekymring for, at Europa har brug for nye sikkerhedsordninger, hvor et lands sikkerhed ikke er baseret på at mindske naboens sikkerhed, er Orbán blevet

udpeget som en russisk agent, som i krigstid kan og bør bringes til tavshed med alle nødvendige midler. I går overtog Orbán og Ungarn formandskabet for EU-Rådet i de næste seks måneder, og hans første store indgreb var at forsøge at kvæle Europas fremstød for en udvidet krig, hvilket fik ham til at opsøge sine erklærede fjender.

Mindre realiseret, men måske mere risikabelt, mødtes præsident Zelenskyj med Orbán og var blandt andet vært for en fælles pressekonference. Det er Zelenskyjs eget præsidentkontor, der huser hans nationale sikkerheds- og forsvarsråd, som via sin CCD-enhed udpeger Orbán som en offentlig fjende. Bortset fra Orbáns dristige indgriben, hvad skal man så mene om, at Zelenskyj optræder offentligt sammen med Orbán, og at Orbán opfordrer til at kickstarte fredsforhandlingerne ved at indlede en våbenhvile med en deraf følgende deadline – bare for at sætte skub i tingene?

Zelenskyjs fem år ved magten har gjort ham respektløst stridbar over for næsten alle, bortset fra den hårde kerne af revanchister i Ukraine, dem der fejrer nazi-kollaboratøren Stepan Bandera, dem fra Azov-brigaden med deres symboler baseret på det nazistiske hagekors. I fem år har de sagt: "Spring", og Zelenskyj har spurgt: "Hvor højt?" Alt dette er for at understrege, at der er en vis grund til at tro, at Zelenskyj måske spekulerer på, om han har en udvej fra det hjørne, han har malet sig selv op i.

Har Vesteuropa en udvej fra sin selvdestruktive "russofobi" og økonomiske ruin? Har USA, for den sags skyld, en måde at slukke for den tilsyneladende endeløse sæbeopera, der kaldes politik?

Et par positive tanker om den oprindelige 4. juli, hvor det at befri verden fra imperialistisk herredømme var en god ting, er et fremragende vendepunkt, en fin og korrekt brug af kultur. Til at begynde med er her en 4. juli-fejring af en kandidat til det amerikanske senat i New York, Diane Sare, den eneste i

øjeblikket, der kan antænde en ægte og varm ild for den rigtige 4. juli.

Foto: Signing of Declaration of Independence by John Trumbull.

Tidligere udenrigsministre støtter retsopgør om “moralisk forkert” våbeneksport til Israel

Fra EU repræsentation i Danmarks hjemmeside 3. juli 2024 – For nylig har Mellempfolkeligt Samvirke, Amnesty International Danmark, Oxfam Danmark og den palæstinensiske menneskerettighedsorganisation Al-Haq lagt sag an mod Udenrigsministeriet og Rigspolitiet i sagen om den danske våbeneksport til Israel, skriver Information. Både Mogens Lykketoft, Villy Søvndal og Martin Lidegaard støtter sagsanlægget, da de mener, at det er moralsk forkert og samtidig kan det “meget vel” være et brud på internationale regler. Det er dog endnu ikke afgjort, om organisationerne får lov til at føre sagen, men i en lignende sag i Holland fastslog en appelret i Haag, at der er en klar risiko for, at Israels F-35-kampfly bliver brugt til at krænke den humanitære folkeret under bombardementerne af Gaza og derfor pålagde domstolen Holland at standse al eksport af dele til de israelske fly. Udenrigsministeriet skriver i en skriftlig kommentar: “Det er fortsat Udenrigsministeriets vurdering, at Danmarks tilgang til eksportkontrol, også når det gælder F-35-programmet, er i overensstemmelse med Danmarks EU-retlige og

internationale forpligtelser i øvrigt. De to retssager om disse spørgsmål må nu gå deres gang ved domstolene.”

Information bringer en kommentar af Villy Søvnald, Martin Lidegaard og Mogens Lykketoft, tidligere udenrigsministre for hhv. SF, De Radikale og Socialdemokratiet. De skriver blandt andet: “Blodbadet, der er på vej ind i sin niende måned, er ubærligt at være vidne til. Og burde for længst have været bragt til ophør gennem massivt pres fra USA og Israels andre allierede, herunder også Danmark. Ubærligt er det ligeledes, at Israels uproportionale krigsførelse gennemføres med våben leveret af vestlige demokratier, herunder Danmark. Dette er ikke bare moralsk forkert. Den danske våbeneksport til Israel kan også meget vel være et brud på de internationale regler for våbenhandel, som Danmark har tilsluttet sig. Hvorvidt det er tilfældet, skal de danske domstole nu tage stilling til. Og det støtter vi. Vi bakker således op om de fire civilsamfundsorganisationer, der har sagsøgt den danske stat – eller mere præcist Udenrigsministeriet og Rigspolitiet, der har ansvaret for at udstede tilladelser til eksport af våben. [...]

Vi håber, at retten vil sikre en effektiv kontrol med Danmarks overholdelse af reglerne for våbeneksport. Der er brug for at få afklaret, om Danmarks eksport af militært udstyr til Israel er lovlig. Og om de eksisterende eksporttilladelser er ugyldige og skal tilbagekaldes. Konkret handler det om, hvorvidt våbeneksporten til Israel strider mod EU's fællesregler for våbeneksport og FN's våbenhandelstraktat. Ifølge EU's fællesregler er det forbudt at godkende våbeneksport, når der er en klar risiko for, at udstyret kan blive brugt til blandt andet krigsforbrydelser.” Information, s. 4,17 (03.07.2024)

Foto: Robert Sullivan, Flickr

Tom Gillesbergs skrifter: Evighedens samtidighed

I anledning af Schiller Instituttets formand Tom Gillesbergs 60 års fødselsdag den 30. juni 2024, har vi samlet Toms skrifter.

Cantors transfinitte tal, 1995

Den danske hjælp til Schiller The Danish Help to Schiller How the Danish Marquis de Posa and Don Carlos saved Friedrich Schiller, 2004.

Vitus Bering and the Rediscovery of America Vitus Bering og rejsen til Amerika, 2007.

A Lesson for Copenhagen Today: Hans Christian Ørsted's Scientific Method I stedet for klimaovertro: H.C. Ørsteds videnskabelige metode: i anledning af 200 år for Ørsteds opdagelse af elektromagnetisme, 2009.

Verden har brug for Lyndon LaRouche universiteter, bidrag til et festskrift for Lyndon LaRouches 95. års fødselsdag The World Needs LaRouche Universities, 2017.

Prometheus og Epimetheus: Tom Gillesbergs bidrag til et festskrift for Helga Zepp-LaRouches 70. års fødselsdag Prometheus and Epimetheus, 2018.

Download (PDF, Unknown)

Den gamle orden er i opløsning, men der må findes en udvej

Sidste uges amerikanske præsidentdebat viste uden skyggen af tvivl, at ordenen efter Anden Verdenskrig er i færd med at bryde endeligt sammen. Showet fortsætter måske et stykke tid endnu, ligesom kyllingen, hvis hoved er blevet hugget af, stadig løber rundt, men der er ikke meget liv tilbage i skroget til at gøre meget mere end at holde facaden. Ikke alene er der tydeligvis ingen hjemme i skikkelse af USA's præsident, men hele det politiske og på anden måde herskende etablissement har dækket over dette i måneder og endda år, alt imens de har prædiket om floskler som "demokrati", "ansvarlighed" og "ærlighed" til resten af verden.

Kun få dage senere led det vestlige etablissement endnu et stort nederlag i Frankrig, da Macrons parti fik tæsk ved søndagens valg. Ingen form for "bekæmpelse af misinformation" var nok til at forhindre den franske offentlighed i at stemme imod det herskende etablissement i rekordstort antal. Sammen med den mislykkede stedfortræderkrig i Ukraine og den åbenlyse katastrofe, som vestlige lande har tolereret i Gaza, er det ikke svært at se, hvordan "løgneimperiet" hurtigt er ved at falde fra hinanden.

Men det er ikke nok i sig selv. Som Jacques Cheminade, formand for Solidarité & Progrès i Frankrig, udtrykte det i en erklæring mandag: "Første runde af det franske parlamentsvalg var en bølge af modstand mod det gamle regimes politik med underkastelse over for den finansielle globalisme. Men de politiske kræfter, der hævder at repræsentere denne folkelige vilje til at bryde med fortiden, er selv fanget i den spændetrøje, som vi er blevet påtvunget siden 1946." I lighed med Donald Trump, som på den ene side har kritiseret og på den

anden side fuldt ud omfavnet det militær-finansielle kompleks' politik, har de fleste, hvis ikke alle, oppositionskandidater på tværs af Atlanten endnu ikke hævet blikket for at tage kampen op mod finansoligarkiet i City of London, Wall Street og BlackRock. Kan tilstrækkeligt mange klare stemmer gribe ind og ændre denne debat?

Cheminades erklæring fortsætter: "I dag, midt i det kaos, vi er på vej mod, er jeg overbevist om, at det værste kan ske lige så vel som det bedste." Faktisk befinder verden sig i dag mellem truslen om global krig og en ny global æra med fredeligt samarbejde. Mens den vestlige verden oplever politiske og økonomiske omvæltninger (af den slags der skulle bruges mod Rusland, men som aldrig kom), rejser Xi Jinping til Kasakhstan for at deltage i denne uges møde i Shanghai Cooperation Organization – en af søjlerne i den nye eurasiske arkitektur, der diskuteres i øjeblikket. Kasakhstans præsident Tokayev bemærkede i et interview med Xinhua mandag, aftenen før Xis besøg, at Kasakhstan fuldt ud støtter Kinas Bælte- og Vej-initiativ og ønsker at "tilpasse vores nationale strategier yderligere".

Der er faktisk ved at opstå et nyt system, som viser vejen frem, så verden kan komme ud af sin nuværende krise, og det er vigtigt at huske på, at de eksperter, der angriber det som "kommunistisk" eller "autoritært" fup, er de samme mennesker, som så sent som i sidste uge fortalte, at Joe Biden har et skarpt sind, men at han stammer. Så sløret falder, og det er på høje tid, at borgerne i det transatlantiske område vælger en smuk og fri fremtid sammen med deres globale naboer frem for de uhyggelige og makabre rænkespil fra nutidens militær-finansielle Frankenstein, der trækker hen imod en verdenskrig.

I en diskussion med medarbejdere i dag påpegede Helga Zepp-LaRouche, at Bidens åbenlyse manglende mentale åndsevner i sidste uges debat ubetinget rejser spørgsmålet om denne militær-finansielle "dybe stat", for hvis Biden er i denne tilstand, hvem styrer så i virkeligheden USA? Det giver derfor

mulighed for at organisere folk omkring, hvad der virkelig sker i USA og verden, og hvorfor de har tilladt sig selv at opgive ideen om en republik og deres rolle som borger.

Vesten er nødt til at samarbejde med denne nye orden, hvis man skal komme ud af krisen uden en global krig, og derfor er den russiske præsident Putins tilbud ekstremt vigtigt. Det repræsenterer en udvej, som det er påtrængende nødvendigt at tage.

For en ny befrielse

Udtalelse fra Jacques Cheminade, formand for Solidarité & Progrès, efter første runde af parlamentsvalget

“Den første runde af det franske parlamentsvalg var en bølge af modstand mod det gamle regimes politik med underkastelse over for den finansielle globalisme. Men de politiske kræfter, der hævder at repræsentere denne folkelige vilje til at bryde med fortiden, er selv fanget i den spændetrøje, som vi er blevet påtvunget siden 1946.

“De lader alle som om, at risikoen for krig ikke eksisterer. Ingen af dem kæmper direkte mod det finansielle oligarki i City, Wall Street, BlackRock og alle dem, der propaganderer for kriminelle sociale nedskæringer. Ingen af dem udfordrer den vestlige oprustningspolitik, som dette oligarki fører. Ikke en eneste af dem sætter spørgsmålstegn ved de europæiske staters underordning inden for militære våben, energi og data. Ingen af dem har offentliggjort den kommende henstilling i henhold til artikel 126 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde i forbindelse med proceduren for uforholdsmæssigt store underskud, som fordømmer vores ledere til at gøre deres eget folk til slaver.

“Kandidaterne fra ‘Ensemble’ var på forhånd underdanige, kandidaterne fra Rassemblement National solgte en national illusion uden nogen reelle midler til at gennemføre den, og kandidaterne fra Nouveau Front Populaire faldbød en social

illusion. Under disse forhold, hvor de stod over for den umiddelbare trussel om krig og økonomisk sammenbrud, gav de alle løfter, mens deres hænder var bundet, hvilket forhindrede dem i at holde deres løfter.

“På grund af manglende økonomiske ressourcer blev Solidarité & Progrès og jeg reduceret til whistleblowere. Det er vi stolte af at have gjort. Desuden er denne nye internationale arkitektur for gensidig sikkerhed og udvikling, som vi foreslår, nøglen til at befri os selv sammen med staterne i det Globale Syd, hvis krav om suverænitet møder vores eget.

“I dag, midt i det kaos, vi er på vej mod, er jeg overbevist om, at det værste kan ske, såvel som det bedste. Frankrig er ikke alene. En global koalition for fred er ved at rejse sig blandt befolkningerne.

“Det er op til os at genkalde os de patrioter og verdensborgere, som tog udfordringen op i juni 1940, og fortsatte kampen for national befrielse mod finansfeudalisterne og deres kollaboratører, uanset om de er ubevidste eller blinde.”

Resultater for Solidarité & Progrès-kandidater

Tre kandidater på det franske fastland

Benoit Odille 380 stemmer (0,75 %)

Gerard Julien: 213 stemmer (0,3 %)

Jean François Grilhaut de Fontaines 769 stemmer (1,22%)

Tre kandidater i distrikter i det franske udland

Jacques Cheminade: 224 stemmer (0,53%)

Odile Mojon-Cheminade: 450 stemmer (1,26%)

Sébastien Périmony: 172 stemmer (0,48%)

Credit: UN Photo/Eskinder Debebe

Lad ikke et stort øjeblik i historien finde et lille folk

(EIRNS) – 30. juni 2024 I dag fik Frankrigs præsident Emmanuel Macron et knusende nederlag i første runde af det franske parlamentsvalg. Hans midterkoalition endte på en tredjeplads efter Marine Le Pens parti National Samling, som vandt i mindst 297 af de 577 distrikter, og det venstreorienterede Nye Folkefront, som førte i mindst 153 distrikter. Macrons gruppering "Ensemble" fører i 65 af distrikterne. Når anden runde den 7. juli afgør, hvem der får pladserne i Assemblée Nationale, forventes det, at Tories i Storbritannien får et lignende spark bagi fra meningsmålingerne den 4. juli. Begge resultater bør være et ekko af den generelle afvisning af de atlantiske kandidater, som fandt sted ved EU-valget den 9. juni.

Der er ingen helte i denne proces – bare et simpelt, højlydt udtryk for afvisning af den økonomiske elendighed, truslen om evig krig og hadet til de såkaldte europæiske leders hensynsløse tilsidesættelse af befolkningens værdier og liv. Men den 1. juli overtager Ungarn formandskabet for EU-Rådet, og i dag bekendtgjorde den ungarske premierminister Viktor Orbán en ny alliance i EU-Parlamentet, "Patrioter for Europa", som tilsyneladende er designet til at gøre en ende på miseren. Den blev dannet af hans Fidesz-parti, af Tjekkiets ANO (deres største oppositionsblok, ledet af tidligere premierminister Andrej Babis) og af Østrigs Frihedsparti (FPÖ), der ledes af Herbert Kickl. Mens alle tre partier lefler for vreden mod immigranter, havde de mere at sige på dagens fælles pressekonference.

Orbán sagde, at valgresultatet den 9. juni blev anerkendt af nogle EU-lande, men "eliten i Bruxelles gør modstand, fordi Bruxelles ikke er en demokratisk konstruktion. I denne situation er det vores pligt at håndhæve vælgerens vilje. Tre

politiske partier sidder her foran jer. Det stærkeste østrigske parti, det stærkeste tjekkiske parti og det stærkeste ungarske parti, og vi påtager os ansvaret for at søsætte denne nye platform og nye fraktion.... I dag skaber vi en politisk formation, som jeg tror meget hurtigt vil blive den største fraktion på den europæiske højrefløj." Han tilføjede, at EU's politik er nødt til at bøje sig for resultaterne af valget til Europa-Parlamentet den 9. juni, hvor de regerende koalitioner i Tyskland, Frankrig og Italien effektivt blev smadret. Orbán sagde, at de tre partier kun var begyndelsen, og at mange andre europæiske partier ville slutte sig til, hvilket ville gøre deres parti til "den største fraktion på den europæiske højrefløj. Det vil ske inden for få dage."

"Patrioter for Europa" erklærede, at "Europas nationer har nået et historisk vendepunkt. Den Europæiske Union – som engang var et drømmeprojekt, der havde rødder i ønsket om forsoning efter ødelæggelserne forårsaget af to verdenskrige og årtiers splittelse – har vendt sig mod europæerne.... Det seneste valg til Europa-Parlamentet i juni havde derfor både generationsmæssig og eksistentiel betydning. Den politiske skillelinje går ikke længere mellem konservative og liberale eller højre og venstre, men mellem centrister – som er forløberne for en ny europæisk 'superstat' – og patrioter og suverænister... Kun gennem sejr og samarbejde mellem kontinentets patriotiske og suveræne partier kan vi garantere vores børns arv."

De "tror på et Europa, der består af stærke, stolte og uafhængige nationer; af nationer, der frit kan beslutte at sameksistere og samarbejde i gensidig forståelse; de tror på et Europa, der arbejder sammen gennem institutioner, der er forankret i nationer; gennem institutioner, der handler på vegne af og er ansvarlige over for Europas befolkning... Forpligtet til fred og dialog, men samtidig klar til at forsvare sig selv mod enhver fare; det beskytter og fejrer sin

europæiske identitet, traditioner og skikke, frugten af den græsk-romerske og jødisk-kristne arv. Det værdsætter den mangfoldighed, der ligger i dets nationer, deres historie og livsstil....”

I går anklagede Orbán bureaukraterne i Bruxelles for at have “skudt europæiske virksomheder i foden med sanktioner”, for at drive inflationen i vejret og for at “påtvinge EU’s befolkning deres egne ideologier” i stedet for at “varetage folkets interesser”. Men Orbán og hans samarbejdspartnere har ingen mulighed for at kæmpe sig tilbage til normal handel med Rusland og Kina. Indsatsen er højere.

Bælte- og Vej-projekterne er på bordet. Kvaliteten af politisk lederskab for at undgå de “påtvungne ideologier” og for at imødekomme det “historiske springende punkt” – hvad Friedrich Schiller identificerede som “punctum saliens” – er også på bordet med de dristige, klare indlæg fra Helga Zepp-LaRouches ti principper og fra den uafhængige amerikanske senatskandidat i New York Diane Sares budskab fra den 4. juli.

Den amerikanske Frihedskrigs elev, Friedrich Schiller, afslørede en vigtig og betimelig lektion om den 4. juli og den rette fødsel af en ny verden, og den forfærdelige tragedie, der hidrører fra den manglende evne til at leve op til lejligheden. Lad ikke et stort øjeblik i historien finde et lille fo

POLITISK ORIENTERING den 1.

**juli 2024 med formand Tom
Gillesberg:**

**Den vestlige elite må erkende
at dens politik har spillet
fallit,**

**og samarbejde med resten af
verden**

**‘ Fem princippers ’ -møde i
Kina understregede det
Globale Syds rolle**

Ikke korrekturlæst

Det Globale Syd har en ledende rolle at spille i skabelsen af et nyt paradigme for menneskeheden. Det var et af de centrale budskaber i den kinesiske præsident Xi Jinpings hovedtale til “Konferencen til markering af 70-årsdagen for de fem principper for fredelig sameksistens”, som blev afholdt i Beijing den 28. juni, og som også blev understreget i en opfølgende frokostpræsentation af udenrigsminister Wang Yi, som også blev dækket af Global Times.

“Det er nødvendigt for det Globale Syd at stå i spidsen for den historiske tendens, sagde Wang Yi ved fredagens frokost.

De otte foranstaltninger, som præsident Xi har annonceret for at støtte samarbejdet i det Globale Syd, viser Kinas faste beslutning om at stå solidarisk med alle lande i det Globale Syd i tykt og tyndt og om at fremme udviklingen og revitaliseringen af det Globale Syd, sagde Wang.”

GT-artiklen citerede derefter forskellige internationale gæster ved begivenheden, hvor den tidligere guyanske præsident Donald Ramotar var fremtrædende:

“Donald Ramotar, tidligere præsident i Guyana, som deltog i fredagens begivenheder, sagde, at Kina allerede arbejder med det Globale Syd på en meget dybtgående måde, og at det tilbyder et alternativ til den slags relationer, der tidligere eksisterede i den vestlige imperialistiske verden, hvis eneste mål var at udnytte udviklingslandene for at holde dem fattige og afhængige. Kinas opbygning af infrastruktur gennem forskellige initiativer som Bælte-og-Vej-Initiativet er også et bidrag til at styrke det Globale Syds suverænitet og uafhængighed, sagde Ramotar.”

En artikel på det kinesiske statsråds hjemmeside rapporterede, at omkring 600 mennesker deltog i begivenheden, “herunder tidligere udenlandske politikere, repræsentanter for internationale og regionale organisationer, udsendinge fra mere end 100 lande, eksperter og forskere samt repræsentanter for medier og erhvervsliv deltog i konferencen. Der blev afholdt en frokost og fire underliggende møder samme dag.”

Dilma Rousseff, præsident for BRIKS’ nye udviklingsbank og tidligere brasiliansk præsident, var også til stede. “Rousseff sagde, at de fem principper for fredelig sameksistens og visionen om at opbygge et samfund med en fælles fremtid for menneskeheden udgør et solidt grundlag for at fremme gensidig respekt og udvikling blandt nationerne og bidrager til at tackle de fælles udfordringer, som menneskeheden står over for,” skrev statsrådet. Rousseff understregede de konkrete skridt, som præsident Xi havde annonceret, herunder at “et forskningscenter for det Globale Syd vil blive etableret, og

1.000 stipendier under de fem principper for fredelig sameksistens Scholarship of Excellence og 100.000 uddannelsesmuligheder til lande i det Globale Syd vil blive givet i de kommende fem år. Disse foranstaltninger forventes at give innovative løsninger til global udvikling og styring og fremhæve udviklingslandenes afgørende rolle i udformningen af et mere fair og retfærdigt internationalt system, sagde Rouseff.”

Den Internationale Fredskoalition Møde nr. 56, fredag den 28. juni 2024

Ikke korrekturlæst

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Goddag til jer alle sammen. Som du lige har nævnt, Anastasia, fokuserede vi i sidste uge vores møde på Putins forslag om ikke kun at løse Ukraine-krisen ved forhandling, men om at etablere en sikkerhedsarkitektur for hele Eurasien, som ville være åben for hele Eurasien, inklusive NATO-medlemmer. Det stod på en måde åbent, om ikke-eurasiske NATO-medlemmer ville blive inkluderet.

Vi ramte fuldstændig plet, og jeg tror, at mange af de diskussioner, vi havde i mellemtiden med folk i Europa og Asien og Amerika, Latinamerika og andre steder, gjorde det meget klart, at verden har et påtrængende behov for at bevæge sig over i et nyt paradigme, for at lægge geopolitikken bag sig. Vi må finde en generel anerkendelse af, hvad dette Putin-forslag er, så det kan diskuteres og om nødvendigt ændres, støttes, hvad som helst.

Desværre er den nuværende EU-ledelse på en helt anden kurs.

Ursula von der Leyen vil sandsynligvis blive genvalgt, hvis Europa-Parlamentet godkender EU's og Rådets valg. Men der er én ændring i det europæiske lederskab, som jeg virkelig vil kalde en katastrofe, og det er Josep Borrell, som var EU's højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik, og som ikke ligefrem var en person, der tænkte som en verdenshistorisk borger, fordi han altid mente, at han skulle beskytte den europæiske have mod junglen i resten af verden. Han bliver nu erstattet, hvis Europa-Parlamentet stemmer for, af en person, der er så krigerisk, at selv hendes eget folk i Estland ikke længere vil have hende. Jeg taler om [den estiske premierminister] Kaja Kallas, som åbent reklamerer for at splitte Rusland i adskillige dele, og som er en af de værste krigshøge. Hvis hun bliver valgt, vil hun blive siddende i flere år. Så vores opgave er helt tydeligt klar.

Men jeg tror, det var helt rigtigt af os at fokusere så meget på dette Putin-initiativ, for kun en uge senere finder der en ekstraordinær begivenhed sted i Beijing i dag. Det er [70-årsdagen for grundlæggelsen af de fem principper for fredelig sameksistens]

(https://www.fmprc.gov.cn/mfa_eng/zxxx_662805/202406/t20240628_11443839.html), som blev grundlagt i Asien, men som hurtigt fik indflydelse i Afrika og i international lov og i FN generelt. Det førte til Bandung-konferencen i 1955, som var den første bevægelse af asiatiske og afrikanske lande, som snart skulle blive til Den Alliancefrie Bevægelse.

Vores bevægelse, LaRouche-bevægelsen, har været involveret i det på grund af min afdøde mands indsats, som foreslog en international udviklingsbank for denne bevægelse i 1975, hvilket var meget indflydelsesrigt i udformningen af den endelige resolution fra konferencen i Colombo, Sri Lanka, for den Alliancefrie Bevægelse i 1976. Vi har støttet udviklingslandenes bestræbelser på at overvinde kolonialismen i alle disse år.

Det, der skete i dag på Beijing-konferencen, som startede med en stor ceremoni i Folkets Store Hal, var, at præsident Xi Jinping tilføjede sin version af et sådant nyt paradigme, som ikke er identisk med Putins forslag, men som for en stor dels vedkommende overlapper det. Jeg kan kun sige, at det er helt i tråd med vores egne eller mine egne Schiller Instituttets ti principper. Det, præsident Xi Jinping sagde på dette møde, var, at han først henviste til historien og filosofien bag de fem principper for fredelig sameksistens, og jeg citerer: "For 70 år siden blev de fem principper for fredelig sameksistens officielt lanceret. Det markerede en banebrydende og epokegørende præstation i de internationale relationers historie. I dag er vi samlet her for at fejre 70-årsdagen med det formål at videreføre disse principper under nye omstændigheder; at opbygge et fællesskab med en fælles fremtid for menneskeheden og skabe en stærk drivkraft for menneskelige fremskridt.

"I løbet af det menneskelige samfunds moderne historie har det altid været et stort emne for alle nationer at håndtere forholdet mellem stater, i fællesskab at opretholde fred og ro i verden og fremme udvikling og fremskridt for menneskeheden. De fem principper for fredelig sameksistens blev dannet i Asien, men kom hurtigt på dagordenen i hele verden. I 1955 deltog mere end 20 asiatiske og afrikanske lande i Bandung-konferencen. De foreslog ti principper for håndtering af forholdet mellem stater på basis af de fem principper og talte for Bandung-ånden med solidaritet, venskab og samarbejde."

Hvis du er interesseret, bør du faktisk læse hele talen, for det er et meget vigtigt dokument. I talen peger han endelig på den særlige rolle, som landene i det Globale Syd spiller i deres stræben efter at overvinde kolonialisme og underudvikling. Jeg synes, det er en meget vigtig bekræftelse af vores indsats, for nu har vi det russiske forslag, Putins forslag, som i mellemtiden er blevet kommenteret og uddybet af mange russiske embedsmænd. Maria Zakharova, talskvinde for

udenrigsministeriet, forskellige andre embedsmænd. Nu kommer Xi Jinping med sin idé om en fælles fremtid. Jeg ved, at der er en generel anerkendelse af, at vi er nødt til at løfte hele verden meget hurtigt til den slags principper, som vi fremlagde i de [ti principper] (<https://schillerinstitute.com/blog/2022/11/30/ten-principles-of-a-new-international-security-and-development-architecture/>). Det er meget påtrængende, for det, der også blev klart i de diskussioner, vi havde siden sidste uge, var, at mange mennesker har bidraget med grunde til, at vi er nødt til at bevæge os i denne retning. Jeg tror, at et meget vigtigt element var, at flere talere pegede på det absolut uholdbare vestlige finansielle system, hvor USA's gæld ikke længere understøttes af dollarens rolle som verdens reservevaluta på grund af den igangværende af-dollarisering. Men også det faktum, at militærbudgettet nu konkurrerer med gældsbetalingerne. Det er lige ved at nå dimensioner, som er helt uholdbare, og derfor er en velordnet reorganisering af dette finansielle system – som er et af de punkter, der er nævnt i de ti principper – ekstremt påtrængende.

Jeg tror, at vi grundlæggende har defineret en udvej. Situationen i Ukraine er fortsat fuldstændig desperat. Ideen om en ny modoffensiv på landjorden, når de ukrainske styrker helt åbenlyst ikke længere er i stand til at gøre det, hvis man alene ser på tallene. Situationen i Gaza er fortsat en absolut katastrofe. Alle internationale hjælpeorganisationer advarer om, at hungersnøden er ved at optrappes på grund af mangel på humanitær hjælp og naturligvis enhver reel økonomisk udvikling. Så vores opgave er lige så påtrængende, som den altid har været, og den bliver mere og mere påtrængende for hver time, der går. Men jeg tror, der er lys for enden af tunnelen, for vi kan se, hvordan de fleste nationer bevæger sig i retning af et nyt paradigme baseret på helt andre principper. Derfor tror jeg, at vi er på helt rette spor i det, vi forsøger at gøre.

{Under diskussionen

ZEPP-LAROUICHE: Meget kort. Jeg deler naturligvis din bekymring. Jeg er faktisk i Tyskland, og i de seneste uger har forskellige russere meddelt, at hvis russisk territorium blev ramt, ville de ikke kun fjerne de våben, der forårsagede det, men også de kommandocentraler, hvorfra de blev udstationeret. De har nu flyttet Ukraine-gruppen fra Ramstein, hvor Austin havde oprettet den såkaldte Ramstein-gruppe, der regelmæssigt kaldte 40 nationer sammen for at diskutere, hvilke våben der skulle sendes af hvem. Nu var de bekymrede for, at hvis Trump vandt valget, så ville det måske ikke fungere længere. Så de ville gøre denne proces Trump-sikker, hvilket betyder, at den ville fortsætte, selv hvis Trump blev præsident. Og ved at gøre det flyttede de udstationeringen fra Ramstein til Wiesbaden, som nu er hovedkvarter for beslutningstagningen i Ukraine. Det gør Wiesbaden til et meget attraktivt mål, hvis disse ting går bare et par skridt videre. Og vi er ikke langt fra Wiesbaden, så det giver en meget ubehagelig fornemmelse af, at man måske er i skudlinjen.

Og så, hvis du kan huske det, havde vi alle disse konferencer, herunder IPC-møder, Schiller-konferencen, hvor eksperter fortalte, hvordan de fik en total afsky for at deltage i forskellige NATO-manøvrer under den kolde krig, da de indså, med hvilken lethed atombomber blev indsat i øvelser, og gjorde det klart, at hvis det kommer så vidt, vil Tyskland blive udryddet. Glem alt om det: Tyskland er et så tæt befolket, tæt industrialiseret og faktisk lille land. En af vores deltagere – professor Schreiber – var med til et af møderne. Han sagde, at Tyskland er fuldstændig ude af stand til at føre moderne krig, simpelthen fordi man har landsbyer, byer og industri, der ligger så tæt, at man ganske enkelt kan udslette området, hvis det kommer til krig. Han var meget optaget af at gøre den forskel klar, for i oversættelsen var der nogen, der sagde, at Tyskland ikke er krigsparat, fordi Pistorius nu har fremsat denne idé, gjort det til en politik, at Tyskland skal blive krigsparat. Men professor Schreiber gjorde opmærksom på, at

Tyskland er fuldstændig ude af stand til at føre krig af de grunde, jeg lige har nævnt. Man sætter hele landets eksistens på spil. Vi har politikere som [den tyske kansler] Scholz, der, før den særlige militæroperation startede i februar 2022, holdt flere taler, hvor han sagde, at han var imod ethvert våbensalg, fordi det ville føre til Tredje Verdenskrig. Så hvad er der sket med hans hukommelse? Han har glemt mange ting i mellemtiden, bl.a. detaljer om Cum-Ex-skandalen og den slags. Men det er et tilfælde, hvor man virkelig bliver helt chokeret over, hvordan disse politikeres politik, som de tydeligvis ikke har nogen forståelse for konsekvenserne af, hvad den betyder.

Så det, vi prøver at gøre, er på den ene side at fremme ideen om et nyt paradigme; de ti principper, som, hvis du sammenligner med vores ti principper, som vi lavede først. Jeg vil gerne understrege, at vi ikke er Putin-agenter, for vi promoverer disse principper, men Putin er nu på vej til at promovere disse principper. Jeg laver en joke, for i det øjeblik du siger noget, der kan tolkes som pro-russisk, kalder de dig en Putin-agent. Jeg vil gerne understrege, at det er vi ikke. Vi er selvstændigt tænkende mennesker, som kommer til lignende fornuftige konklusioner, ligesom mange andre ledere rundt om i verden.

Det, vi prøver at gøre, er at intensivere diskussionsprocessen, især blandt de mennesker, der forstår, hvorfor dette er så farligt; hvorfor Putin har fuldstændig ret, når han siger, at vi er nået til et punkt, hvor der ikke er nogen vej tilbage. De eneste, der forstår, hvorfor det forholder sig sådan, er fremragende militærfolk (fordi militærfolk er tvunget til at tænke hele planen igennem til ende, ellers burde de ikke være i militæret). Og de er nødt til at tage højde for, hvad der er den andens interesse, og hvad der er den andens hensigt, for ellers kan man ikke lave en strategi. Så vi forsøger lige nu at udvide diskussionen blandt sådanne mennesker på begge sider af Atlanten. Det vil

forhåbentlig resultere i, at vi får samlet en gruppe af fremtrædende mennesker, så vi forhåbentlig til sidst kan få annoncer i selv de almindelige medier. Det er dyrt. I mellemtiden vil vi gerne have en masse budskaber ud på de sociale medier. Så alle, der har nogle færdigheder inden for disse områder, f.eks. sociale medier, må meget gerne kontakte Anastasia, for vi forsøger at opbygge en hel styrke af mennesker, der kan være til hjælp og forstærke og mangedoble vores indsats. Så opgiv ikke håbet. Jeg ved, at det går dig på, men jeg tror, at vi er nødt til at være kriger-engle med masser af energi og ikke lade det gå den forkerte vej.

STEVEN STARR: Ja. Der var et ordsprog under den kolde krig, som sagde, at de tyske landsbyer lå 5 kiloton fra hinanden. Det er den tyske ledelse nødt til at forstå. Du udtrykte det meget kortfattet: Tyskland vil blive udslettet i enhver form for storkrig. Europa er i høj grad også i fare. Det er derfor, jeg er så forbløffet over, at dette er fortsat på den måde, det er, fordi man ikke anerkender virkeligheden, især ikke i Washington. Og så synes europæerne at tage deres marchordre fra Washington. Jeg spørger endda de studerende i min klasse: "Tror du, at folk her har glemt farerne ved en atomkrig?" Og de fleste af dem har sagt: "Ja."

En del af det skyldes, at vi ikke er blevet oplyst om det i årtier. Der er ikke engang blevet undervist i det i vores skoler. Jeg tror, at mange af de politikere, der er kommet til magten, slet ikke ved noget om atomvåben. Folk lærer om det ved at se "Terminator"-film og den slags, men de har virkelig ingen uddannelse i det. Det er en del af grunden til, at jeg forsøgte at tale om farerne ved atomkrig og udsende videoer og ting, der diskuterer det.

Jeg støtter fuldt ud alt det, du gør. Det er derfor, jeg er villig til at komme og forsøge at tale. Jeg har ikke opgivet håbet, for så ville jeg ikke være her. Men jeg ved, at der er fortvivlelse i min stemme, for når jeg ser, selv når jeg ser præsidentdebatten, så tror jeg måske, at Trump har sagt, at

han vil afslutte krigen på en dag, hvis vi kan nå valget, før tredje verdenskrig begynder. Og at vi har et valg, og at Trump bliver valgt. Jeg bryder mig ikke om nogen af kandidaterne, men lige nu er jeg bare meget bange for Biden-administrationen og de ting, de gør, fordi de ikke fører diplomati. Biden har ikke talt med Putin i årevis, tror jeg. Jeg tror, han har bedt Blinken om ikke at tale med [den russiske udenrigsminister] Lavrov. Det er der, vores problem ligger – man nægter at diskutere noget som helst i Washington. Så vi er nødt til at komme uden om det på en eller anden måde. Hvis de kan overbevises om, at de vil tabe valget, hvis de ikke forhandler, er det måske vores bedste håb.

(Stephen Starr er professor på University of Missouri, USA, og atomkrigs ekspert. Han har en hjemmeside: Nuclear Famine. The deadly consequences of nuclear war: <https://nuclearfamine.org/>)

ZEPP-LAROUICHE: Netop det er faktisk et argument, som blev fremført af [Maria Zakharova] (https://www.mid.ru/en/foreign_policy/news/1959673/). Hun sagde, at mens Rusland går sammen med disse andre nationer for at forsøge at opbygge en ny sikkerhedsarkitektur, ønsker de at lægge stor vægt og betydning på behovet for at bevare diplomatiets kunst. Hun siger, at det er noget, der næsten er ved at gå i glemmebogen, og når man først mister det, bliver det meget sværere senere, når folk er sunket – det er nu mine ord – ned i barbariet og har glemt, hvordan man forhandler. Fordi diplomati, hvis man gør det rigtigt, er en kunst. Det er kunsten med empati at forstå den andens interesser, den andens kultur, den andens måde at tænke på. Det betyder ikke, at man skal være enig i det, men man skal forstå det, ellers er man som to bøller, og det kan der ikke komme andet ud af end en masse møj -åh, undskyld!

{{Slutbemærkning:}}

ZEPP-LAROUICHE: Først til debatten i går. Jeg tror ikke, det tog mere end et par timer, før medierne begyndte at foreslå

folk, der skulle erstatte Biden. Så jeg vil ikke udelukke, at det hele faktisk blev arrangeret, så denne afskedigelse af Biden kunne blive lettere. For det er meget tvivlsomt, om han overhovedet vil holde ud indtil valget i november.

De navne, der nævnes, er Kamala Harris, Gavin Newsome, Gretchen Whitmer, J.B. Pritzker, og der er sikkert andre. Jeg mener, at det allerede understreger problemet, at enhver af disse personer – og hvis du har oplysninger, der modsiger det, så sig det endelig – men det ville ikke ændre situationen. For krigsmaskinen, hele det militærindustrielle kompleks, økonomien, alt er så indstillet, at jeg ikke tror, at nogen af de nævnte personer ville gøre en forskel.

Jeg vil gerne komme med endnu en kommentar om militæret versus realøkonomien. Der foregår lige nu en helt utrolig kampagne i Tyskland for at militarisere hele økonomien, hele landet, for at bringe den militære ånd ind i hver en pore af samfundet fra klubber til parlamenter og byråd: Bare militariser hele samfundet. Der er nu kommet en ny undersøgelse fra [Kiel Institute for the World Economy] (<https://www.ifw-kiel.de/>) (IfW), hvor den nye leder faktisk siger, at militære investeringer er så produktive, at vi har et vækstproblem i Tyskland lige nu, så hvorfor investerer vi ikke massivt i militæret og på den måde får gang i vækstmotoren. På den måde har vi militærproduktion og økonomisk opsving. Det er det største bedrageri, man kan forestille sig.

Jeg tror, det er meget vigtigt, at vi tager dette argument fra hinanden, for investeringer i militæret er ikke kun en omdirigering af midler, som kunne gå til nyttig produktion, men også det gamle argument, som Lyn brugte i SDI-tiden, at hvis man får en videnskabelig drivkraft, der fokuserer på nye teknologier, som så kan bruges til militære formål, men så kan man anvende dem i den civile økonomi, og man får en økonomisk videnskabelig drivkraft i den civile økonomi som en bivirkning. Dette er ikke længere ensidigt sandt, fordi udviklingen i de sidste 40 år – og det er 40 år plus siden SDI

– er sådan, at hvis man har et nyt teknologisk gennembrud inden for militærvidenskab, har man brug for en hel omlægning af investeringerne, selv i moderne teknologi. Det er ikke længere, som det plejede at være med grundlæggende fysiske principper. Det er et helt forkert argument, og jeg tror, det er meget vigtigt, at vi uddyber denne forskel i den kommende tid, for der er en kampagne, som skal forvirre folk til at tro, at hvis man investerer i militæret, så vil det gavne økonomien. Militære investeringer gavner kun lommerne på aktionærene i det militærindustrielle kompleks og dem, der ejer dem. Jeg vil virkelig gerne understrege dette på det stærkest mulige. Det er ødelæggelser af produktionskapaciteten, som tydeligvis mangler alle andre steder.

Så for at vende tilbage til spørgsmålet om, hvorvidt en udskiftning af personalet ville løse problemet, så tror jeg det absolut ikke. Jeg tror, at det, vi er nødt til at gøre, er at få folk til at forstå, at der er et nyt økonomisk og socialt system på vej. Jeg nævnte i begyndelsen Xi Jinpings forestilling om et fælles samfund for menneskeheds ene fremtid. Det er i høj grad i overensstemmelse med Putins forslag, som i høj grad er i overensstemmelse med vores ti principper. Jeg tror, at den største udfordring er, at vi hurtigt skal uddanne velmenende amerikanere, så de forstår, at det ikke er nok at ændre alliancer eller demokratiske kombinationer. Man er nødt til at foretage et mentalt spring; jeg kalder det et mentalt spring. Man skal begrebsliggøre en verden, hvor man ikke tænker på det ene land mod det andet, men hvor man tænker på et nyt paradigme, hvor man tænker på den ene menneskehed først, og nationerne vil så være på linje og i harmoni med det ene formål for den ene menneskehed. Det vil have form af et nyt verdensøkonomisk system, som vil gøre det muligt for hvert eneste land på planeten at udvikle sig økonomisk; især landene i den Globale Majoritet for at overvinde deres underudvikling. Vi er nødt til at få amerikanerne til at droppe ideen om "Amerika først", eller

Amerika som den uundværlige nation, eller amerikansk exceptionalisme. For så længe du tænker i disse baner, siger du automatisk, at du er mere værd, og det er du ikke. Du er velkommen til at være et af mange ligeværdige, suveræne lande, for det multipolære system, der er ved at opstå, vil kræve en samarbejdsorienteret tilgang og ikke en tilgang med en overmagt, der fortæller alle andre, hvad de skal gøre.

Der er ikke meget diskussion om det, fordi overherredømmet har så stærk en doktrin, og man kan ikke engang sige, at det måske ikke er det rigtige. Så jeg vil gerne have, at folk læser [Xi Jinpings tale] (https://www.fmprc.gov.cn/mfa_eng/zxxx_662805/202406/t20240628_11443839.html), læser [hele Putins tale] (<http://en.kremlin.ru/events/president/news/74285>), læser [de ti principper] (<https://schillerinstitute.com/blog/2022/11/30/ten-principles-of-a-new-international-security-and-development-architecture/>). Man er nødt til at katalysere folk, der siger: "Vi i USA ønsker at samarbejde med alle disse lande om at skabe en ny orden."

Jeg ved ikke, om alle er enige i det, jeg siger, men jeg er personligt overbevist om, at hvis vi ikke gør det, vil det ikke ændre den overordnede dynamik, uanset hvem der vinder præsidentposten, og hvilket personale man har. Kun hvis man har blåblodede [DHS retter hende til sidst og siger, at vi er nødt til at have rødblodede, da blåblodede er mindre tilbøjelige til at ændre sig]. Amerikanske patrioter, der siger: "Vi er verdensborgere," på samme tid, vil man kunne løse problemet. Det er mit budskab, og jeg vil gerne have, at folk hjælper os med at få de her resolutioner igennem. Vi har [OKV-resolutionen] (<https://schillerinstitute.com/blog/2024/06/27/petition-support-the-declaration-of-the-presidium-of-the-east-german-board-of-trustees-of-associations-on-president-putins-peace-initiative/>). I bør alle tænke over, hvem i jeres

bekendtskabskreds eller folk i jeres radius, akademikere, professorer, vigtige militærfolk, tidligere vigtige folk; hvem kender I, som I bør gøre opmærksom på over for Anastasia og andre, så vi kan opbygge IPC til en meget stor komponent også i USA? For ideen om, at vi skal have en gruppe af fremragende personer, måske de 100 personer, der ville gøre en forskel i verden. For vi er nødt til at lade vores stemme blive hørt på en sådan måde, at den ikke kan overses. Så hjælp os med at opbygge sådan en ting, og få IPC til at vokse, fordobles og mangfoldiggøres. Gå ud og mangfoldiggør jer.

Europa på tærsklen til en ny krig

(EIR Strategic Alert Service) 26. juni 2024 – Den 14. juni præsenterede den russiske præsident Vladimir Putin et omfattende initiativ til en ny eurasisk sikkerhedsarkitektur, herunder en forhandlet fred for at stoppe optrapningen af krigen i Ukraine, til overvejelse i hele verden. Han nævnte udtrykkeligt, at hans forslag var designet til at sikre alle nationers sikkerhed, herunder Europas og NATO's.

Forslaget om Ukraine blev blankt afvist af den amerikanske præsident Biden, den tyske kansler Scholz og talrige andre regeringskredse i Vesten. NATO reagerede ved at få de ukrainske styrker til at optrappe angrebene mod mål på russisk territorium. Den seneste hændelse er missilangrebet på Sevastopol (Krim) med amerikansk leverede ATACMS bevæbnet med berygtede klyngebomber, som dræbte og sårede strandgæster på ferie. Disse Army Tactical Missiles kunne ikke være blevet affyret uden teknisk støtte og efterretninger fra USA.

Det fik Helga Zepp-LaRouche til endnu en gang at gentage, at Putins initiativ til en ny sikkerhedsarkitektur kan være den sidste chance for at undgå en total, åben krig mellem NATO og Rusland, som ville opsluge hele Europa. Mens de fleste medier i Vesten kun har kommenteret hans forslag om at indlede forhandlinger med Ukraine, leverede den russiske præsident et overblik over hele den globale strategiske situation, som er værd at læse i sin helhed for bedre at forstå den russiske politik i øjeblikket.

I betragtning af at "hele det euro-atlantiske sikkerhedssystem smuldrer for øjnene af os", pegede han på behovet for "en vision for lige og udelelig sikkerhed, gensidigt fordelagtigt og retfærdigt samarbejde og udvikling på det eurasiske kontinent inden for en overskuelig fremtid". Han tilføjede, at han har drøftet forslaget med præsident Xi Jinping; og det "supplerer og er i overensstemmelse med de grundlæggende principper i det kinesiske globale sikkerhedsinitiativ".

Desuden "er det afgørende at anerkende, at den fremtidige sikkerhedsarkitektur bør være åben for alle eurasiske lande, der ønsker at deltage i dens skabelse. 'For alle' inkluderer også europæiske lande og NATO-lande. Vi deler det samme kontinent, og vi må leve og arbejde sammen uanset omstændighederne. Geografi kan ikke ændres."

Den Internationale Fredskoalitions online-møde den 21. juni fokuserede på behovet for at lancere en verdensomspændende kampagne for at gøre det internationale samfund opmærksom på dette forslag, da det kan være den sidste chance for at afværge Tredje Verdenskrig. Helga Zepp-LaRouche pegede i sine bemærkninger på den bemærkelsesværdige "samhørighed" mellem det, som præsident Putin foreslår, og det, som hun selv og Schiller Instituttet har kæmpet for siden 2020, nemlig hendes ti principper for en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur. De europæiske nationer, advarede hun, må hellere vågne op, før de befinder sig i en ny verdenskrig, der denne gang fører til atomar udslettelse.

USA's målrettede angreb på Krim: Et skridt tættere på krig mellem NATO og Rusland Webcast med Schiller Institutrets grundlægger og formand Helga Zepp-LaRouche

Ikke korrekturlæst

Onsdag den 26. juni 2024

HARLEY SCHLANGER: Goddag og velkommen til den internationale dialog med Helga Zepp-LaRouche, grundlægger og formand for Schiller Instituttet. I dag er det onsdag den 26. juni 2024, og jeg er jeres vært Harley Schlanger. Du kan sende dine spørgsmål og kommentarer via e-mail til questions@schillerinstitute.org eller skrive dem på YouTube-chatsiden.

Helga, på Den Internationale Fredskoalitions møde i fredags blev der vedtaget en resolution, som ikke kunne have været mere aktuel i betragtning af angrebene på Krim den 23. juni. Der havde været en diskussion om præsident Putins fredsforslag fra 14. juni, som blev afvist, forkastet eller ignoreret af de fleste vestlige ledere, og der blev fremsat et forslag om at støtte Putins fredsiniciativ, som var udarbejdet af den østtyske foreningsstyrelse (OKV), og det blev vedtaget af

medlemmerne af Den Internationale Fredskoalition. Hvad er indholdet af resolutionen, og hvordan kan den bruges til at gribe ind i den nuværende krise?

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Det er et forsøg på at komme tilbage til en dialog på den internationale arena, fordi vi – og det er det, der bekymrer mange mennesker i Vesten – lige nu befinder os i en ekstremt farlig optrapningsspiral, hvor NATO-landene, uanset hvad der sker, for det meste er fast besluttede på at optrappe. Og jeg tror, at det seneste eksempel på det var angrebet i Sevastopol den 23. juni, på stranden, af fem amerikanske ATACMS-missiler, bevæbnet med klyngebomber: De ramte en strand på Krim på treenighedssøndag, som er en stor religiøs helligdag i den russisk-ortodokse kirke. Der var mange familier på stranden: Mere end 150 mennesker blev såret; 4 blev dræbt. Mange er stadig i alvorlig medicinsk tilstand. Og dette var udelukkende et civilt mål!

I mellemtiden er det meget klart, at dette ikke kunne være sket uden USA's fulde vejledning til målene, hele det tekniske tilsyn med disse ATACMS er ikke ukrainsk, de er helt amerikanske. Naturligvis var reaktionen fra Rusland ekstremt skarp, for samme dag fandt et andet terrorangreb sted i Dagestan, hvor en kirke og en synagoge blev ramt, og det var helt klart også et terrorangreb.

Der er helt klart et forsøg på at optrappe konfrontationen, og man kan ikke lade være med at tænke på den plan, som blev foreslået af Royal United Services Institute (RUSI) i Storbritannien for to år siden, hvor de sagde, at vi skal "koge den russiske frø" ved at øge temperaturen mere og mere og til sidst føre til en "Cubakrise på steroider", hvor man har en atomar konfrontation, og så måske på højden af sådan en "Cubakrise på steroider", måske er lederne så mere villige til at forhandle.

Det er det rene vanvid! Og det øger tærsklen for en potentiel katastrofe, hvor noget uventet kan ske, især i lyset af et

fuldstændigt sammenbrud af alle nedrustningsaftaler og våbenkontrolaftaler, hvilket gør situationen så meget værre end under Cubakrisen.

Så i dette miljø – naturligvis også før – men i dette miljø havde Putin fremsat dette forslag, som de vestlige medier reducerede til blot et forslag om Ukraine, men det var kun slutningen på en times tale, han holdt for udenrigsministeriets ledelse den 14. juni, hvor han foreslog en omfattende, ny eurasisk sikkerhedsarkitektur, åben for NATO-landene, og sagde, at dette måske er det sidste øjeblik, før en katastrofe kan udslette hele den menneskelige civilisation. Og det var en påtrængende opfordring til at sætte sig til forhandlingsbordet.

Som du siger, afviste de vestlige ledere det kategorisk uden overhovedet at gide at læse det hele, de henviste bare til den sidste del, forslaget til løsning af Ukraine-krisen. Så paraplyorganisationen for østtyske foreninger (OKV) af forskellig art udsendte en appel om at støtte dette forslag, og vi inviterede en talsmand fra OKV til at præsentere dette forslag, og det blev diskuteret indgående af alle deltagerne i Den Internationale Fredskoalition, og vi besluttede ad hoc i en resolution, at vi ville forsøge at få støtte til dette: fordi vi er nødt til at sætte os ved forhandlingsbordet. Jeg synes, det er ekstremt vigtigt, og jeg vil opfordre jer alle, vores seere, til at tjekke resolutionen, læse Putins tale og også tjekke de ti principper, jeg foreslog allerede i november 2022, for hvordan en sådan sikkerheds- og udviklingsarkitektur bør se ud, og I vil opdage, at der er en fantastisk overensstemmelse mellem Putins forslag fra 14. juni og det, jeg foreslog i november 2022. Og derfor har jeg meget let ved at være enig og sige, at vi bør lægge dette på bordet og gå tilbage til diplomatiet; og stoppe denne absolut umoralske, ekstremt farlige optrapning, som kun kan føre til en verdenskrig, hvor ingen ville kunne overleve.

Så vær venlig at studere disse forslag, og hjælp os med at få

så mange underskrifter fra enkeltpersoner, institutioner, organisationer, for jeg tror, at vi virkelig er nødt til at ændre dagsordenen.

Nu er der nogle tegn på, at faren ved situationen er ved at gå op for nogle politikere. For eksempel afviste kansler Scholz i sin regeringserklæring i dag for anden gang blankt dette forslag fra Putin ved at sige: "Det kan kun folk, der lytter for meget til RT Germany, tro på", med henvisning til det russiske nyhedsbureau. Det er bare et dumt svar. Men heldigvis er Friedrich Merz, som er oppositionsleder og sandsynlig kanslerkandidat for oppositionen (i betragtning af at koalitionen måske har 25 % eller mindre af stemmerne, men de svinder ind og styrtdykker i meningsmålingerne), gør det udtalelsen fra Merz ret vigtig. For han sagde allerede for to dage siden, at det kan være nødvendigt at genoverveje situationen i Ukraine, fordi det måske er tid til at overveje, hvordan krigen kan afsluttes med en våbenhvile eller nogle fredsforhandlinger.

Det er meget interessant. Det, medierne siger om det, er, at det har noget at gøre med det kommende valg i tre af de østtyske delstater: I Sachsen, Brandenburg og Thüringen, hvor stemningen i befolkningen overvejende er for at stoppe denne krise, og de tror ikke på den historie, som NATO forsøger at fortælle dem. Så det kan være en faktor, men endnu vigtigere er det faktum, at den tyske økonomi simpelthen kolliderer, falder som en sten, og der er et massivt pres fra industrien for at stoppe denne vanvittige konfrontationskurs, som vil ruinere Tyskland økonomisk. Så de læner sig kraftigt op ad Merz, og det er også en stor faktor.

Og også Macron, som for nylig var en vigtig krigsmager, da han krævede, at franske og andre NATO-tropper skulle sendes til Ukraine, opfordrer nu pludselig – han er også påvirket af en tumultarisk indenrigssituation – til at vende tilbage til drøftelser med Putin, og så siger han, at han tror på dialogens magt, og at han ønsker at være i dialog med Putin.

Så som du kan se, er der bevægelse, og det har at gøre med det faktum, at folk vakler mellem lydighed over for NATO's fortælling og en oplevet, fundamentalt anderledes egeninteresse. Og det er derfor, jeg mener, at en sådan intervention for faktisk at samle støtte til en sådan dialog baseret på Putins forslag er ekstremt vigtig.

SCHLANGER: Madeleine forsikrede mig, før vi kom på, at forslaget nu er lagt ud på Schiller Instituttets hjemmeside, og jeg kan se, at det også er lagt ud på BüSo's hjemmeside på tysk. Så folk kan downloade det, læse det og cirkulere det.

Nu har jeg et spørgsmål fra en læge fra North Carolina, som skriver: "Jeg tror ikke, at de fleste amerikanere er klar over, at et eller to angreb mere som det, der ramte stranden på Krim, vil lægge et enormt pres på Putin for at optrappe. Jeg hørte Scott Ritter og andre advare om faren for atomkrig, men de store medier vil ikke dække det. Tror Biden, at Putin ikke vil reagere? Hvorfor bliver de ved med at presse på på denne måde?"

ZEPP-LAROUCHE: Det er meget svært at finde ud af, hvad Biden tænker, fordi han ser ud til at vakle meget, og man får ikke en klar fornemmelse. Men jeg tror, at magthaverne, det vil sige det militærindustrielle kompleks, eller som Ray McGovern kalder det, MICIMATT, der henviser til det militærindustrielle kongres-intelligens-medie-akademiske-tænk tank-kompleks, jeg tror, at de er helt ude af den over, at den vestlige model ikke fungerer; det finansielle system er i ruiner, det er overgældsat, og der er ingen nem måde at afhjælpe det på; og de ser, at der er et andet verdenssystem på vej med BRIKS, BRIKS-Plus, men som den russiske udenrigsminister Lavrov påpegede, så er det ikke kun BRIKS; Det er Den Eurasiske Økonomiske Union (EAEU), Shanghai Cooperation Organization (SCO), ASEAN og flere andre af den slags organisationer, som danner et andet økonomisk system, der er baseret på suverænitet, på ikke-indblanding, på at tillade det andet lands anderledes sociale system, og de fokuserer dybest set på

investeringer i realøkonomien, mens Vesten udelukkende fokuserer på at gøre militæret stærkt, men forsømmer den civile økonomi. Og det går naturligvis hånd i hånd med en brutal nedskæring af alle mulige ting for befolkningen.

Så jeg synes, det er et af de mest bemærkelsesværdige fænomener i den nuværende krise, at mens det er klart for hele verden, for den Globale Majoritet og også for mange mennesker i Vesten, at det, kineserne og deres venner og kolleger i andre stater gør, er i befolkningens interesse, fordi det vedrører levestandarden, at øge levevilkårene for befolkningen, mens Vesten forsøger at hævde sit overherredømme ved at skære ned på levestandarden, ved at gennemføre brutale nedskæringer, skære ned på hospitaler, skoler og alle de ting, der gør livet værd at leve – og i stedet for at tænke og reflektere over, at det måske ville være klogt for de vestlige lande at gå tilbage til en anden politisk tradition, ligesom USA's grundlæggere gjorde det. USA's grundlæggere, som Alexander Hamilton, som Lincoln, som Franklin D. Roosevelt, som Kennedy – nej! De er ude af stand til, eller tilsyneladende ude af stand til, at rette deres fejl, og de forsøger at fordoble dem ved at optrappe konfrontationerne med Rusland, og med Kina truende ikke langt i baggrunden.

Så jeg tror, det er noget, der kræver en massiv indgriben fra befolkningen, fra tænkende mennesker! Fra folk, der er professorer, akademikere, pensionerede militærfolk, alle slags mennesker, der har en mening om det: De bør sige deres mening, mens vi stadig kan gøre det. For jeg tror kun, at vi kommer i en situation, hvor det kollektive Vesten stopper den geopolitiske konfrontation og siger: "Okay, verden er ved at ændre sig. Der opstår flere magtcentre, men hvis vi samarbejder, kan vi sagtens løse alle problemer gennem dialog." Og jeg ved, at det ville være nemt, hvis Biden rakte hånden ud og ringede til Xi Jinping eller Putin og sagde: "Lad os holde et topmøde, lad os diskutere, hvordan vi får en bedre politik." Jeg er 100 % sikker på, at det ville blive modtaget

positivt.

Nu er Putins forslag sådan en udstrækning, og derfor er vi nødt til at opbygge så meget støtte til det som muligt.

SCHLANGER: Vi får nogle spørgsmål, og det her er fra Connie, og det drejer sig om løsladelsen af Julian Assange, som jeg er sikker på, at du har nogle tanker om. Men Connie spørger: "Prøver Biden at score point til sit genvalg, især blandt studerende? Eller ligger der mere bag løsladelsen af Assange, end vi hører?"

ZEPP-LAROUCHE: Det bedste, jeg ved, er, at det er en meget sandsynlig hypotese, at Biden ikke ønsker at have denne forfærdelige situation hængende over hovedet, mens han går ind i den afgørende fase af valgkampen. Der er en masse debat om det, hvor nogle mennesker udtrykker glæde over, at han endelig er i frihed, mens andre kritiserer, at han indgik en aftale, hvor han indrømmede en vis skyld i forbindelse med spionageanklagerne. Mit syn på sagen er, at det er meget, meget godt, at han er i frihed, for hvis han var blevet i fængslet meget længere, var der en alvorlig trussel mod hans liv. Han har to børn og en kone, og nu kan han forhåbentlig vende tilbage til en form for normalitet, og jeg støtter fuldt ud denne beslutning.

Det knap så gode ved det er, at det var prisen for at indrømme en skyld, som han ikke har! For selv det tyske tv, som er blandt de mest kontrollerede medier på planeten, havde i deres normale dækning nogle kommentarer, som var meget vigtige, og som de fik ud: De sagde nemlig, at det, Assange blev anklaget for, var, at han for mange år siden offentliggjorde nogle videoer, der viste amerikanske og britiske soldaters krigsforbrydelser i Afghanistan og Irak, som var ganske forfærdelige. Hvor soldater skød civile på jorden, som om det var et videospil, og opildnede hinanden ved at sige: "Åh, her er endnu en! Vi skal have fat i den her og skyde den der ned." Det er helt utroligt og forfærdeligt, og hvis der er en

journalist, som siger, at det her skal offentliggøres, så er det det, man skal støtte. For hvis en regering eller en hær er involveret i den slags aktiviteter, bør det ikke gå ustraffet hen. Men det er klart, at det budskab, der skal ud til verden, er, at hvis du gør det her, hvis du er en undersøgende journalist, så se på, hvad der skete med Assange: Han måtte leve i eksil på Ecuadors ambassade i syv år og derefter i Belmarsh-fængslet i fem år, så det er, hvad der sker med dig, hvis du vover at gøre dette.

Forhåbentlig vil dette føre til en refleksion, hvor folk siger: Er vi et demokrati, er det meningen, at vi skal være lande med en "regelbaseret orden", med ytringsfrihed, tankefrihed og menneskerettigheder? Jeg tror, at vi virkelig er i fare for at miste disse ting, hvis vi ikke retter op på dette meget hurtigt.

Jeg tror, at dette vil få et efterspil, for forhåbentlig vil der være en refleksion over dette, og forhåbentlig vil pressefriheden ikke dø med denne sag, hvilket tydeligvis var hensigten.

SCHLANGER: Jeg har et spørgsmål – faktisk har to personer fra Serbien sendt svar på dit citat af præsident Vucic i sidste uge, hvor han advarede om, at vi kan være på vej mod tredje verdenskrig inden for tre til seks måneder. Ingen af disse mennesker siger, at de kan lide Vucic, som de beskylder for at indgå aftaler med EU-virksomheder om at sælge Serbiens litiumforekomster. Men en af dem siger, at hun tror, der er en vej ud af dette. Hun siger, at hun mener, at Putins svar på det seneste angreb bør være at udvide BRIKS-alliancen. Og hun spørger, hvad du tænker om det?

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror ikke, at BRIKS er et modsvar til NATO. Mens NATO er ekstremt centraliseret med et stramt kontrolbureaukrati ovenpå, er BRIKS en ret løs sammenslutning af partnere, og de er baseret på helt andre principper for økonomisk samarbejde på basis af et win-win-samarbejde. Og jeg

tror, at jo flere lande, der vil være med, jo bedre. For mange år siden, i 2014, kan jeg huske, at vi fra Schiller Instituttet kæmpede for, at selv USA skulle tilslutte sig BRIKS. Jeg ved ikke, om det er muligt lige nu; jeg tror slet ikke, det ville være i modstrid med Vestens sammenhængskraft. Ideen om, at russerne og kineserne er fjenden, og at de skal besejres – det er den fortælling, som vil føre til tredje verdenskrig. Jeg tror, at BRIKS er en mulighed, det er en slags redningsbåd for den synkende {Titanic}, og hvis lande beslutter sig for at tilslutte sig BRIKS, kan de også blive broen til lande i Vesten for at forsøge at vende tilbage til dialog og samarbejde.

Så da der allerede, så vidt jeg ved, er 59 lande, der har ansøgt om at blive BRIKS-medlemmer, kunne det meget vel være, det kunne blive som en paraplyorganisation, der forener alle lande på planeten.

SCHLANGER: Vi har et spørgsmål fra [navn], som ofte sender spørgsmål ind. Han sagde, at han i dag hørte, at Lloyd Austin ringede til sin russiske modpart [Andrey Belousov], og at dette er den første kommunikation mellem den amerikanske forsvarsminister og hans russiske modpart i nogen tid. Men han spurgte, om det rent faktisk skete, og hvad det i så fald betyder?

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, det skete(<https://www.defense.gov/News/Releases/Release/Article/3817099/readout-of-secretary-of-defense-lloyd-j-austin-iiis-phone-call-with-russian-min/>), for nyhederne rapporterede det på begge sider, så jeg tror, det bekræfter det, og jeg synes, det er meget godt. For i mere end et år var der ingen kommunikation mellem de to forsvarsministre, og det er altid ekstremt farligt, for hvis folk ikke taler med hinanden mere, er muligheden for at fjerne misforståelser lig nul. Så selv om vi endnu ikke ved, hvad indholdet var – meldingen var meget sparsom, der stod bare "Ukraine og andre spørgsmål". Så man kan forestille sig, at angrebet på Sevastopol var et emne, og

implikationen af, hvordan man forhåbentlig kan begrænse yderligere optrapninger – jeg mener, den russiske reaktion på Sevastopol-angrebet havde været ekstremt hård, for jeg tror, at den russiske ambassadør Antonov i Washington har skældt ud på USA og sagt, at der er 100 % sikkerhed for, at det var USA, der stod bag. Og Ruslands FN-ambassadør Nebenzia sagde, at USA er blevet en krigsdeltagende part.

Hvad kan være farligere end at have de to mest magtfulde atomarter i krig med hinanden, eller de facto, næsten i fuldt erklæret krig. Så jeg tror, at dette kom i et yderst påtrængende øjeblik, og man kan kun håbe, at den form for civiliseret dialog mellem atomartens supermagter bliver den normale standard igen.

SCHLANGER: Måske var Lloyd Austin opmærksom på den resolution, der kom ud af mødet i Den Internationale Fredskoalition, og som opfordrede til det! Lad mig benytte lejligheden til at fortælle folk, at der vil være endnu en indkaldelse på fredag, den 56. uge i træk, til diskussion, og folk kan deltage i den. Så tilmeld dig Schiller Institutet for at få linket til mødet i Den Internationale Fredskoalition på fredag den 28. juni, og bliv aktiv sammen med os.

Helga, jeg har et par spørgsmål mere, som er interessante. En kvinde fra Arizona skriver: "Jeg bor tæt på grænsen til Mexico, og vi har et stort indvandringsproblem. Jeg plejede at synes, at Trumps idé om en mur var dårlig, men jeg er ikke sikker længere. Jeg hører, at der også er indvandringsproblemer i Europa, og folk kræver også handling der. Hvad gør landene i Europa ved indvandringen? Har EU en plan?"

ZEPP-LAROCHE: Ja, men den plan er meget forfærdelig, for den går i bund og grund ud på, at man samarbejder med landene omkring Middelhavet og laver aftaler med dem om, at de skal forhindre potentielle flygtninge i at krydse Middelhavet eller bruge en anden rute som Balkan eller fra Afrika til De

Kanariske Øer, som alle har ekstremt høje dødelighedsrater. Folk drukner, og Middelhavet er allerede blevet en massegrav. Nu bliver dette presset igennem med militære midler. Grænseorganisationen Frontex er blevet beskyldt for forfærdelige handlinger mange gange efterhånden. Så det er ikke en løsning!

Og det Globale Syd ser på EU og siger: Hvordan kan de påstå, at de går ind for "menneskerettigheder", hvis de behandler mennesker på denne måde? Så jeg kan kun på det kraftigste advare mod EU's model, som mildest talt er modbydelig.

Jeg mener, hør her: Lige nu er den eneste måde, vi kan løse migrantproblemet på, ved at udvikle det Globale Syd! Lige nu har man en hel omvæltning fra lande i den Globale Majoritet, det vil sige 85 % af menneskearten, Latinamerika, Asien, Afrika: Disse lande ønsker at gøre en ende på kolonialismen. Og de ser Kina og Bælte-og-Vej-Initiativet, og de ser den slags infrastrukturprojekter, de kan få, og det har ført til en ny optimisme, hvor disse lande grundlæggende siger, at de vil stoppe kolonialismen, de vil stoppe med at være eksportlande for råstoffer, og de vil beholde produktionen og forarbejdningen af disse råstoffer til halvfabrikata, til industri, til infrastruktur og opbygge deres egne økonomier og overvinde fattigdom, overvinde underudvikling og på den måde skabe de betingelser, hvor især de unge mennesker, men alle mennesker, ønsker at blive i deres hjemland og hjælpe med at bygge det op! Det sagde Ghanas præsident allerede for nogle år siden: Han sagde: Tror du virkelig, at vores unge mennesker ønsker at flygte gennem Sahara, Sahel og Middelhavet og dø undervejs? I stedet for at have investeringer, hvor vi skaber millioner af nye produktive jobs, så alle disse mennesker kan blive hjemme og hjælpe med at opbygge deres hjemland.

Og jeg tror, at i betragtning af at de fleste lande i Latinamerika gerne vil have netop det: Der er vigtige projekter som f.eks. den nye havn i Peru, som er ved at blive bygget, og som er en game-changer; der er planer om en bi-

oceanisk jernbane, som skal forbinde Stillehavet og Atlanterhavet på tværs af Latinamerika. Alle disse projekter vil tiltrække folk, så de ikke flygter og kommer til USA, hvor de har en elendig flugt, krydser Mellemamerika, bliver jagtet af alle former for militær og politi og derefter kommer til en grænse, hvor chancen for, at de ikke overlever, er meget stor – det er ikke måden at løse dette problem på.

USA burde gå sammen med Kina og blive enige om visse udviklingsprojekter i Latinamerika, i Mexico og Mellemamerika, mellem Venezuela og Guatemala, Brasilien og Peru, mange projekter, og på den måde ville man skabe et incitament og en atmosfære af håb, hvor alle de potentielle migranter hellere ville blive i deres hjemland og bygge det op. Og jeg tror, det er det, vi skal kæmpe for: Alt andet er modbydeligt og bør virkelig ikke ske.

SCHLANGER: Jeg har et spørgsmål mere til dig, Helga. Jeg tror, du vil kunne lide det. En af mine gamle venner skrev ind og sagde: "Lyn plejede at bruge det jiddische ord {mishigas}, når han talte om regeringers tåbelighed, især israelske regeringers. Der ser ud til at være mange {mishigas} i Israel lige nu! Regeringen ser ud til at være i infight midt i et folkemord på palæstinenserne. Hvad kommer der til at ske der? Det ser ud til, at Netanyahu har mistet sit mandat, og at de virkelige galninge er på vej til at tage over. Vi har brug for en ny Sholem Aleichem for at få folk til at reflektere over denne galskab. Hvad synes du om det?"

ZEPP-LAROUCHE: Situationen er forfærdelig! For lige nu har forskellige internationale hjælpeorganisationer offentliggjort nye rapporter om, at sult- og hungerkrisen i Gaza bliver værre dag for dag! Også UNRWA, den største palæstinensiske hjælpeorganisation, er ved at løbe tør for penge. De kan ikke gøre det, der er deres livsopgave! Så katastrofen fortsætter i allerhøjeste grad. Netanyahus støtte svinder ind. Jeg tror, at der i lørdags var den største protestdemonstration siden den

7. oktober med 150.000 mennesker alene i Tel Aviv. Og jeg tror, det er meget svært at se, hvordan situationen i Israel kan løses.

Jeg tror, at det, vi har foreslået som [Oase-planen] (<https://laroucheorganization.com/larouche-plan-southwest-asia>), stadig er den eneste mulighed. Jeg mener, man skal have en fredskonference, en våbenhvile, og så skal man lægge tostatsløsningen på bordet, og man skal have en aftale om at udvikle hele regionen, med Oase-planen for at skabe masser af nyt vand, med fredelig anvendelse af atomkraft. Jeg håber stadig, at nabolandene vil gå med til det. Jeg tror, det er realistisk, at den sammenvævede situation i Israel og valgkampen i USA, som er en virkelig komplicerende faktor, kræver, at man vælger en helt anden tilgang: Hvilket faktisk er Putins forslag til en helt ny eurasisk sikkerhedsarkitektur. For det involverer hele Eurasien, hvilket også omfatter Sydvestasien, som naturligvis er en del af Eurasien. Og i den sammenhæng kunne man i traditionen fra Den Westfalske Fred have en fredsforhandling, hvor man først bliver enige om et princip, og det er, at navnet på fred er udvikling, for denne region mere end noget andet; og at man derefter går ud og diskuterer forskellene, detaljerne, ejerskab af jord. Men hvis man begynder at udvikle regionen, hvis man gør ørkenerne grønne, hvis man behersker ørkenerne, hvis man omdanner ørkenjord til skov og landbrugsjord, så er alle disse spørgsmål om, hvem der ejer hvilket stykke land, helt anderledes: Fordi man gør kagen større i stedet for at kæmpe om et faldende antal stykker af kagen. Og jeg tror, at den tilgang er påtrængende nødvendig.

Så støt venligst vores oase-plan som en del af denne nye sikkerhedsarkitektur, og jeg tror, at det er det eneste realistiske perspektiv, jeg kan nævne.

SCHLANGER: Og da du begyndte at tale, fik jeg lige en besked, der sagde: "Apropos galskab, hvad med den amerikanske kongres, der har inviteret Netanyahu til at tale til dem?"

Så Helga, vi har ikke mere tid, men jeg synes, det er ekstremt vigtigt, at folk tager det, du sagde om den Internationale Fredskoalitions resolution, til sig og går ud med det. Så hvis du vil slutte af med en kommentar til det, synes jeg, det ville være meget passende i betragtning af den fare, vi har set i de seneste dage, med ukrainernes brug af ATACMS med USA's fulde støtte.

ZEPP-LAROUICHE: Ja, jeg beder faktisk jer alle om at [hjælpe med at få denne resolution](<https://schillerinstitute.com/blog/2024/06/26/press-release-international-peace-coalition-endorses-declaration-of-the-presidium-of-the-east-german-board-of-trustees-of-associations-on-president-putins-peace-initiative/>) rundt. Få mange organisationer og enkeltpersoner til at underskrive den. Forhåbentlig kan vi gøre det over hele verden, og hvis vi er mange nok, kan vi overveje at købe reklamer eller få folk til at give interviews om det – bare gøre opmærksom på, at det er en vej ud af den nuværende fare. Så tag venligst denne resolution og spred den, bed folk om at underskrive den, og kom med til IPC-mødet på fredag.

SCHLANGER: Helga, mange tak, og vi ses i næste uge.

ZEPP-LAROUICHE: Ja, eller også på fredag.

Israels betrængte, men voksende fredsbevægelse

25. juni 2024 (EIRNS) – Mens nogle bekymrer sig om, at det israelske samfund er på en uholdbar kurs mod militarisme og bosætterhad, er der betydelige ændringer i momentum, rapporterede [The Guardian]. Fredsbevægelsen i Israel har

aldrig haft samme platform som andre, og især siden krigens begyndelse har aktivisterne været udsat for et McCarthy-lignende klima af frygt og undertrykkelse fra Ben Gvirs politi og sikkerhedsstyrker. Siden fredsprocessens sammenbrud og den anden intifada har en hel generation ikke kendt til andet end voldscyklusser, så påstande om ikke at have en forhandlingspartner virker troværdige for nogle.

Men flere er begyndt at se sammenhængen og stille de rigtige spørgsmål. Naama Lazimi, medlem af Knesset for Arbejderpartiet, sagde: "Den israelske offentlighed indser i stigende grad, at bosætterne og den yderste højrefløj er en del af problemet, og en del af det der bragte os til den 7. oktober. De skader og bringer vores soldater, vores gidsler og Israels position i verden i fare og giver vores fjender næring." Før den 7. oktober var der massedemonstrationer mod Netanyahu i hele Israel, og nu, med hans slogans om "total sejr" over Hamas, hævder selv militære ledere åbent, at premierministeren vildleder offentligheden, fordi Hamas er en "idé" og ikke bare vil forsvinde under et militært angreb. I stedet for at arbejde for gidslernes frigivelse, bagtaler Netanyahu deres familier. Mens der ikke er megen hjælp til fordrevne familier i det nordlige Israel, får bosætterne på Vestbredden den røde løber. Israel er parat til et omfattende skifte.

Siden 7. oktober har der været ugentlige protester. I begyndelsen fokuserede protesterne på at få gidslerne tilbage og på frustrationer over regeringen. På det seneste er de blevet udvidet med krav om våbenhvile i Gaza, udtryk for bekymring over de humanitære forhold, som palæstinenserne udsættes for, og krav om at vende tilbage til en plan for varig fred og sikkerhed. I årevis var der protester mod besættelsen, mod den højreorienterede regering, og den største protest i årtier var mod Netanyahu selv. Tidligere tiders israelske fredsbevægelser, som også var i undertal, var med til at muliggøre fredsftalerne med Egypten, afslutningen af

den første krig med Libanon og Oslo-aftalerne. I dag ser mange, der er frustrerede over deres egen regering, en ny fredsbevægelse som både det bedste håb for fred og som et fyrtårn for en nation, der har mistet sin retning.

Foto: I, Makaristos, CC BY-SA 3.0, via Wikimedia Commons

En rød linje for meget?

(EIRNS) – 25. juni 2024

Enhver, der følger med i rækken af begivenheder i og omkring Ukraine, vil se den farlige optrapning, som den repræsenterer. Vestlige lande, som tidligere var mere tilbageholdende, har i stigende grad leveret tungere og mere langtrækkende våben til Ukraine for at bekæmpe – og dræbe – russerne. Ved hvert skridt på vejen har Ruslands ledere udtrykt bekymring, ringet med alarmklokkerne, og understreget at Washington og andre overskrider dybe, mørke, røde linjer i en åbenlys krig mod deres nation. Men ved hvert trin har de samme vestlige lande foregivet at være ligeglade og fortsat optrapningen.

Da et USA-leveret ATACMS-missil, bevæbnet med klyngeammunition, ramte en tætbeholdt strand på Krim søndag den 23. juni og dræbte 4 og sårede over 150, nåede krisen et nyt niveau. Rusland var hurtig til at fordømme handlingerne og love en hurtig gengældelse og pegede direkte på USA. Som Ruslands FN-ambassadør, Vassily Nebenzia, udtalte den 24. juni: "Det er hævet over enhver tvivl, at USA er direkte involveret i denne forbrydelse."

Det er faktisk velkendt, at ATACMS bruger amerikansk programmering til måludpegning, og ingen missiler affyres uden direkte amerikansk involvering. Da talsmændene for

udenrigsministeriet og Pentagon mandag den 24. juni afviste spørgsmål om Ruslands påstande, og vendte spørgsmålet om for i realiteten at beskyldte Rusland for at være årsag til terrorangrebene på landets egen befolkning, var det derfor en åben indrømmelse af, at USA har til hensigt at lade disse angreb fortsætte.

Hvad vil Rusland konkludere? Skal de vige tilbage i frygt og trække sig tilbage fra de nuværende operationer i frontlinjen? Eller vil de snarere konkludere, at dette er endnu et, mere åbenlyst forsøg på at "koge den russiske frø"? Måske forestiller de sig, at dette er, hvad Malcolm Chalmers, vicegeneraldirektør for Storbritanniens Royal United Services Institute, foreslog som en "Krim-missilkrise", komplet med en atomar styrkeprøve, når Ukraine rykker frem på Krim-halvøen, hvilket "kunne gøre det lettere for lederne at indgå vanskelige kompromiser." Kun tåber ville se det anderledes.

En rapport fra Østrig gør denne virkelighed endnu tydeligere. Fra den 10.-21. juni øvede Østrigs væbnede styrker sig på at nedkæmpe en hær af indenlandske oprørere. I en af de største militærøvelser i de senere år, som også omfattede tre andre europæiske nationaliteter, brugte Østrig det hypotetiske scenarie med bevæbnede borgere, der "sympatiserer med aggressoren" med en klar henvisning til Rusland vs. Ukraine, og som har taget kontrol over dele af deres land. Uanset om Østrigs regering tror på deres egen fortælling eller ej, så tyder det i hvert fald på forberedelser til en langt hårdere indsats mod alle dissidenter i de vestlige lande, mens deres regeringer fortsætter med hovedet under armen mod en verdenskrig.

I mellemtiden diskuteres der i stigende grad ikke kun et fredeligt alternativ til denne vanvittige krigsdrift, men også en helt ny sikkerhedsarkitektur for Eurasien og andre steder. Den russiske præsident Putins tale den 14. juni er en klar tilkendegivelse af en proces med mange forbindelser, som nu fejer gennem regionen, og som senest kom til udtryk i

gårsdagens møde mellem den russiske udenrigsminister Sergej Lavrov og Hvideruslands udenrigsminister Sergej Aleinik. De to ledere underskrev mandag en fælles erklæring, der styrker samarbejdet om deres fælles "statsunion" på alle områder – økonomisk, politisk og strategisk. Som en del af dette understregede de behovet for "en ny bæredygtig arkitektur for international sikkerhed", der understøttes af princippet om "obligatorisk gensidig hensyntagen til alle involverede parter interesser." Derudover understregede de behovet for yderligere at integrere det store eurasiske partnerskab med CSTO, EAEU, SCO, ASEAN, CIS, BRIKS og Kinas Bælte- og Vej-Initiativ – og skabe en fælles vision om økonomisk udvikling og samarbejde på tværs af det eurasiske kontinent.

Den opgave, der ligger foran os alle, er at afbryde det galopperende ræs mod krig. I øjeblikket er der ingen kvalificerede kandidater til præsidentposten i USA, og derfor er der heller ingen, som man bare kan håbe på. Forandring er snarere afhængig af en gruppe motiverede og passionerede borgere, der selv beslutter at påtage sig at ændre den nuværende kurs. Til det formål kan Den Internationale Fredskoalitions beslutning om at støtte den tyske OKV-erklæring om støtte til Putins fredsiniciativ være et samlingspunkt, som man kan mobilisere sig omkring. Pressemeddelelsen er nu offentligtgjort og tilgængelig for bred cirkulation. Russia's UN Ambassador Vassily Nebenzia said: "The fact that the US is directly involved in this crime is beyond any doubt." Credit: UN Photo Mark Garten

Foto: Russia's UN Ambassador Vassily Nebenzia said: "The fact that the US is directly involved in this crime is beyond any doubt." Credit: UN Photo Mark Garten

De nye direkte angreb på Rusland: “Et eller to skridt fra det punkt, hvor der ikke er nogen vej tilbage

(EIRNS) – 24. juni 2024

I dag er det sørgedag i Sevastopol på Krim, som er i undtagelsestilstand efter de ukrainske missilangreb på strandgæster den 23. juni, og i Republikken Dagestan i Rusland efter weekendens terrorangreb på religiøse steder på Trinitatis søndag. Den amerikanske våben- og militærekspert Scott Ritter sagde i går aftes i en særlig video: “Jeg henviser til to begivenheder: Det ukrainske angreb på Sevastopol, hvor der blev brugt amerikansk leverede ATACMS-missiler, og for det andet terrorangrebet i Dagestan, som ser ud til at have alle kendetegnene på vestlig involvering. Der skal ikke herske nogen tvivl om, at der er tale om to direkte angreb på Rusland fra USA's og NATO's stedfortrædere, og det er mere end et stedfortræderangreb i betragtning af nødvendigheden af forberedelse, efterretninger, støtte osv. Det er et direkte angreb fra både USA, NATO og ikke-europæiske NATO-enheder, alle de parter, som i de seneste dage og uger har besluttet at udvide omfanget af deres involvering i den ukrainsk-russiske konflikt.”

I et interview i dag med portalen ilsussidiario.net bemærkede den italienske militærekspert og direktør for Analisi Difesa, Gianandrea Gaiani, at de ATACMS, der ramte Krim, styres af droner fra den amerikanske luftbase i Sigonella på Sicilien. “Brugen af ATACMS ... involverer omfattende amerikansk teknisk

støtte: De bruges sammen med HIMARS-raketter, og angrebet fremføres af en drone, der flyver over Sortehavet. Dronerne letter fra den sicilianske base i Sigonella og fungerer som pejlere og missilstyring.

Den fare, der ligger i optrapningen af disse to angreb, blev i dag beskrevet af Schiller Instituttets leder Helga Zepp-LaRouche som et tegn på, at vi er "et eller to skridt fra det punkt, hvor der ikke er nogen vej tilbage."

Der har ikke været nogen fordømmelser fra vestlige myndigheder af det ukrainske angreb på det civile mål af feriegæster på stranden i Sevastopol ved middagstid. I Europa ratificerede EU's udenrigsråd i dag deres 14. sæt sanktioner mod Rusland, som om de var på autopilot til krigsførelse som sædvanlig. Men der er ikke noget "sædvanligt" længere.

Zepp-LaRouche appellerede igen i dag: Vi er nødt til at få folk til at gribe ind og kræve, at forhandlingerne kommer tilbage på bordet. "Menneskeheden er afhængig af forhandlinger." Der kan være alle synspunkter, men forhandlingerne skal begynde. Zepp-LaRouche sagde, at et gennembrud for forhandlinger kan "ske på mange måder", men udpegede alligevel USA som det sted, hvor et skifte kan gøre hele forskellen.

Hvad sker der i USA indtil videre? En række individuelle stemmer giver lyd fra sig. Professor Jeffrey Sachs fra Columbia University har skrevet et indlæg den 19. juni med titlen "Russia's Fifth Offer to Negotiate with U.S. on Ukraine" (Ruslands femte tilbud om at forhandle med USA om Ukraine). I indlægget, som blev bragt på Consortium News den 20. juni, siger Sachs: "USA's neokonservative taktik har slået katastrofalt fejl, ødelagt Ukraine i processen og bragt hele verden i fare. Efter alle krigshandlingerne er det på tide, at Biden indleder forhandlinger om fred med Rusland."

Tidsskriftet American Conservative bringer to artikler, der

opfordrer til forhandlinger. Den ene er skrevet af forfatteren Doug Bandow og har overskriften: "Biden-administrationen har ingen opfattelse af, hvad en sejr i Ukraine er: Det er bare en af grundene til at starte forhandlinger." En anden artikel er skrevet af den tidligere rådgiver i det amerikanske udenrigsministerium James Carden og udgivet den 20. juni med titlen "Putins fredsforslag: En aftale eller ingen aftale?" med tilføjelsen "Putins forslag ser ud til at være designet til at blive afvist. Men USA bør ikke uden videre afvise hans fredssønsker." Carden siger: "Hvis Biden-administrationen havde nogle rigtige diplomater, der arbejdede for den, ville den måske forsøge at bruge dem [Putins forslag] som udgangspunkt for forhandlinger."

American Conservative 2002 er oprindeligt et konservativt modstykke til de rasende neokonservative; tidsskriftet bringer artikler af andre, som nu opfordrer til, at fornuften skal sejre i genoprettelsen af diplomatiet i verdens relationer, såsom Scott Ritter, Douglas Macgregor, senator Rand Paul og andre. I Cardens aktuelle artikel hedder det, at problemet er, at USA's udenrigspolitik i øjeblikket styres af "storhedsvanvid". Ellers "ville de i det mindste overveje [Putins] plan".

Det er ingen overraskelse, at dette tidsskrift og dets hovedforfattere er på flere af de samme hitlister over Ukraine – Molfar-OSINT, Center for Countering Disinformation (CCD), Texty.org.UA<<http://texty.org.ua/>> – som drives i samarbejde med det amerikanske udenrigsministerium og NATO.

Schiller Instituttet og internationale samarbejdspartnere tager initiativer til information og handlinger, der kan bryde igennem både mørklægningen af, hvad der virkelig foregår, og diplomatiets lammelse og skabe betingelser for at trække sig tilbage fra randen af en katastrofe.

EIR.news' rolle er helt uundværlig. Se på elementerne i det, som alle "er nødt til at vide" og handle på i øjeblikket:

1) Den 26. maj udsendte Schiller Instituttet en rød alarm, der advarede om, at "Ukrainsk angreb på russisk varslingsradar truer med at udløse atomar verdenskrig", og rapporterede om de ukrainske droneangreb den 22.-23. maj mod Armavir-radarstationen. Den 26. maj var et andet angreb rettet mod Orsk-varslingsanlægget i Orenburg.

2) Den 12. juni advarede [National Press Club-arrangementet i Washington

D.C.](<https://schillerinstitute.com/blog/2024/06/13/schiller-institute-holds-explosive-press-conference-at-the-national-press-club-on-the-danger-of-nuclear-war/>) om faren for atomkrig med rapporter fra Schiller Instituttets leder, Helga Zepp-LaRouche, og tre militære eksperter: Scott Ritter, tidligere FN-våbeninspektør og efterretningsofficer i den amerikanske marine; oberst (pensioneret) Richard H. Black, tidligere leder af den amerikanske hærs strafferetlige afdeling i Pentagon og tidligere senator i Virginia; og oberst (pensioneret) Lawrence Wilkerson, tidligere stabschef for USA's udenrigsminister Colin Powell, samt Anastasia Battle, koordinator for International Peace Foundation.

3) Den 14. juni præsenterede præsident Vladimir Putin en oversigt for den særlige forsamling i udenrigsministeriet over, hvordan Ukraine-krisen opstod, ud fra et synspunkt om hvordan forhandlinger og diplomati kan gennemføres for at afslutte krisen og sørge for den eurasiske sikkerhed og udvikling i alles interesse.

4) Den 15. juni udsendte det tyske OKV (Østtysk kuratorium for Foreninger – Ostdeutsches Kuratorium von Verbaenden) en international invitation til at støtte præsident Putins initiativ; og den 21. juni gjorde Den Internationale Fredskoalition det samme.

Derudover afholdt Schiller Instituttet en international, todages online-konference: "Verden på afgrundens rand; for en ny westfalsk fred", der behandlede krisen og kom med

løsninger,

Denne udvikling er grundlaget for at skabe mere momentum for at få et gennembrud i retning af forhandlinger og diplomati. Zepp-LaRouche understregede i dag: "Vi kan blive enige om principper. Så må vi finde ud af detaljerne." Vi samler kræfterne for fornuft og indgriben.

Som Scott Ritters nødvideo i går udtrykte det, er vores mål at "stoppe dette vanvid – stoppe USA, NATO og Europa fra at fortsætte disse terrorangreb mod Rusland." Før det punkt, hvor der ikke er nogen vej tilbage.

FLASH: JULIAN ASSANGE ER BLEVET LØSLADT FRA FÆNGSLET! De foreløbige meldinger går på, at han er gået med til at erklære sig skyldig i én anklage og blive idømt 62 måneder, hvilket er den tid, han har afsonet i det topsikrede HM Prison Belmarsh (hvor han ikke var anklaget). Ifølge forskellige nyhedsrapporter vil han personligt afgive sin erklæring ved den amerikanske domstol i Saipan, Nordmarianerne, den 26. juni, hvilket er i samme tidszone som Townsville, Queensland i Australien, hvor han blev født. Ifølge et X-opslag fra WikiLeaks er "Julian Assange fri. Han forlod Belmarsh højssikkerhedsfængsel om morgenen den 24. juni efter at have tilbragt 1901 dage der. Han blev frigivet mod kaution af High Court i London og blev løsladt i Stansted lufthavn i løbet af eftermiddagen, hvor han gik om bord på et fly og forlod Storbritannien." Et indlæg fra Stella Assange takkede deres støtter efter at have skrevet "Julian er fri!!!!" Foto: A U.S. ATACMS missile wreaked havoc on a Sevastopol beach on June, 23. Credit: Combined Military Service Digital Photographic Files

I en udvidet Oase-plan planlægger Saudi-Arabien et drikkevandssystem, der er dobbelt så langt som Nilen

23. juni 2024

“Saudi-Arabien fører an i den globale forøgelse af produktionen af afsaltet vand” er titlen på et indlæg den 12. juni på Arab News, som rapporterede, at “Saudi-Arabien har opnået et bemærkelsesværdigt globalt lederskab ved at fordoble sin produktion af afsaltet vand, hvilket signalerer landets urokkelige engagement i at opfylde det daglige vandbehov, sagde Abdulrahman Al-Fadley, Saudi-Arabiens miljø-, vand- og landbrugsminister,” da han talte på den tredje internationale konference på højt niveau om: “Vand for bæredygtig udvikling, 2018-2028”, i Dushanbe i Tadsjikistan.

Ifølge en tysk online dataplatform, Statista, producerede kongeriget 2,9 milliarder kubikmeter afsaltet vand i 2022, hvor det statslige Saline Water Conversion Corporation producerede omkring 1,9 milliarder kubikmeter; SWCC blev oprettet i 1974 og driver i øjeblikket 30 afsaltningsanlæg ved Det Røde Hav og Den Persiske Golf sammen med 139 rensningsanlæg. Saudi-Arabien har som mål at dække 90 % af sit ferskvandsbehov med afsaltet vand og de resterende 10 % med grund- og overfladevand inden 2030. Al-Fadley understregede også betydelige fremskridt inden for spildevandsbehandling og genbrug af vand i landbrug og industri, hvilket reducerer afhængigheden af ikke-vedvarende grundvand.

I 2016 annoncerede det saudiske kongerige med sit “Saudi Vision 2030”-program sin forpligtelse til at skabe sin egen

nationale økonomi, i stedet for blot at forblive en eksportør af fossile brændstoffer, der er helt afhængig af udenlandsk eksport for at tilfredsstille de indenlandske behov.

For at få adgang til vand til at dyrke i det mindste en del af sine egne fødevarer var kongeriget tidligt afhængigt af dybe brønde på 1 til 2 km, der pumpede vand op fra de enorme, hovedsageligt ikke-vedvarende reserver af underjordiske fossile vandførende lag. Da det intensive moderne landbrug startede, var der svimlende 500 kubikkilometer vand under den saudiske ørken, nok til at fylde Lake Erie. Næsten 400 kubikkilometer er blevet pumpet op til overfladen til central kunstvandig. Stort set intet af det er blevet erstattet af næsten ikkeeksisterende nedbør. Drypvanding i landbruget og afsaltet vand, hvis pris pr. liter er faldet kraftigt, er fortsat en del af løsningen.

I august 2023 afslørede Saudi-Arabien sin ambitiøse plan for at håndtere den voksende vandmangel, ifølge dækningen i "Construction Week Middle East", baseret på tv-afsnittet "Seen". Omfanget af den nye plan går langt ud over alt, hvad der hidtil er gjort. Ifølge den populære saudiske journalist Ahmad Al Shugairi i hans tv-serie "Seen", vil den ambitiøse bedrift kræve brug af korrosionsbeskyttende rør, hver med en diameter på 2,25 meter, som vil strække sig over 12.000 km i længden, 11 meter i bredden og 4 meter i dybden – dobbelt så langt som Nilen. Rørene, der løber under saudiske byer, vil strække sig over 126.000 kilometer, hvilket er langt nok til at nå tre gange rundt om Jorden, og netværket vil producere en enorm mængde vand på 9,4 millioner kubikmeter om dagen. Al Shugairi bryster sig af, at mængden af vand, hvis den blev fordelt til verdens 8 milliarder mennesker, kunne give hvert menneske to liter drikkevand fra Saudi-Arabien hver dag.

I september 2023 annoncerede kronprins Mohammed bin Salman etableringen af en "global vandorganisation" med hovedkvarter i Riyadh for at koordinere den globale indsats for at sikre vandets bæredygtighed. På konferencen i Dushanbe bekræftede

Al-Fadley kongerigets forpligtelse til at styrke sin globale rolle i håndteringen af bæredygtige udviklingsudfordringer og tildele midler på over 6 milliarder dollars til flere lande i verden.

Foto: Daniel E Coe, CC

Ukraine angriber Krim med missiler leveret af USA

23. juni 2024

Talrige pressebureauer rapporterede om det ukrainske militærs angreb på Ruslands Krim, som brugte amerikansk leverede ATACMS-langdistancemissiler mod civile i Sevastopol omkring middagstid (GMT+3) den 23. juni. Ifølge det russiske sundhedsministerium blev 124 mennesker såret, herunder 27 børn; 3 mennesker blev dræbt, heraf 2 børn.

I angrebet blev der brugt fem ATACMS-missiler udstyret med klyngebomber. Det russiske luftforsvar fjernede fire af missilerne. Det femte sprænghoved blev detoneret i luften over Sevastopol og forårsagede mange dødsfald.

Sputnik rapporterede: "Flymissioner for ATACMS-missiler programmeres af amerikanske specialister baseret på amerikansk satellit rekognoscering, hvilket gør Washington hovedansvarlig for det bevidste missilangreb på Sevastopols civile, udtalte det russiske forsvarsministerium (MOD).

"Derfor ligger ansvaret for det bevidste missilangreb på Sevastopols civile primært hos Washington, som leverede dette våben til Ukraine, såvel som Kiev-regimet, fra hvis territorium angrebet blev affyret," udtalte

forsvarsministeriet. "Sådanne handlinger vil ikke forblive ubesvarede," konkluderede forsvarsministeriet i sit telegram.

En anden rapport bekræftede USA's rolle i angrebet: "ATACMS-missilangrebet på Sevastopol, som forårsagede alvorlige skader og tab, blev koordineret af den amerikanske RQ-4B Global Hawk rekognosceringsdrone. Dette blev kendt fra data modtaget fra observatører og militære kilder.

"Ifølge oplysningerne befandt RQ-4B-dronen sig 200 kilometer syd for Jalta på tidspunktet for nedslaget. Før missilernes klyngeammunition ramte mål i Sevastopol, slukkede RQ-4B kortvarigt for sin radartransponder, hvilket gjorde det vanskeligt at opdage og spore den. Handlingen rejste yderligere spørgsmål og mistanke om dronens rolle i koordineringen af angrebet."

Newsweek offentliggjorde bemærkelsesværdigt et kort, udviklet af en amerikansk tænketank, Institute for the Study of War, som viser alle de mål i Rusland, der er inden for ATACMS'ens rækkevidde.

Foto: U.S. Army

Verdenskrig banker atter på Europas dør

Ikke korrekturlæst

22. juni 2024 .

Det er en uge siden, at den russiske præsident Vladimir Putin præsenterede et omfattende initiativ til en ny eurasisk sikkerhedsarkitektur, herunder en forhandlet fred for at

stoppe optrapningen af krigen i Ukraine, til overvejelse i hele verden. Det gjorde han den 14. juni i en timelang tale til lederne af Ruslands udenrigsministerium, og han understregede udtrykkeligt, at hans forslag var designet til at sikre alle nationers sikkerhed, også Europas og NATO's.

Bortset fra den næsten øjeblikkelige, kontante afvisning af tilbuddet fra USA's præsident Joe Biden og den tyske kansler Olaf Scholz har der været en øredøvende tavshed om Putins forslag fra regeringskredse og andre politiske beslutningstagere i Vesten – på trods af, at USA og Rusland nu er på en kurs, der peger mod atomar konfrontation på kort sigt. Adspurgt af journalister bekræftede Kremles rådgiver Yury Ushakov, at Vesten ikke har henvendt sig direkte til Moskva for at diskutere Putins forslag.

Uden at lade sig afskrække gentog Putin kernen i sit forslag i en tale den 21. juni til dimittender fra Ruslands højere militærskoler: "For nylig beskrev jeg på mødet med udenrigsministeriets ledende medarbejdere vores vision om at skabe lige og ubrydelig sikkerhed i Eurasien. Vi er klar til en bred international diskussion af disse centrale, vitale spørgsmål med vores kolleger i Shanghai Cooperation Organization, SNG, EAEU, BRIKS og med andre internationale sammenslutninger, herunder europæiske og NATO-stater. Naturligvis, når de er klar til det."

Det ser ud til, at det vestlige etablissement endnu ikke er klar.

Som Igor Istomin, en førende russisk ekspert i internationale anliggender ved udenrigsministeriets MGIMO-universitet, udtrykte det i en artikel den 19. juni: "Mens dens ukrainske stedfortræder står over for et nederlag, bliver den USA-ledede blok mere og mere hensynsløs." Istomin var bekymret for, at "Vesten bevæger sig stadig tættere på randen af en direkte militær konfrontation" med Rusland, og at "muligheden for en transeuropæisk krig derfor er tættere på i dag end på noget

andet tidspunkt siden midten af det 20. århundrede.”

Man kan ikke være uenig i Istomins læsning: Alt tyder på, at NATO faktisk aktivt forbereder sine styrker på en snarlig krig på europæisk jord – igen.

Der findes dog også fornuftige stemmer i Vesten og på begge sider af Atlanten. Den 21. juni hørte og vedtog Den Internationale Fredskoalition (IPC) på sit 55. ugentlige møde en resolution, der hilser den form for dialog velkommen, som Putin efterlyser. Resolutionen blev fremlagt af Joachim Bonatz, vicepræsident for det østtyske kuratorium for foreninger (Ostdeutsches Kuratorium von Verbänden (OKV) e.V.), og den blev støttet af ledende militær- og efterretningsfolk fra USA, Frankrig og andre steder. Schiller Instituttets og IPC's grundlægger Helga Zepp-LaRouche bakkede også kraftigt op om initiativet og opfordrede i dag til en øjeblikkelig international distribution af det og en hurtig udvidelse af samarbejdet på begge sider af Atlanten for at tage Putins fredsforslag op.

Foto: The Ministry of Foreign Affairs of the Russian Federation

Møde i Den Internationale Fredskoalition, nr. 55, 21. juni 2024

Ikke korrekturlæst

Den Internationale Fredskoalition nr. 55 støtter OKV-appel, der bakker op om Putins opfordring til fred

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Hej til jer alle sammen. Jeg tror, at mange mennesker har en frygtelig følelse af, at krigsmaskinen kommer tættere og tættere på, og at situationen optrappes dag for dag. Og endnu vigtigere er det, at folk også advarer om, at det vil tage 3-5 måneder, før vi får en stor krig i Europa. Sådan lyder det fra den serbiske præsident Vučić, som siger, at han forbereder sin befolkning på en kommende krig. Det placerer os kort før det amerikanske valg, og jeg er enig i, at i betragtning af den strategiske dynamik er dette den farligste periode af alle. I denne situation er det forslag, som præsident Putin fremsatte den 14. juni, da han talte i en time for ledende medlemmer af det russiske udenrigsministerium, hvor han meget detaljeret fremlagde et forslag til en eurasiske sikkerhedsarkitektur – en ny – som skal være integrerende, og som skal være baseret på de fem principper for fredelig sameksistens, respekten for suverænitet. Ifølge Putin er den åben for NATO-medlemmer.

Nu har Ruslands permanente repræsentant ved FN's kontor i Genève, Gennady Gatilov, netop uddybet dette og sagt, at det er meget tydeligt, at det euro-atlantiske sikkerhedssystem er slået helt fejl, og at Putins forslag skal være grundlaget for en ny global sikkerhedsarkitektur i en tid med multipolaritet. De af jer, der har fulgt os siden begyndelsen af den særlige militære operation i Ukraine, vil huske, at jeg umiddelbart efter fremsatte et forslag om en global sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som skulle tage hensyn til alle verdens landes interesser. Og at jeg i mellemtiden har foreslået ti principper, som bør og skal tages i betragtning, for at en sådan ny arkitektur rent faktisk kan fungere. Hvis man sammenligner, hvad vi har sagt i IPC i det sidste års tid og i længere tid i Schiller Institutet, vil man opdage, at der er et meget stort sammenfald mellem det, Putin har lagt frem, og det, vi har kæmpet for.

Det er indlysende, at mainstream-medierne ikke har rapporteret Putins forslag i sin fulde længde. De valgte kun at tage de

allersidste afsnit, som var et fredsforslag til løsning af Ukraine-krisen, og de afviste det straks. Scholz afviste det og andre. Men det var kun et element i denne meget større idé om at have en sikkerhedsarkitektur for hele Eurasien. Jeg synes, det er ekstremt vigtigt at diskutere, og det er derfor, vi har inviteret en af inspirationskilderne til en appel fra paraplyorganisationen for alle østtyske foreninger, Bonatz, som er en af initiativtagerne til denne internationale appel, til at tale til os. Men før vi kommer til det, så lad mig lige sige et par ting mere.

Putin har i de sidste par dage været på officielt besøg i Nordkorea, hvor han fik en utrolig venlig modtagelse med alle fanfarer. Og han indgik der en ny strategisk militæralliance med Nordkorea, og han antydede også, at Rusland vil forsyne Nordkorea med højpræcisionsvåben med lang rækkevidde. De indgik en sikkerhedspagt, som betyder, at hvis et af de to lande bliver angrebet, vil det straks blive besvaret med et militært svar fra begge. Den amerikanske ekspert Gilbert Doctorow skrev en meget interessant kommentar til denne nye strategiske alliance mellem Rusland og Nordkorea. Han fremsatte den hypotese, at dette er et russisk asymmetrisk svar på provokationerne fra NATO. Og at Putin med dette asymmetriske svar har bevist, at han er i stand til at reagere på disse provokationer uden at ty til atomvåben, hvilket naturligvis ville være det udløsende punkt for en meget større, hvis ikke en global konflikt. Og at Rusland også har indikeret, at de vil forsyne alle USA's modstandere med lignende våben som houthierne i Yemen, og på den måde have denne form for asymmetrisk optrapning.

Så jeg tror helt sikkert, at dette skaber en ny situation, og jeg synes, det er ganske bemærkelsesværdigt, at Sergey Glazyev, en russisk økonom, har udsendt en længere erklæring, hvor han siger, at årsagen til denne militære optrapning er det vestlige finanssystems bankerot, som før eller siden vil bryde ud i en omfattende social og økonomisk katastrofe, hvis

USA insisterer på at holde dette system i gang for enhver pris. Det er meget interessant, for det er præcis, hvad min afdøde mand Lyndon LaRouche har sagt siden 1971, da Nixon opgav systemet med faste valutakurser, hvor Lyndon LaRouche sagde, at det vil føre til en ny depression, en ny fare for krig og en ny fascisme. Jeg tror faktisk, at det er der, vi er lige nu.

Maria Zakharova, talskvinde for det russiske udenrigsministerium, gentog også Ruslands opfordring til, at USA skal trække alle atomvåben tilbage fra Europa, fordi de ikke har nogen mening med at være der, tusindvis af kilometer væk fra USA. Og på vores seneste konference på Schiller Instituttet i sidste weekend bemærkede Rainer Rupp, en kendt analytiker af russiske anliggender, at da han så nogle af NATO's manøvrer, var det faktisk forbløffende, med hvilken lethed nedkastningen af atomvåben over Tyskland var en del af øvelserne. Han sagde: "Hvorfor skulle Europa beholde atomvåben, som ikke gør noget for deres sikkerhed, men som gør dem til virkelig attraktive mål?" Jeg tror, at den opfordring – jeg vil gerne foreslå IPC, at vi støtter opfordringen til at få fjernet alle atomvåben i Europa, det vil sige faktisk alle amerikanske våben; men så gå videre til at få flere måder at fjerne alle masseødelæggelsesvåben på.

I mellemtiden har vi også fået rapporter fra bekymrede borgere, fordi folk i stigende grad holder øje med, hvad vi siger, og vi har fået rapporter om, at det, som den tyske forsvarsminister Boris Pistorius har prædikeret, nemlig at gøre Tyskland og andre europæiske lande krigsklare, er en skandale, at det overhovedet bliver foreslået i Tyskland efter 80 år og et totalt tab af hukommelse om vores forfærdelige historie i det 20. århundrede! Men Pistorius har tydeligvis ikke en sådan viden om historie. Men folk er bekymrede over det. Vi fik en rapport om, at der i et europæisk NATO-land er en klub, hvor de underviser i skydning, og de rapporterer, at der har været tusindvis af ukrainere, der er blevet trænet til at lære at

skyde, og at hele nabolaget hele tiden ligger søvnløse, fordi der bliver skudt hele dagen lang. Fra en anden bekymret borger fik vi en rapport om, at en stor bilpark, eller en person, der ejer en stor bilpark på flere hundrede lastbiler, blev kontaktet af regeringen, de facto, og han fik at vide, at hvis det kommer til en førkrigssituation, så kan hele hans bilpark blive rekvireret til transport af tropper og våben. Nu sker det! Og det betyder, at tegnene på, at vi er i gang med at forberede en krig, siver helt ned til befolkningen. Det betyder, at vi virkelig bør få befolkningen til at stå op imod dette, for hvis det kommer til krig, har Europa ingen chance for at overleve. Jeg mener, at vi absolut bør mobilisere befolkningen til at stå op imod dette.

Vi har forberedt den engelske oversættelse af OKV's appel, som jeg gerne vil have Anastasia til at læse nu, før Bonatz kommer med nogle kommentarer til den. Og så vil jeg opfordre deltagerne i IPC-dialogen i dag til at diskutere Putins forslag, og hvis der er generel enighed på den ene eller anden måde, at vi er i stand til at formulere det som et resultat af dette møde, fordi jeg mener, at situationens hastende karakter slet ikke kan overdrives.

Det var mine indledende bemærkninger.

Teksten til OKV's erklæring om Putins fredsiniciativ

Erklæring fra præsidiets for de østtyske foreningers bestyrelse om præsident Putins fredsiniciativ

Vores bidrag er at støtte den russiske præsidents fredsiniciativ på en sådan måde, at det får et bredt ekko og bidrager til at hjælpe fornuften med at sejre i menneskehedens interesse.

15.06.2024 Fra præsidiets for OKV e.V., 17. juni 2024

Vi hilser det fornyede fredsiniciativ fra Den Russiske Føderations præsident Vladimir Putin velkommen, som han

præsenterede i sin tale i det russiske udenrigsministerium den 14. juni 2024. Hans fredsforslag er baseret på stemmerne fra befolkningen i de fire nye regioner samt de mange stemmer fra befolkningen på Krim. De er også baseret på fakta på slagmarken. De viser oprindelsen til konflikten i Ukraine.

Dette fredsiniciativ er baseret på kontinuiteten i Ruslands ønske om fred, som blev dokumenteret åbent for verden i indgåelsen og forsøget på at gennemføre Minsk-2 samt i viljen til at forhandle og den traktat, der derfor var ved at blive indgået i foråret 2022. Svarene fra de forskellige sider afslører for verden, hvem aggressoren er, hvem der konstant optræder, hvem der er ligeglad med utallige menneskeliv, og også hvilke intentioner der ligger bag.

I betragtning af de lidelser, som krig og aggression forårsager, og faren for, at denne konflikt optrædes til en tredje verdenskrig, er den brede støtte til dette initiativ et udtryk for alle rationelle menneskers vilje til at overleve.

De krigsophidsende, profit- og hævdrevne opfordringer til at besejre Rusland er baseret på den fejlagtige antagelse, at krigsskuepladsen kan begrænses. Det var ikke tilfældet i Første og Anden Verdenskrig. Med nutidens midler, som kan nå ethvert mål i verden på kortest mulig tid, er en sådan antagelse også et bevis på en enorm fejlvurdering og forsømmelse af virkeligheden. De, der opfordrer til krig og er imod forhandlinger, tror, at de selv har en sikker chance for at overleve.

Vores bidrag er at støtte den russiske præsidents fredsiniciativ på en sådan måde, at det får et bredt ekko og hjælper fornuften til at sejre i menneskehedens interesse. Vi opfordrer alle, vi kan nå, til at gøre det.

Denne idé var grundlaget for vores konference "Dialog i stedet for våben" i marts 2023. Det var også grundlaget for det tyske fredsråds og OKV's internationale konference med deltagelse af

repræsentanter for de europæiske medlemmer af Verdensfredsrådet i september 2023, som vi aktivt støttede.

Uanset partitilhørsforhold, tro eller nationalitet opfordrer vi alle til at slutte sig til os og støtte V. Putins fredsinitiativ.

Dr. Matthias Werner, formand for OKV e.V.

Under diskussionen:

RAY MCGOVERN: Først mange tak, Herr Bonatz. Det var en meget god briefing, meget lærerig og meget vigtig. Jeg vil gerne tage et par ting op bare for at opdatere folk, som jeg normalt gør, som tidligere efterretningsofficer.

Først og fremmest tog Putin i sin tale i fredags, for præcis en uge siden, de retoriske handsker af. Nu har han stort set taget de konkrete, håndgribelige handsker af. De retoriske handsker, jeg gentager bare, hvad han sagde her: ["Vi er kommet faretruende tæt på det punkt, hvor der ikke er nogen vej tilbage. Opfordringer til at påføre Rusland et strategisk nederlag," som især fortsætter i den amerikanske regering og i den amerikanske kongres, opfordringer til at besejre Rusland på denne måde, på trods af at Rusland har det største arsenal af atomvåben, "de demonstrerer de vestlige politikeres ekstreme hensynsløshed." Hold da op! Hensynsløshed. Hensynsløshed er den helt rette betegnelse for præsidentvalgkampe, som vi er midt i. Folk træffer beslutninger baseret på deres held med at blive præsident, forblive præsident eller hvad som helst, og det er den altoverskyggende virkelighed, som Putin og hans medarbejdere ... [tab af lyd].

Lad mig fortsætte her. Det, jeg bemærker, er, at den vestlige presse, som Helga allerede har bemærket, har været meget ringe, meget sparsom i sin dækning af, hvad Putin har sagt, og hvad han for det meste har beskrevet med ekstrem nøjagtighed. Det er ikke underligt, at den vestlige presse undgår dette,

for det er sandt, og det er beviseligt sandt.

En af de ting, Putin nævnte, var, at der var en aftale tilbage i marts-april 2022, en aftale, som sikrede, at Ukraine ikke ville blive en del af NATO, at der ville være en våbenhvile, og at de ville finde ud af andre ting. Og den aftale var lige ved at blive underskrevet – den var allerede paraferet – da Boris Johnson kom ind på opfordring fra USA og Storbritannien og satte en stopper for det, som vi siger. Han sagde til Zelenskyy: “Gør det ikke! Vi giver jer alle de våben, I er nødt til at have, så længe det varer. Lad være med det.” Så det blev smidt i skraldespanden. Datoen for Boris Johnsons besøg var den 9. april 2022. Det var ingen hemmelighed. Hvis du læste den ukrainske presse på det tidspunkt, blev hele historien fortalt! Nu indrømmer den ukrainske chefforhandler, Davyd Arakhamia, over for Kyiv Post og andre, at “ja, det er præcis, hvad der skete”. Han sagde dette med en slags naivitet og udtrykte ekstrem skuffelse over, at Boris Johnson ville opføre sig på denne måde. Arakhamia havde trods alt arbejdet på en aftale siden 28. februar – altså fire dage efter, at de russiske tropper gik ind i Ukraine! Så alt det gode arbejde, både i Hviderusland og i Tyrkiet, havde været forgæves.

Hvorfor nævner jeg det? Jeg nævner det, fordi New York Times, siden det, der kaldes Istanbul-aftalerne, blev nævnt af Putin, trak teksterne til nogle af udkastene til den aftale frem fra sine arkiver, men de glemte at nævne, at det var Vesten, USA og Storbritannien i skikkelse af Boris Johnson, der annullerede dem og sagde, at de ikke kunne gå videre. Hvorfor siger jeg det? Det siger jeg bare, fordi Vesten, og især USA, er totalt forarmet over sandheden i alt dette. Der var en aftale: Russerne stoppede. De trak tropper tilbage fra området omkring Kiev som en goodwill-gestus. Det er virkeligheden. Det er fakta! Og hvad skete der så? Vesten kom ind og sagde: “Zelenskyy, det må du ikke gøre.”

Hvad indikerer det ellers? For dem, der siger, at russerne aldrig, aldrig vil stoppe – de stoppede! De stoppede i

begyndelsen af april, faktisk den 29. marts, da de trak deres tropper tilbage fra området omkring Kiev. Så for dem, der siger, at russerne ikke stopper med Ukraine – de vil gå til Polen og de baltiske lande – det er noget sludder. Det er, hvad briterne kalder “bollocks”.

Hvad ellers? Nordkorea blev nævnt. Det er meget stort. Men først en lille tilføjelse. Det er ikke kun den amerikanske presse, det er den tyske presse, det er hele den europæiske presse, der holder dette skjult for deres borgere. Efter krigen kunne man godt forstå, at tyskerne og andre følte, at de var nødt til at opføre sig som børn. Nu er de nødt til at blive voksne og opføre sig som voksne. Jeg var på kontoret hos formanden for forsvarsudvalget i Forbundsdagen for omkring syv år siden, da Exercise Anaconda blev lanceret. Jeg spurgte: “Hvad handler det her om?” Han sagde: “Tyskland har ikke godkendt det.” Jeg sagde: “Herr Helmich, Tyskland deltager i det her.” Han kastede bare hænderne i vejret. Han vidste, at uanset hvad han sagde som et fremtrædende SPD-medlem, så ville det ikke betyde noget, fordi hans chefer fik deres ordrer fra USA. Det skal der sættes en stopper for! Og tyskerne, alle europæerne, er nødt til at rejse sig og sige: “Hør her, jeres store medier forplumrer det hele. Lad os komme videre med det.”

Til sidst: Nordkorea. Hold da op! Det kom som en overraskelse for alle. Der er nu en gensidig forsvarsaftale mellem Rusland og Nordkorea. Hvor mange gensidige forsvarsaftaler har Rusland? En: Mellem Rusland og Nordkorea. Gensidig forpligtelse til at komme den anden part til hjælp, hvis den anden part bliver angrebet. Det er stort. Masser af spekulationer om, hvilke former for hjælp der kan indføres for at hjælpe den anden side. I det mindste i tv-talkshows i Rusland taler de om, at “hvis franskmændene sætter 20.000 tropper ind, hvad så med 50.000 tropper fra den nordkoreanske hær?” Jeg tror i hvert fald ikke, at det kommer til at gå den vej lige med det samme. Jeg tror snarere, at der vil blive

brugt meget sofistikerede raketter og alle mulige former for missiler.

Den sidste ting, jeg vil sige, er, at vi ved, og Jake Sullivan, præsidentens nationale sikkerhedsrådgiver, ved, at Putin gav nordkoreanerne et meget, meget sofistikeret ICBM – et interkontinentalt ballistisk missil – for et par år siden. Det er ikke Ruslands mest sofistikerede, men det er det næstmest avancerede. Det kan nå hver en centimeter af USA: Det har afledninger, det har et væld af forstyrrelser. Den kan styres på plads. Og vigtigst af alt: Den er mobil! For at være mobil skal man have fast brændstof. Det er fast brændstof. Er den blevet testet? Ja, den er blevet testet to gange. Og nu: Hvad betyder det? Det betyder, at alt det hår, som New York Times, Financial Times og alle andre har revet sig i håret over – “Åh, ville Rusland give sofistikerede våben til Nordkorea i strategisk forstand?” Vær de første til at få det at vide, folkens – det har de allerede gjort!

Så hvad er det, Putin prøver at gøre? Prøver han at tage føringen strategisk? Han prøver at afskrække, for Guds skyld. Afskrækkelse er det vigtigste i spillet. Det er ikke en trussel, det er bare at sige: “Se, vi har situationen i Europa, og vi vinder. Hvis du, præsident Biden, og dine rådgivere mener, at det er så vigtigt ikke at tabe, ikke at tabe i Ukraine før valget og dermed tabe valget – hvis du mener, at det er så vigtigt, at du vil true med at bruge – hvad bliver det næste, atomvåben med lavt udbytte? Glem alt om det! For vi kan ikke kun skabe problemer for jer i Vesten. I øst har vi en forsvarsallieret nu. Ikke kun en meget god ven – Kina – men en bogstavelig allieret i forsvarssamarbejdet. Navnet er Nordkorea. De er glade for at være sammen med os. Der er et nyt element af afskrækkelse nu, hr. præsident. Jeg beder jer! Vær venlig at indse det og tag konsekvenserne for, hvad de er.”

Det, vi er nødt til at gøre, er at indse, at problemet ligger hos os. Vi har identificeret fjenden: Fjenden er os. Aftalen

er derude. Afskrækkelsen er der. Den eneste store malurt i bageret er præsidentvalget her og andre valg andre steder, i Europa og andre steder. Og vi, folket, er nødt til at rejse os, få sandheden frem og sørge for, at vores politikere ikke bringer os til randen af ikke-eksistens.

Jeg er ked af at være så negativ, men det er fakta, som jeg ser dem. Tak, fordi I lyttede.

Afsluttende bemærkninger:

ZEPP-LAROUCHE: Jeg vil bare gerne takke jer alle sammen. Jeg tror, at det, I gør i de næste uger og måneder, muligvis vil være afgørende for, om menneskeheden eksisterer eller ej: For mens der er perioder i historien, hvor individet kan gøre meget lidt, tror jeg, at vi lige nu befinder os på et af disse forgreningspunkter, hvor den individuelle faktor spiller en meget, meget vigtig rolle. Så jo mere mobilisering og moralsk mod, du kan mobilisere, det er virkelig det, du skal koncentrere dig om. Gør det til et ønske for så mange mennesker, som du kender i nærheden, at gøre det samme.

Putin foreslår global sikkerhedsplan; NATO foreslår krig

Ikke korrekturlæst

19. juni 2024 .

(EIRNS) – I en fornuftig verden ville NATO's statsoverhoveder tage den russiske præsident Vladimir Putins detaljerede forslag af 14. juni til global sikkerhed, herunder afslutning

af krigen i Ukraine, op på deres topmøde i Washington D.C. den 7.-9. juli. De ville drøfte dets fordele og ulemper, måske afvise aspekter af det, bede om afklaring af andre og bygge på et fælles grundlag for at bringe menneskeheden tilbage fra den globale atomkrigs afgrund.

Det vil de ikke gøre. Præsident Joe Biden, den tyske kansler Olaf Scholz og andre NATO-statsoverhoveder afviste uden videre Putins forslag, selv før de havde hørt eller læst det. De er allerede i fuld gang med en kollisionskurs med Rusland, som bl.a. indebærer følgende provokationer 1) at give Ukraine tilladelse til at bruge vestlige langdistancemissiler til at ramme dybt ind på russisk territorium; 2) at lancere droneangreb mod Ruslands ICBM-varslingsradar; 3) at planlægge at sætte NATO-støvler på jorden i Ukraine (næste stop: ligposer på vej hjem); og 4) forbereder sig på at give Ukraine atomare F-16-fly "til at tage russiske fly ned fra himlen, selv om de russiske fly er i russisk luftrum, hvis de er ved at beskyde ukrainsk luftrum," som den nationale sikkerhedsrådgiver Jake Sullivan uforskammet sagde den 17. juni.

Så med galninges fingre på knappen til atomvåben er opgaven med at overveje Putins forslag og andre levedygtige muligheder, som andre måtte lægge på bordet, blevet overladt til fornuftige stemmer i Vesten, som dem, der talte på Schiller Instituttets "Emergency Press Conference" den 12. juni: Risikoen for atomkrig er reel og må stoppes" på National Press Club i Washington, D.C.

En af disse talere var Helga Zepp-LaRouche, og hun fokuserede igen på det påtrængende spørgsmål på følgende måde i sin ugentlige Dialog-webcast den 19. juni::

"Der var et forslag fra Putin, som naturligvis straks blev afvist [i Vesten]. Putin holdt en tale den 14. juni i det russiske udenrigsministerium. Han holdt en times tale, og kun slutningen, hvor han kom med et forslag til fredsforhandlinger

om Ukraine, blev rapporteret i Vesten. Det blev straks afvist af [den tyske kansler Olaf] Scholz og andre. Men det var kun slutstykket i en meget større præsentation, hvor han igen analyserede, hvordan det var kommet til denne krise i Ukraine.

“Men så kom han med et meget interessant og efter min mening meget vidtrækkende forslag om at have en eurasisk sikkerhedsarkitektur, som ville tage hensyn til alle eurasiske landes interesser, og som ville være åben for NATO-medlemmer. Jeg synes, det er meget interessant. Han brugte formuleringer, som objektivt set ikke ligger langt fra det, jeg har sagt i to år, siden den særlige militæroperation startede: nemlig at enhver sikkerhedsordning skal tage hensyn til alles interesser, ellers fungerer den ikke. Og den skal være baseret på udvikling. Han nævnte ikke præcis, hvad mine ti principper var, men essensen var i høj grad i overensstemmelse med dem.

“Efter min mening bør dette tages op og evalueres. Det er ikke noget, der er et endeligt forslag, men det er en platform for diskussion, for at vende tilbage til diplomatiet. Og der står udtrykkeligt, at det er åbent for NATO-landene. Der står ikke, at det udelukker USA. Så jeg tror, at verden ville gøre klogt i at overveje dette forslag og begynde at føre en dialog om, hvordan vi kan afslutte krigen i Ukraine, før det er for sent.

“Det er måske snart for sent, [som nogle] mennesker advarer om. En af dem er Serbiens præsident, [Aleksandar] Vučić, som gav et interview til det schweiziske magasin Die Weltwoche, hvor han grundlæggende sagde, at han ser tegn på, at det kan komme til en stor krig mellem Europa og Rusland inden for tre til fem måneder. Nu ved jeg ikke, hvilke yderligere oplysninger han har for at indsnævre vinduet til en sådan tidsramme på tre til fem måneder, men det skal tages i betragtning, for også Bulgariens præsident har udsendt lignende advarsler, Slovakiets premierminister Fico, Georgiens premierminister Kobakhidze og naturligvis Viktor Orbán har hele tiden sagt ting i den retning.

“Så vi er i en dramatisk situation. Om mindre end tre uger er der NATO-topmøde. Det bliver et vendepunkt, fordi NATO vil få et stort problem, fordi NATO's image-tab er gigantisk; også for USA og Tyskland, naturligvis, på grund af det, der skete i Gaza. Men også i forhold til det faktum, at Ukraine-politikken tydeligvis ikke fungerer.

“Så NATO vil have en masse forklaringer at give, og hvis de ønsker at komme ud af denne kasse, bør de acceptere Putins forslag om at forhandle. Det ville være til deres fordel.”

Foto: kremlin.ru

For at løse en eksistentiel krise, tænk som LaRouche- Schiller Instituttets webcast, onsdag den 19. juni 2024

Ikke korrekturlæst

HARLEY SCHLANGER: Hej og velkommen til vores ugentlige dialog med Helga Zepp-LaRouche. Hun er grundlægger og formand for Schiller Instituttet. I dag er det den 19. juni 2024. Jeg hedder Harley Schlanger, og jeg er din vært. Du kan sende dine spørgsmål og kommentarer til os via e-mail på questions@schillerinstitute.org eller skrive dem på YouTube-chatsiden.

Helga, der er sket en række vigtige udviklinger i den sidste

uge. Du har haft meget travlt med nødspressekonferencen sidste onsdag, mødet i Den Internationale Fredskoalition fredag og Schiller Instituttets konference lørdag og søndag. Der var også en samling af de stadig mere irrelevante G7-lande i sidste uge, NATO-Zelenskyjs såkaldte fredskonference i Schweiz og fredstilbuddet fra Vladimir Putin. Jeg vil gerne begynde med dit overordnede syn på disse begivenheder.

HELGA ZEPP-LAROUICHE: Jeg tror faktisk, at der sker enorme ændringer i det strategiske landskab, tektoniske ændringer af hidtil usete dimensioner. Jeg bliver ved med at sige, at vi virkelig oplever afslutningen på en epoke med 600 års kolonistyre. Jeg tror, at nogle af magthaverne har enormt svært ved at tilpasse sig denne udvikling, og de er absolut ikke villige til at erkende, at disse tektoniske ændringer er resultatet af deres egen politik. For den Alliancefrie Bevægelse har kæmpet for en ny økonomisk verdensorden siden 1955, i hvert fald med Bandung-konferencen, og de måtte tage mange tilbageslag. Det så længe ud til, at det ikke ville lykkes landene i det Globale Syd nogensinde at slippe af med kolonisystemets lænker i dets moderne form med handelsbetingelser og kreditbetingelser. Men det, der sker nu, er, at det Globale Syd faktisk genbekræfter sin egen ret til udvikling. De danner nye sammenslutninger, nye organisationer – og de følger ikke længere magthavernes ordre eller fløjte, som de hidtil har gjort.

Det blev understreget og demonstreret på den såkaldte fredskonference for Ukraine i Bürgenstock i Schweiz, hvor jeg anser betydningen af konferencens fiasko for at være meget bemærkelsesværdig. Og jeg bliver ved med at tænke på det: Fordi det var meget tydeligt, at USA, EU, G7, NATO, de gjorde en enorm indsats for at lægge maksimalt pres på landene i det Globale Syd, for at de alle skulle dukke op, for at de skulle sende delegationer på højt niveau, hvis ikke statsoverhoveder. Det var som en reel måling af kræfterne – og det mislykkedes. Der var kun (jeg har glemt det samlede antal) 78 lande, tror

jeg, der dukkede op, 78 ud af næsten 200. BRIKS-landene dukkede ikke op, især ikke Kina, ikke Brasilien. Selv Lula var til G7-møde i Italien kun få timer derfra. Derefter trak yderligere to lande sig fra at underskrive slutdokumentet, efter at de allerede havde underskrevet det. Så nettoresultatet er, at hele Vestens pres ikke kunne tvinge flertallet af verdens lande til at komme til denne konference. Jeg tror, det er en afspejling af tidernes skiften. Set fra mit synspunkt er det måske det mest interessante aspekt af den ændrede situation.

Så er der naturligvis optrapningen af krigsfare, som hele tiden foregår. Stoltenberg er den værste drivkraft: Han siger, at han vil støve en masse opmagasinerede atomvåben af og gøre dem mere anvendelige, dybest set sætte dem i en form for alarmberedskab, hvilket naturligvis optrapper krigsfare.

Putins forslag, som naturligvis straks blev afvist – Putin holdt den 14. juni en tale for ledelsen af det russiske udenrigsministerium. Han holdt en times tale, og kun slutningen af talen, hvor han kom ind på sit forslag om fredsforhandlinger om Ukraine, blev rapporteret i Vesten. Det blev straks afvist af Scholz og andre. Men det var kun den sidste del af en meget større præsentation, hvor han igen analyserer, hvordan det kom til denne krise i Ukraine. Men så kom han med et meget interessant og efter min mening meget vidtrækkende forslag om at have en eurasiske sikkerhedsarkitektur, som ville tage hensyn til alle eurasiske landes interesser, og som ville være åben for NATO-medlemmer. Jeg synes, det er meget interessant. Han brugte formuleringer, som objektivt set ikke ligger langt fra det, jeg har sagt i to år, siden den særlige militære operation startede: Nemlig at ethvert sikkerhedsarrangement skal tage hensyn til alles interesser, ellers fungerer det ikke, og det skal være baseret på udvikling – han brugte ikke præcis mine ti principper, men essensen gav meget genlyd.

Efter min mening bør det tages op, og jeg synes, det bør

evalueres. Det er ikke et færdigbehandlet forslag, men det er en platform for diskussion, for at vende tilbage til diplomatiet. Og der står udtrykkeligt, at det er åbent for NATO-landene. Der står ikke, at det udelukker USA. Så jeg tror, at verden ville gøre klogt i at overveje dette forslag og begynde at føre en dialog om, hvordan vi kan afslutte krigen i Ukraine, før det er for sent. Det kan snart være for sent, advarer folk: En af dem er Serbiens præsident Vučić, som gav et interview til det schweiziske magasin {Die Weltwoche}, hvor han grundlæggende sagde, at han ser tegn på, at der er fare for, at det kan komme til en stor krig mellem Europa og Rusland inden for tre til fem måneder. Nu ved jeg ikke, hvilke yderligere oplysninger han har for at indsnævre vinduet til en sådan tidsramme på tre til fem måneder, men det skal tages i betragtning: For også Bulgariens præsident har udsendt lignende advarsler, Slovakiets premierminister Robert Fico, Georgiens premierminister Irakli Kobakhidze, og naturligvis har Ungarns Viktor Orbán hele tiden ytret sig i den retning.

Så vi befinder os i en dramatisk situation. Om mindre end tre uger er der NATO-topmøde den 9.-11. juli. Det bliver et vendepunkt, fordi NATO vil få et stort problem, fordi NATO's, USA's og Tysklands image har lidt et enormt tab, naturligvis på grund af det, der skete i Gaza, men også på grund af det faktum, at Ukraine-politikken tydeligvis ikke fungerer. Så NATO har meget at forklare, og hvis de ønsker at komme ud af denne klemme, bør de acceptere Putins forslag om at forhandle. Det ville være til deres fordel.

Ellers vil tiden indtil da blive meget turbulent. Der vil være første runde af det franske parlamentsvalg, som Macron har udkrevet, og hvor det forventes, at han vil lide et stort tab. Så han vil ankomme som en knap så glørværdig præsident til NATO-topmødet i Washington. Der er også valg i Storbritannien, hvor Tories forventes at tabe massivt. Så regeringspartiernes nederlag, som vi så ved valget til Europa-Parlamentet, vil efter al sandsynlighed fortsætte i Frankrig

og Storbritannien med forskellige nationale valg. Derfor er advarselsrådet om, at befolkningerne ikke ønsker deres regeringers krigspolitik, helt klart en faktor i billedet. Og hvis regeringerne ville være kloge, ville de lytte til stemningen blandt deres befolkninger i stedet for at buldoze videre i overensstemmelse med deres egne forventede privilegier, som de tror, de vil opnå, hvis de fortsætter med at følge denne kurs, men hele verden vil naturligvis lide under det. Så det var min kortfattede introduktion.

SCHLANGER: Her er et spørgsmål fra en pensioneret lærer. Hun siger: "Harley, jeg er helt enig i den betydning, du og LaRouche-bevægelsen og Helga tillægger en tilbagevenden til principperne i Den Westfalske Fred. Men hvordan kan det ske i betragtning af de fleste regeringslederes umoral og fejhed? Kan Helga bruge sin indflydelse til at få BRIKS, SCO eller en gruppe ledere fra det Globale Syd til at tilslutte sig opfordringen til en ny Westfalisk Fred?"

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, vi gør store fremskridt på det område. Jeg tror, at hvis man ser på den seneste Schiller-konference, som vi havde i den forgangne weekend, så havde vi en betydelig repræsentation af lande fra det Globale Syd, fra BRIKS. Der var en højtstående delegation fra den førende tænketank i Hviderusland. De har ansøgt om at blive BRIKS-medlemmer, de støttede grundlæggende set fuldt ud denne idé om en fred i Westfalen. Vi havde professor Georgy Toloraya, som er en officiel repræsentant for BRIKS-organisationen. Vi havde folk fra Latinamerika: Tidligere præsident Donald Ramotar fra Guyana. Og i det økonomiske panel var der ligeledes flere talsmænd og kvinder fra det Globale Syd.

Jeg tror, vi gør fremskridt, fordi Schiller Instituttet er opstået – og det blev også udtrykt af flere af konferencens deltagere – er opstået som en platform, der fremmer denne idé om en ny dialog. Jeg tror, at det faktum, at det seneste fredsforslag fra Putin ikke er helt det samme som det, jeg har sagt. Jeg har sagt, at vi har brug for en ny global

sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som omfatter hvert eneste land på kloden. Det, præsident Putin har sagt, er, at han har opfordret til en ny sikkerhedsarkitektur for hele Eurasien, som er åben for NATO-landene og bør tage hensyn til alles interesser.

Så selv om der stadig er forskelle, tror jeg, at vi bevæger os meget hurtigt i retning af den mulighed. Hvis du vil gøre noget for freden, og du er enig i den westfalske freds tilgang, så tag både Putins tale – som er en lang tale, men den er fuld af interessante ideer. Jeg tror, det er en af de vigtigste taler, Putin nogensinde har holdt. Og tag mine ti principper, og tag disse to ting som en pakke, og send den til alle; alle kongresmedlemmer, alle parlamentarikere i jeres lande, valgte embedsmænd på alle niveauer, andre institutioner, som bør være en del af denne debat, og få det med i diskussionen: At alternativet til en tredje verdenskrig er at have sådanne forhandlinger, som de fandt sted i Münster og Osnabrück mellem 1644 og 1648, og som førte til indgåelsen af den Westfalske Fred, som virkelig var etableringen og begyndelsen på det, vi i dag kalder folkeretten. Jeg synes, det er ekstremt vigtigt at gå tilbage til det, for kun hvis man tager hensyn til alles interesser, kan man opnå fred. Hvis man udelader nogen, fungerer det ikke. Det bedste eksempel på det er Versailles. Versaillestraktaten tog ikke hensyn til Tysklands interesser, ikke til Kinas interesser, og derfor var den optakten til Anden Verdenskrig. Hvis vi har lært noget af historien, bør vi tage det op til revision og anerkende, at princippet om den andens interesser er nøglen til fred.

SCHLANGER: Du lytter til Helga Zepp-LaRouche fra Schiller Instituttet. Du kan stadig sende os dine spørgsmål; send dem til questions@schillerinstitute.org.

Jeg har et spørgsmål her fra en person, der har underskrevet det "Frustreret i Skotland". Han skriver: "Mens alle siger, at valget til Europa-Parlamentet chokerede regeringerne, siger de også, at Den Europæiske Union ikke vil ændre sig. Med de

kommende valg i Storbritannien og Frankrig, tror du så, at vælgerne er utilfredse nok til at sende et mere klart budskab om, at der skal ske en drastisk ændring?"

ZEPP-LAROUICHE: Jeg tror, det er potentialet, og det er håbet. Som jeg allerede har nævnt, er der snart valg i Frankrig, og jeg tror, at alt tyder på, at Macron og dermed hans politik med franske tropper i Ukraine og lignende ting vil blive fuldstændig knust. Det britiske Tory-parti vil lide et tilbageslag. Og så har vi i september flere valg i Tyskland. I Østtyskland, Sachsen, Thüringen og Brandenburg – i hvert fald tre delstater. Og der var AfD det stærkeste parti ved europaparlamentsvalget, og Wagenknecht-partiet (BSW) er næsten nummer et i Thüringen – det går frem og tilbage mellem AfD og BSW, som de kaldes. De ligger begge i meningsmålingerne lige nu på 49%. Det er ikke så langt fra at være flertallet, hvis de får en procent mere. Det kan tippe, fordi krigsfaren i stigende grad er i folks bevidsthed og skræmmer dem. Så du kan få en ændring i tre af de tyske delstater, hvilket ville være en ændring i det føderale system, Bundesrat, Rådet, og det kunne afspore den tyske krigspolitik.

Så tror jeg, at en stor faktor i situationen er, at det viser sig, at de unge vælgere – de lader folk fra 16 år stemme – og en masse mennesker, der stemte for første gang, i overvældende grad gik til AfD, og det er klart relateret til krigspolitikken! Så jo mere eliten og regeringerne presser på med krigspolitikken, jo mere er de ved at miste ungdommen. Og det er fremtiden.

Under alle omstændigheder tager jeg ikke let på risikoen, og jeg siger, at der skal ske en meget større mobilisering for at advare om faren og give folk en fornemmelse af alternativet. Men selv om valgprocessen mildest talt er kedelig og ikke særlig demokratisk, fordi den tydeligvis er hæmmet af mange faktorer, så opgiver jeg ikke håbet om, at bekymringen i befolkningen er så stor, at der er et håb om, at den faktor kan være nok til at ændre situationen.

SCHLANGER: Spørgsmålet om bekymring for krig og farerne ved en udvidet krig optager mange mennesker. Jeg har to e-mails her. Den ene er fra Denver. En kvinde skriver: "Som mor er jeg forfærdet over at høre, at der er overvejelser i Kongressen om at genindføre værnepligten. Jeg vil ikke have, at mine skatte kroner eller mine børn skal sendes ud i en krig, som ikke hjælper nogen. Men jeg føler mig så hjælpeløs. Hvad kan vi gøre?"

Og så fra Han i Australien: "Jeg kunne ikke være mere enig i alt det, du siger om den globale situation. Jeg vil gerne gøre noget for at få flere mennesker til at forstå det. Lad mig vide, hvad jeg kan gøre og være en del af det. Jeg synes, at dit forslag før Helga var ret godt om Putins erklæring og dine grundlæggende principper, men måske vil du sige mere om det."

ZEPP-LAROUCHE: Ja. Jeg er helt enig i, at en værnepligtshær tidligere var mere fordelagtig end en frivillig hær, fordi den frivillige hær i virkeligheden er den imperiale model. Hvis du læser Samuel Huntingtons bog {The Soldier and the State}, som er en forfærdelig bog, men jeg læste den engang, fordi jeg gerne ville finde ud af, hvordan de neokonservative tænker: De har en idé om en imperialistisk hær med Romerriget som forbillede, hvor der ikke er nogen forbindelse mellem befolkningen og folket, og derfor er det egentlige spørgsmål at få soldaternes effektivitet øget. I moderne tid er det en ganske forfærdelig idé, fordi den involverer alle mulige moderne våben. Det er bare en forfærdelig idé.

Men det nuværende system er blevet ændret så meget i retning af et imperialt militærsystem, at det ikke længere er som de preussiske reformatorer Scharnhorst, Gneisenau eller Lazare Carnot i Frankrig, hvor officeren skulle være et forbillede i samfundet. Det er fuldstændig elimineret. Derfor mener jeg, at ideen om nu at kræve en værnepligt under alle omstændigheder ikke er noget, man bør overveje. Man skal bare give udtryk for sin modstand, hvor man kan.

Når alt dette er sagt, vil jeg foreslå, at de to lyttere, de to personer, der stillede spørgsmål, og mange af vores seere – nemlig dig – deltager i vores kommende IPC-møde på fredag. Det er den Internationale Fredskoalition: Vi har afholdt Zoom-konferencer hver eneste fredag i mere end et år nu, uafbrudt. Den kommende fredag vil vi fokusere på dette forslag fra præsident Putin, for der er også en tysk organisation, der hedder OKV, som er en paraplyorganisation for østtyske organisationer. De har udsendt en opfordring til alle mennesker om at støtte og diskutere dette forslag fra Putin. Så selv om det ikke er så velkendt, har vi gjort det til et emne, der skal diskuteres på dette kommende fredagsmøde. Det er en lejlighed for folk til at blive fortrolige med det og få eksperternes syn på det. Hvis diskussionen går i retning af, at det skal godkendes, vil vi gøre det eller overveje, hvilke argumenter der skal høres imod det.

Men jeg tror bestemt, at det er noget, der kan blive et samlingspunkt, for hvis der i alle lande er et betydeligt antal organisationer, der støtter det, vil vi skabe et miljø, hvor regeringerne vil have svært ved at ignorere det. Så det er mit umiddelbare forslag til, hvad du bør gøre.

SCHLANGER: Her er et spørgsmål, der lige er kommet ind. Nogen spørger: "Det ser ud til, at Saudi-Arabien bryder med dollarordenen, afslutter petrodollar-aftalen og accepterer yuan til olie køb. Men jeg bliver ved med at høre, at de ikke har accepteret medlemskab af BRIKS endnu. Holder de sig tilbage af frygt for at fremprovokere et regimeskifte fra USA's side?"

ZEPP-LAROUCHE: Det er muligt, jeg ved det ikke. Jeg ved, at der har været et enormt pres fra USA på Saudi-Arabien for ikke at komme med i BRIKS. Jeg tror, at forskellige embedsmænd fra det amerikanske udenrigsministerium for nylig besøgte Saudi-Arabien og pressede på for at få en pagt mellem Saudi-Arabien og Israel i stedet, hvilket allerede blev fremmet en gang under Trumps præsidentskab. Det førte til Abraham-aftalerne,

og det var faktisk en stor medvirkende faktor til at udløse den nuværende Gaza-krise, fordi den helt udelukkede palæstinenserne og gjorde forholdene for folk i Gaza hårdere, så dette angreb den 7. oktober var slutresultatet af denne udelukkelse. Hvad det angår, var der forresten en rapport i den israelske presse om, at det kommende Hamas-angreb, som fandt sted den 7. oktober, allerede var kendt af IDF den 19. september. De afviste det fuldstændigt af grunde, som man må finde ud af, men det var kendt, det blev afvist. Så derfor tror jeg, at dette vil få en hel opfølgning, fordi det vil gå op for folk, at de mennesker, der mistede slægtninge blandt gidslerne, eller som blev dræbt i angrebet, det kan bidrage til Netanyahus fremtidige politiske skæbne på en betydelig måde. Folk vil sige: "Hvem er ansvarlig for det her i sidste ende?"

Så jeg ved ikke præcis, hvad der er grunden til, at Saudi-Arabien ikke har tilsluttet sig BRIKS, men det faktum, at de nu bevæger sig mod en petro-yuan, er helt sikkert et tegn i tiden på, at de-dollariseringen bevæger sig fremad med fuld fart. Det er bare endnu en grund til, at folk tænker over, at det måske ville være en god idé at ændre politik.

SCHLANGER: Jeg har lige fået et re-tweet af et tweet fra Anya Parampil, som arbejder med Grayzone. Hun skriver: "Saudi-Arabiens kronprins Mohammed bin Salman har lige opfordret til, at Netanyahu holdes strafferetligt ansvarlig for deres forbrydelser mod palæstinenserne. Den saudiske prins opfordrede også til at afslutte den ulovlige besættelse og anerkende staten Palæstina med 1967-grænsen og Jerusalem som hovedstad." Så det ser ud til, at det kan være i tråd med det, du lige har sagt.

Helga, det næste spørgsmål, jeg har til dig, er fra USA. Los Angeles Unified School District har netop besluttet at forbyde mobiltelefoner på skolerne, også i pauserne og under frokosten. De siger, at det er for at beskytte de unges mentale sundhed. Personen, der har sendt dette, siger: "Jeg

har hørt dig tale om de sociale mediers skadelige virkninger. Jeg går ud fra, at du vil støtte dette skridt fra Los Angeles' skoledistrikt?"

ZEPP-LAROUCHE: Jeg vil gerne takke personen fra Grayzone for at have introduceret denne meget interessante nyhed. Tak – det er gode nyheder.

Jeg synes også, at beslutningen fra Los Angeles' skoledistrikt – jeg synes, det er fremragende. Jeg er overbevist om, at den ubegrænsede adgang til alle mulige ting udgør en fare for unge mennesker og børn – jeg begyndte at undersøge Pokémon for mange år siden, og det er skadeligt! Jeg stødte på det for mange år siden, fordi vi havde besøg af to børn på seks og otte år, og de sagde: "Pokémon er så fedt!" Jeg sagde: "Hvad er det?" Jeg anede ikke, hvad det var. De sagde: "Du er forældet, du ved ikke, hvad Pokémon er." Så det fik mig til at tage til nogle af de her indkøbscentre, hvor de havde Pokémon-konkurrencer. Jeg stillede mig op i køen for at se, hvad der egentlig skete. Der var alle de her fire- og femårige, og jeg spurgte: "Hvorfor kan du lide Pokémon?" De sagde: "Ah, kamp! Kamp!" Jeg sagde: "Synes du ikke, det er meget rarere at være venner med andre mennesker?" "Nej, nej, kamp, kamp!" Nå, men det er bare et lille indblik i, hvordan jeg startede. Så kiggede jeg på computerspil og lavede nogle mere seriøse studier. Der er ingen tvivl om, at hele dette område, hvor internettet, og når du har en mobiltelefon, har du adgang til det hele. Det er så absolut skadeligt for unge sind – for Platon ville ikke have, at Athens børn skulle gå til tragedierne, fordi han mente, at eftersom deres personlighed og sjæl endnu ikke er udviklet, kunne de ikke fordøje grusomheden i disse skuespil. Det var højkultur i forhold til, hvad folk kan se på internettet i dag. Platons argument er 100 gange mere gyldigt i dag, for det er ikke kun det forfærdelige indhold, men børn har endnu ikke nogen dømmekraft. De er ekstremt påvirkelige, og når man har en klar idé om, hvad det positive er, kan man måske se på noget forfærdeligt og afvise det, fordi man allerede har et positivt etableret synspunkt. Men børn er hjælpeløse, og derfor mener jeg, at denne skoles

beslutning er nødt til at blive efterfulgt overalt.

SCHLANGER: Jeg har et sidste spørgsmål til dig. Det er et, vi har haft før, men det er stadig et problem med folk, der sidder fast i, jeg tror bare, man ville sige, en gammel måde at tænke på. Amanda spørger: "Er det på tide at udskifte FN?"

ZEPP-LAROUCHE: Nej. Jeg mener, at behovet for at have et repræsentativt system, hvor hver nation er repræsenteret som i FN's generalforsamling, absolut skal bestå. FN's charter skal absolut bevares. Bør FN's Sikkerhedsråd reformeres? Bør andre underafdelinger af FN reformeres? Ja, det synes jeg. Jeg mener, at landenes repræsentation skal være mere proportional. Det faktum, at det Globale Syd er totalt underrepræsenteret, skal påtrængende afvises og forbedres. Jeg kender mange tidligere diplomater og forfattere og så videre, som arbejder på bøger med reformplaner. Der er en enorm diskussion i gang om, hvordan man kan reformere FN på en måde, så det bliver et mere passende instrument, ligesom FN's Sikkerhedsråd ikke kan blokeres af et enkelt lands veto, når det bestemt er et problem, og det er derfor, der ikke sker fremskridt på mange fronter.

Jeg mener, at FN bør reorganiseres, men selve ideen om, at man har brug for et forum, hvor alle er repræsenteret, og at man kan have en dialog baseret på alle landes suverænitet. Jeg synes, at FN-pagten er virkelig god: Den bør bevares. Der bør handles mere på det, og jeg synes, det bør gøres mere passende for alle de andre aspekter, som FN's organisationer, der mange gange ikke har levet op til det, de skulle. Det bør der rettes op på. Men vi har brug for en civilisationsdialog. Der er ingen erstatning. Der er ingen erstatning for diplomati, for at have en ligeværdig indstilling til at dele sine bekymringer, men også for at opnå et højere niveau.

Min hovedpointe er de tre sidste principper, jeg har i mine ti principper for en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur. De ville også gælde for FN-reformen, for jeg mener, at det, der

mangler, selv i FN-pagten, er denne idé om, at man er nødt til at sætte FN på et mere, jeg vil næsten sige, metafysisk grundlag, noget, der er mere funderet i skabelsens lovmæssighed og det fysiske univers' lovmæssighed, så det er forankret i noget, der går ud over blot menneskeskabt lovgivning eller forslag. Jeg har henvist til naturretten i den europæiske civilisationstradition eller kosmologien i Indien eller Himlens Mandat. Den slags ting, som henviser til en dybere lovmæssighed i universet, tror jeg ville være ekstremt vigtige. Og naturligvis også menneskebilledet: Menneskeartens sande natur som grundlæggende god, og at alt ondt er en mangel på udvikling, og at det derfor kan overvindes.

Det er ideer, som jeg mener, skal tilføjes for at gøre den mere stærk.

SCHLANGER: Jeg tror, der er mulighed for, at folk kan studere dine grundlæggende ti principper. De kan finde dem på Schiller Instituttets hjemmeside. Som du sagde, vil det være en del af fokus for organiseringen, sammen med at få ud, hvad Putin faktisk sagde. Så med det, Helga, har du nogen afsluttende kommentarer?

ZEPP-LAROUICHE: Bare kom til IPC-mødet på fredag, og bliv aktiv sammen med os. De næste tre, fire, fem, seks måneder vil – efter min mening – være helt afgørende for, om vi går ind i tredje verdenskrig, eller om vi kan gå over til et nyt paradigme. Så lad være med at vente: Bliv aktiv sammen med os.

SCHLANGER: Okay. Jeg behøver ikke at sige, at du skal være aktiv, for det ved jeg, at du vil være. Tak, fordi du var med, og vi ses igen i næste uge.

ZEPP-LAROUICHE: Ja, på gensyn i næste uge.

Komediespillet med det 'kollektive Vesten' der styrer showet er slut

17. juni 2024

Det vigtigste resultat af "Topmødet for fred i Ukraine", der blev afholdt i den schweiziske ferieby Bürgenstock i weekenden, er, hvordan det endegyldigt viser, at Vesten ikke længere er i stand til at tvinge, eller endog foregive, en "koalition", der er villig til at gøre, hvad den beder om. Dette er en "strategisk realitet", som Schiller Instituttets grundlægger Helga Zepp-LaRouche noterede sig i dag. Konsekvensen af dette er selvfølgelig, at individer og nationer må træde frem – som det sker i den Globale Majoritet – for at vise vejen ud af nutidens forfærdelige fase med krig, folkemord og fare for atomar udslettelse og ind i en ny udviklingsperiode.

Zepp-LaRouche gennemgik den schweiziske "freds"-begivenhed, som var dømt til at mislykkes fra starten ved at udelukke Rusland, som var en af hovedparterne. Der var inviteret 160 nationer – en stor del af de 200 lande i FN – men kun 98 accepterede. Af dem nægtede 20 nationer at underskrive topmødekommunikéet, og af de 78 nationer, der gjorde det, var 42 fra Europa og kun 11 fra Afrika. Kina deltog ikke. Andre førende nationer i BRIKS, herunder Indien, Sydafrika og U.A.E., nægtede at underskrive, sammen med andre store nationer som Mexico.

Mange af de delegationer, der deltog, sendte repræsentanter på lavere niveau. For eksempel deltog kong Salman bin Abdulaziz Al Saud fra Saudi-Arabien ikke; udenrigsminister prins Faisal

bin Farhan Al Saud kom i stedet og informerede også topmødet om, at det nu er tid til at føre seriøse forhandlinger i Ukraine og "indgå vanskelige kompromiser". Han hoppede ikke med på vognen med uophørlig støtte til Ukraines præsident Zelenskyj og krigsførelsen. Det rapporteres, at Irak og Jordan først underskrev topmødeerklæringen, men senere fjernede deres støtte.

Alt i alt, bemærkede Zepp-LaRouche, er der "en klar erkendelse af, at den Globale Majoritet ikke længere er i nærheden af det Globale Vesten" med hensyn til tilpasning og underkastelse. "Vesten er ikke længere i stand til at diktere vilkårene" for militære, økonomiske, (mod)kulturelle og andre grundlæggende relationer mellem og inden for nationer.

Den umiddelbare fare er de globale NATO-krigshøges vilde fremstød for en atomar konfrontation. Den nu afdgående NATO-generalsekretær, Jens Stoltenberg, sagde i et interview med Telegraph i London, som blev foretaget i Bruxelles på sidste uges NATO-forsvarsministermøde, at NATO-medlemmerne diskuterer at tage flere af deres atomare sprænghoveder ud af lageret og sætte flere af dem i aktiv venteposition. Han kaldte denne proces for at øge Vestens "afskrækkelse" og sagde, at det var nødvendigt, fordi Rusland og Kina er to "atomare modstandere".

Antallet af sådanne placerede sprænghoveder er allerede stigende. En ny rapport udgivet i denne uge fra Stockholm International Peace Research Institute (SIPRI) rapporterer om lagerbeholdninger og status for de atomare sprænghoveder, som de ni atombevæbnede nationer har. Der er en anslået beholdning på 12.121 atomare sprænghoveder i alt i verden, hvoraf fordelingen er: 9.585 på lager i militære lagre og 3.904 udstationeret med missiler og fly. Sidstnævnte antal er steget med 60 siden januar 2023.

Disse oplysninger bidrager blot til den sammenhæng, hvor betydningen af den rolle, som Schiller Instituttet og dets samarbejdspartnere spiller, er klar: at slå alarm. Budskabet

fra Schiller Instituttets hastepresse-møde den 12. juni i National Press Club i Washington, D.C. giver fortsat genlyd og er nødt til at slå endnu hurtigere og højere alarm. "Faren for atomkrig er reel og må stoppes." Budskabet fra de tre overordnede specialister inden for militær efterretning, Helga Zepp-LaRouche og Anastasia Battle, leder af Den Internationale Fredskoalition, er afgørende.

Gilbert Doctorow, ledende analytiker i Europa, understregede dette i en artikel i denne uge, der dækkede Schiller Instituttets arrangement, hvor han, efter at have nævnt nogle observationer og forskelle, sagde: "Det ville være fremragende, hvis den brede amerikanske offentlighed ville lytte til og handle efter, hvad Scott Ritter og oberst Lawrence Wilkerson havde at sige. Her er et tilfælde, hvor ægte amerikansk patriotisme er helt på linje med at redde verden for alle dens befolkninger. Selv om jeg fremhæver disse to talere, er det værd at se i hvert fald den første time af denne begivenhed. Indtil videre har videoen tiltrukket 43.000 seere, den har brug for yderligere 4 millioner for at få gennemslagskraft. Måtte det ske!"

I Brasilien cirkulerer budskabet om hastearrangementet den 12. juni nu også i medierne. En reporter fra den vigtige nationale publikation CartaCapital sammenfattede indholdet af den 2,5 timer lange begivenhed i National Press Club, herunder at den "tyske aktivist" Helga Zepp-LaRouche "opfordrer til, at der skabes en ny og umiddelbar sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som tager hensyn til alle landes interesser".

Denne "historie" bliver ikke forældet. Udfordringen er at få den ud hurtigt og engagere alle i processen med dialog og politikformulering, som det blev præsenteret på Schiller Instituttets internationale konference den 15.-16. juni, "Verden på randen: For en ny westfalsk fred!"

Stoltenberg afslører: NATO i samråd om at sætte flere

atomvåben på standby for at afskrække Rusland og Kina

17. juni 2024

NATO's generalsekretær Jens Stoltenberg sagde i går til London Sunday Telegraph, at der var direkte konsultationer blandt NATO-medlemmerne om at tage missiler ud af lageret og sætte dem på standby, da han opfordrede til, at gennemsigtighed skulle bruges som afskrækkelse. "Jeg vil ikke gå ind i operationelle detaljer om, hvor mange atomspræghoveder der skal være operationelle, og hvilke der skal opbevares, men vi er nødt til at konsultere om disse spørgsmål," sagde han. "Det er præcis, hvad vi gør..."

"Gennemsigtighed hjælper med at kommunikere det direkte budskab, at vi selvfølgelig er en atomar alliance. NATO's mål er selvfølgelig en verden uden atomvåben, men så længe der findes atomvåben, vil vi forblive en atomalliance, fordi en verden, hvor Rusland, Kina og Nordkorea har atomvåben, og NATO ikke har, er en farligere verden," sagde Stoltenberg.

Han hævdede, at især Kina investerede kraftigt i moderne våben, herunder dets atomarsenal, som han sagde ville vokse til 1.000 spræghoveder allerede i 2030. "Og det betyder, at NATO i en ikke særlig fjern fremtid kan stå over for noget, som det aldrig har stået over for før, og det er to atomare potentielle modstandere – Kina og Rusland. Det har selvfølgelig konsekvenser."

Foto: NATO

Jacques Cheminade, formand

for Solidarité & Progrès, bekendtgør sit kandidatur til det franske parlamentsvalg

Den 17. juni 2024 (EIRNS) – Den franske præsident Emmanuel Macron besluttede tidligere på måneden at opløse nationalforsamlingen og udskrive nyvalg, hvilket er hans reaktion på det usædvanligt store nederlag, som hans parti led ved valget til EU-parlamentet, og et sidste forsøg på at redde sit formandskab. Jacques Cheminade, formand for partiet Solidarité & Progrès, har valgt at stille op til valget den 30. juni-7. juli i det 11. distrikt for franske borgere i udlandet, et valgdistrikt, der omfatter Kina og Rusland samt 47 andre lande i Østeuropa, Asien og Oceanien.

Cheminade har udgivet sin [kampagnemeddelelse] (<https://solidariteetprogres.fr/spip.php?article16674>). Kontakt Cheminades kampagne: +33 7 63 85 00 92.

Kandidaturerklæring: 'Afspænding, forståelse og samarbejde' – fra Atlanterhavet til Det Kinesiske Hav

af Jacques Cheminade

Lad mig gå direkte til sagen. Når jeg stiller op i jeres valgkreds, er det, fordi den repræsenterer en afgørende indsats for verdensfreden og for vores land. Den strækker sig fra det høje nord til Australien via Kina, og det er en god ting, for det er på denne skala, at vi må tage udfordringen op.

Vi lever under en umiddelbar krigstrussel. Ved at angribe de russiske missilforsvarssystemer i Armavir og Orsk overskred NATO en rød linje. Da Emmanuel Macron organiserede D-dag i Normandiet den 6. juni, bød han Volodymyr Zelenskyj velkommen og udelukkede russiske repræsentanter, hvilket ikke er i det

russiske eller ukrainske folks interesse, men i alle dem, der fisker i urolige vande, og som spiller poker med vores liv. Det er en meningsløs provokation på et tidspunkt, hvor Frankrig burde mægle og inspirere til en fredspolitik for at genvinde sin tabte storhed og indflydelse.

I sin tid kæmpede Charles de Gaulle for en politik med "afspænding, forståelse og samarbejde". Det er mere nødvendigt end nogensinde at forhindre "menneskeheden i at udslette sig selv i uhyrlig ødelæggelse". Desværre kan jeg ikke se nogen anden kandidat, der er opgaven voksen. At stemme på min idé om Frankrig betyder at sende et afgørende "politisk" missil for at hjælpe vores land med at tage sig sammen. Det, vi taler om, er en ny befrielse af vores land, for det er besat af et finansielt og kulturelt oligarki, som er ved at ødelægge det.

I dag kæmper jeg først og fremmest for en udenrigspolitik, som ikke længere er afhængig af dem, der har taget magten i Washington, men som i vores nationale suverænitets navn arbejder i harmoni med landene i det Globale Syd og BRIKS-Plus, der har til hensigt at sikre, at deres egen suverænitæt bliver respekteret. Jeg støtter deres initiativer, især Kinas, for et win-win internationalt system. Det er ikke et spørgsmål om at slutte op om nogen, men om at komme overens med de kræfter, der rejser sig i verden. Jeg vil kæmpe for, at et befriet Frankrig er til stede i Kazan den 22.-24. oktober, selvfølgelig uden Emmanuel Macron.

Det er et spørgsmål om at deltage i en ny arkitektur for gensidig sikkerhed og udvikling i verden, til fordel for hvert enkelt land og i overensstemmelse med principperne i den Westfalske Freds-traktat. Ingen må lades i stikken, hverken store eller "små" lande, som jeg sagde tilbage i 1995, fra Atlanterhavet til Det Kinesiske Hav. Præsident Xi Jinpings tre initiativer er et godt sted at starte. Indien, et BRIKS-medlem med næsten 20 % af verdens befolkning, er et vigtigt supplement til dette Globale Syd. Vietnam ligger os meget på sinde. Australien må blive et vigtigt omdrejningspunkt.

I Ukraine, som i Mellemsøen, opfordrer jeg til at afslutte kampene gennem forhandling og genopbygning. Frankrig må ikke længere levere våben til Ukraine eller blande sig i dets territorium. Jeg synes, det er kriminelt, at NATO udleverer ukrainere til døden i en stedfortræderkrig, som uundgåeligt vil blive tabt. Jeg fordømmer den fortsatte udvidelse mod Ruslands grænser, som førte til præsident Putins indgriben. Vores opgave er ikke at retfærdiggøre det, men at forstå det. Vores præsident er blevet en krigsmager, Raphaël Glucksmann har altid været en krigsmager, og Jordan Bardella er blevet medlem af NATO. Jeg går ind for den fredsplan, som præsidenterne Lula og Xi Jinping netop har fremlagt. Så jeg går ind for at opløse NATO, som er blevet den væbnede fløj af City of London, Wall Street og de angloamerikanske tjenester. Jeg har intet imod USA som nation, men alt imod de militær-finansielle kræfter, der besætter landet. Jeg går ind for en alliance mellem arbejderne og borgerne i Nord og folkene i det Globale Syd. Med Schiller Instituttet, en international organisation, som jeg er et aktivt medlem af, gør jeg mit yderste for at opnå dette.

For at gennemføre denne politik vil jeg genetablere et udenrigsministerium, der er dette navn værdigt, og støtte vores netværk af institutter og franske alliancer samt vores udstationerede virksomheder – med andre ord alle dem, der er involveret i den nye internationale udviklingsarkitektur. Det er på tide at få de menneskelige og økonomiske ressourcer på plads, som vores politik skal have.

Befriet fra de kræfter, der undertrykker os, vil vi derefter være i stand til at genetablere en retfærdig social orden i vores land og en politik for genfødsel af offentlige tjenester: hospitaler, skoler, børnehaver, laboratorier og en industripolitik, der respekterer de produktions- og værdikæder, der bærer vores økonomi inden for og uden for vores grænser.

Som patriot og verdensborger vil jeg være sværdet – eller

laseren, som vi ville sige i dag – der lægger pres på dem, der ikke længere tror på vores suverænitet. Franskmandene er et stærkt folk, men de ved det ikke. Jeg har tænkt mig at spille en rolle i vores opvågning, takket være jer, som er bevidste om vores potentielle indflydelse i verden og har tænkt jer at bidrage til den. Hjælp mig med at hjælpe et Frankrig, hvor vi ikke længere har grund til at være pessimistiske, fordi vi vil tænke med fremtiden for øje.

Foto: Solidarité & Progrès

Palæstinas ambassadør til Danmark, H.E. Prof. Dr. Manuel Hassassian's tale til Schiller Instituttets online-konference den 15. juni 2024. Video og afskrift.

You can read the English transcript under the Danish translation.

Forstå den historiske baggrund for den palæstinensisk-israelske konflikt: Aktuelle realiteter, udfordringer og en køreplan for bæredygtig fred og varig retfærdighed, inklusiv Oase-planen

Prof. Dr. Manuel Hassassian

Palæstinensisk ambassadør i Danmark

Tale til Schiller Instituttets konference den 15. juni 2024.

Her er den fuld forudindspillet video og afskrift. Under konferencen var et par afsnit skåret væk pga. tidsbegrænsning.

Jeg vil gerne starte min tale med at takke Schiller Instituttet for denne mulighed for at tale til jeres ansete konference. Jeg beklager meget. Jeg kan ikke være til stede, fordi jeg er ude at rejse.

Og jeg vil gerne starte min tale med at give et kort resumé af Oase-planen, for senere, vil min diskussion eller overvejelse handle om den palæstinensisk-israelske konflikt, og hvordan det vil være i forbindelse med en plan, der virkelig vil bringe fred, sikkerhed og retfærdighed gennem økonomisk udvikling og gennem bånd mellem nord og syd og så videre. Og lad mig starte med at kaste et kort lys over Oase-planen, der er sponsoreret af Schiller Instituttet under titlen: LaRouche-løsningen for fred gennem udvikling mellem Israel og Palæstina og for hele Sydvestasien. Fred gennem økonomisk udvikling er det eneste succesfulde grundlag for varig og retfærdig fred i Mellemøsten.

Der er ikke noget rent militært grundlag for fred eller sikkerhed, og militære løsninger har aldrig været en løsning. Så der er ikke noget rent militært grundlag for fred eller sikkerhed. Kun udvikling er afgørende. Men den største hindring for udvikling i vores region, som er Mellemøsten og Sydvestasien, er manglen på ferskvand. Som alle er bekendt med. For hvis vi ikke løser dette problem, vil den næste krig i Mellemøsten komme til at handle om vandressourcer, og gennem opførelsen af et netværk af afsaltningsanlæg, ideelt set baseret på atomkraft, der kan omdanne havvand til ferskvand.

Disse anlæg kunne forbinde Det Røde Hav med Det Døde Hav og Det Døde Hav med Middelhavet, som det er skitseret i planen. Og det vil kun ske ved at afvise magtpolitik, afvise

geopolitik og opbygge et nyt paradigmeskift i internationale relationer, der er baseret på et nyt koncept for økonomisk udvikling, dvs. at sikkerhed og udvikling vil være fremherskende som et overordnet princip. Som Helga Zepp-LaRouche engang sagde. Jeg citerer: "Man er nødt til at have håb og give de unge en anstændig fremtid, så de kan få et normalt liv med nyttige ting." Denne plan bør gælde for Palæstina-Israel-konflikten, for dens endelige afslutning og for dens lange levetid, for fred og sikkerhed.

Og lad mig nu kaste lys over den nuværende situation i Palæstina. Jeg synes, det er vigtigt at kende omfanget af denne store konflikt, som har påvirket hele verden. Og som I kan se, har den bredt sig til hele verden, hvor den offentlige mening bliver mere og mere opmærksom på, hvad palæstinenserne går igennem i Gaza, på Vestbredden og i Østjerusalem. Israels igangværende apokalyptiske militærkampagne mod Gaza, Vestbredden og Østjerusalem kommer oven på 76 års forfølgelse, fordrivelse og folkemord. Det har resulteret i masseødelæggelse. Den har ført til fordrivelse af over 90 % af Gazas befolkning og til, at titusinder af uskyldige civile er blevet dræbt og lemlæstet, hvoraf de fleste, som I ved, er kvinder og børn.

I de sidste 250 dage har Israel gennemført en vedvarende kampagne med luftangreb rettet mod civile i Gaza. I den seneste optrapning er omkring 210 palæstinensere blevet massakreret, og over 400 er blevet såret i Al-Nuseirat-flygtningelejren i det centrale Gaza. Dødstallet ligger på ca. 37.000, og halvdelen af ofrene er børn. Tragisk er det, at over 10.000 martyrer menes at være fanget under murbrokkerne af de ødelagte bygninger. Den forfærdelige situation forværres af tabet af 147 FN-ansatte og ødelæggelsen af 32 hospitaler, hvilket kun efterlader nogle få operationelle faciliteter med begrænsede ressourcer. Desuden er alle uddannelsesinstitutioner, herunder skoler og universiteter, blevet decimeret, og adskillige religiøse steder som kirker og

moskeer er blevet fuldstændig ødelagt. Kontrollen med grænseovergangen i Rafah begrænser yderligere adgangen til vigtige forsyninger, herunder brændstof, og forhindrer vitale tjenester i at fungere. Resultatet er, at ca. 70 % af Gazas infrastruktur ligger i ruiner, hvilket intensiverer den humanitære krise i regionen.

Hvilken betegnelse beskriver bedst denne konflikt? Er det en forsvarskrig, hvor Israel beskytter sig selv, eller er det en kampagne for at undertrykke et folk, der stræber efter uafhængighed og frihed? Nogle gange synes jeg, det er ironisk, når jeg diskuterer med europæiske eller amerikanske embedsmænd, som jeg har gjort utallige gange i min diplomatiske karriere, og de hele tiden taler for en to-statsløsning, mens Palæstina står over for stigende ødelæggelse. På trods af denne virkelighed fortsætter retorikken. Hvis de virkelig støtter en to-statsløsning, hvorfor udøver de så vetoret i FN, især når næsten 140 lande har anerkendt Palæstina? Desuden følger Europa ofte USA's eksempel i denne sag, hvilket rejser spørgsmål om balancen i deres tilgang til to-statsløsningen.

I dag går palæstinenserne ind for det grundlæggende menneskelige princip om selvbestemmelse. Spørgsmålet er, hvorfor verdenssamfundet universelt støtter selvbestemmelse, som formuleret i Woodrow Wilsons 16. artikel, men at dette princip ofte ignoreres i forbindelse med Palæstina. Det giver anledning til overvejelser om, hvorvidt palæstinenserne opfattes som værende mindre værd i deres søgen efter anerkendelse som en uafhængig nationalstat i det internationale samfund.

Da det zionistiske projekt blev indledt i Palæstina, var regionen allerede betydeligt udviklet sammenlignet med naboområderne. Infrastruktur som havne og lufthavne samt en blomstrende økonomi og landbrug var allerede etableret. I modsætning til påstande fra personer som premierminister Golda Meir, der sagde, at ørkenen først blomstrede efter

zionisternes ankomst, tyder historiske beviser på det modsatte. Der findes dokumenterede optegnelser, som understøtter påstanden om, at regionen allerede var velstående, før den zionistiske bevægelse begyndte.

Denne vedvarende konflikt, som har været i mange år, har ikke i tilstrækkelig grad pirret verdenssamfundets samvittighed. Den er ofte blevet betragtet som en regional strid eller en konflikt mellem to parter, der kæmper om det samme territorium. Palæstinenserne hævder dog, at de ikke bestrider landet, men snarere hævder deres retmæssige ejerskab. De ser zionisterne som indtrængere, der har forsøgt at kontrollere deres hjemland. Derfor er konflikten ikke blot et spørgsmål om konkurrerende krav på fælles land; den opfattes som en indtrængen fra Israels side. Den zionistiske bestræbelse fik opbakning fra det internationale samfund, som bærer hovedparten af ansvaret for at omgøre konsekvenserne af disse handlinger.

Diskussionen om den praksis, der er forbundet med denne omstridte besættelse, kunne være i timevis, men sagens kerne er klar: Hvordan kan vi gøre en ende på denne konflikt? Og hvem er de primære interessenter, der forsøger at skabe en løsning? Det er frustrerende, at USA på trods af sin position som fredsprocessens leder i de sidste tre årtier har svigtet og tyet mere til krisestyring end til konfliktløsning. I øjeblikket er det tydeligt, at USA har fejlet fælt i sin rolle som ærlig fredsmægler, da det har støttet Israel, den dominerende part, uforholdsmæssigt meget i forhold til Palæstina, den marginaliserede modpart.

Desværre har vores tillid til amerikanerne været malplaceret. Jeg har ondt af de amerikanske borgere, som styres af et så ineffektivt lederskab i USA med en nærsynet vision om at fremme global sikkerhed og fred. En præsident, der går ind for humanitær adgang, sender paradoksalt nok tusindvis af bomber, som resulterer i uskyldige børns og palæstinenserers død i Gaza. Hvordan kan vi tolerere så senile udtalelser fra en

præsident, som ikke har kontakt med virkeligheden? Desværre er alternativet ikke mere lovende.

I det nuværende globale landskab bliver tanken om at bruge enkeltpersoner eller lande som simple brikker i internationale konflikter i stigende grad anset for uholdbar. Mens sådanne konflikter har potentiale til at optrappe til regionale eller endog globale krige, kan de grundlæggende årsager ofte spores tilbage til grundlæggende problemer som ekstrem sult, dyb fattigdom, manglende økonomisk udvikling og nationale interesser.

Derfor rejser der sig et spørgsmål: Hvilke konsekvenser vil en anerkendelse af Palæstina som stat have for det internationale samfund? Palæstina har tidligere vist sig villig til at gå på kompromis, hvilket fremgår af, at landet kun accepterede 22 % af det historiske Palæstina som stat i 1988. Dette område omfatter Vestbredden, Gaza og Østjerusalem, mens de resterende 78 % blev tildelt det zionistiske projekt. På trods af dette store kompromis er der stadig visse fraktioner i Israel, som søger efter yderligere territorial ekspansion, især på Vestbredden. Når det er sagt, er det vigtigt at bemærke, at Israels interesse i Gaza primært drejer sig om sikkerhedshensyn og adgang til olie snarere end territoriale ambitioner.

I løbet af de sidste to årtier har der været et bemærkelsesværdigt fravær af effektivt og karismatisk globalt lederskab, hvilket har bidraget til en følelse af stagnation eller tilbagegang midt i igangværende konflikter, sult og uretfærdighed. Det rejser spørgsmål om kvaliteten af den demokratiske repræsentation og de politiske partiers indflydelse på valg af ledere. På trods af de mange intellektuelle og institutionelle ressourcer i USA, eksemplificeret ved anerkendte tænketanke og akademiske institutioner som Harvard, Yale, Columbia osv., anses præsidentkandidater som Biden og Trump af nogle personer som impotente og ineffektive. Det understreger bekymringen for den

politiske elites dominans over valgprocessen i stedet for ægte folkeligt lederskab.

Der sættes spørgsmålstegn ved USA's effektivitet som tredjepartsmægler, der skal bygge bro over kløften og uligheden mellem to parter, der ikke er på lige fod. I forhandlingerne mellem Israel og Palæstina er ubalancen i magtdynamikken tydelig. USA, som har en dominerende position, udarbejder ofte resolutioner til fordel for Israel, og palæstinenserne har ikke meget andet valg end at rette sig efter dem. Denne mangel på ligeværdighed underminerer essensen af ægte forhandlinger, som ideelt set involverer symmetriske forhandlinger mellem to stridende magter, der stræber efter at løse uoverensstemmelser. Men i denne sammenhæng var forhandlingerne mere dikteret af magtpolitik end af oprigtig dialog. Palæstinenserne, som den undertippede part, bærer konsekvent byrden af disse ubalancer.

Den aktuelle situation med demonstrationer i Israel kan virke misvisende, men det er vigtigt at forstå den bredere offentlige stemning. Der er sket et markant skift i den israelske offentlige mening siden den første intifada i 1987 med en overvejende støtte til højrefløjens lederskab. Indflydelsen fra venstreorienterede progressive elementer er mindsket, hvilket har ført til deres marginalisering i det politiske landskab. Fremkomsten af personer som Ben-Gvir, Smotrich og Netanyahu i magtpositioner afspejler denne højreorienterede tendens. Derfor er potentialet for en mere liberal regering, der går ind for fred, blevet forhindret af den fremherskende højreorienterede stemning i det israelske samfund.

Ordsproget "Velgørenhed starter hjemme" lyder sandt i denne sammenhæng. Stabiliteten i regionen afhænger af, at USA fører en upartisk politik, i stedet for den dobbeltmoral landet hidtil har udvist. På den ene side forsøger man at skabe fred med vores nabolandes regeringer; at Israel kun er kirurgisk, når det handler med Hamas, men man kan tydeligt se

konsekvenserne af det. Der er en risiko for at opildne til større konflikter med Egypten, Libanon og Iran. USA's manglende evne til at skabe en våbenhvile har kompromitteret dets troværdighed.

Den nuværende situation i Israel er meget ustabil, og optrapningen af spændingerne tyder på en farlig vej. Nogle observatører mener, at Israels undergang er i gang, hvilket understreges af nylige begivenheder som f.eks. studenterprotester i USA. Disse protester afslører en bredere kritik af Biden-administrationens håndtering af internationale konflikter, herunder Gaza-krisen og krigen i Ukraine. Ifølge eksperter er det et tegn på et større mønster af fiasko, når det gælder om at hævde amerikansk dominans på den globale scene.

I dag er drivkraften bag konflikter ofte forankret i nationale og økonomiske interesser snarere end i ren ideologi. Men det nidkære engagement hos enkeltpersoner, der er drevet af religion, giver stadig anledning til bekymring. Det er vigtigt at forhindre enhver potentiel optrapning til en religiøs konflikt, især mellem muslimer og jøder. Vores fokus er på at føre en national kamp, styret af den verdslige ideologi om etablering af en demokratisk enhed i Palæstina, hvilket er i overensstemmelse med vores ledes overbevisning. Men denne vision kræver en kollektiv indsats, herunder præsident- og parlamentsvalg i Palæstina samt en omfattende reform af vores politiske infrastruktur. Jeg siger ovenstående som selvkritik, fordi jeg er nødt til at være ærlig som akademiker for at kunne skitsere de store skridt, der er nødvendige for realistisk at opnå bæredygtig og varig fred.

Endelig kan en omfavelse af LaRouches koncept om økonomisk udvikling, som Schiller Institutet står for, spille en central rolle i at skabe global sikkerhed gennem regional sikkerhed og ved at løse langvarige konflikter som den palæstinensisk-israelske konflikt. Ved at prioritere økonomiske bånd frem for militære løsninger kan nationer fra

nord til syd omfavne en win-win-tilgang, der fremmer global stabilitet og velstand.

Jeg ønsker konferencedeltagerne held og lykke med deres bestræbelser, og jeg håber, at mit budskab er højt og tydeligt: Lad os alle sammen arbejde for fred og stabilitet gennem økonomisk stabilitet, og gennem det vi kalder LaRouche-konceptet. Hvilket er Oase-planen. Mange tak, mine damer og herrer.

English transcript:

Understanding the Historical Context of the Palestinian-Israeli Conflict: Current Realities, Challenges, and the Roadmap to Sustainable Peace and Lasting Justice, including the Oasis Plan

Prof. Dr. Manuel Hassassian

Palestinian Ambassador to the Kingdom of Denmark

Speech to the Schiller Institute conference on June 15, 2024.

Pre-recorded video on June 12, 2024 . This is the full speech in video and written form, and includes a couple of paragraphs that were cut during the conference presentation for time reasons.

I would like to start my address by thanking the Schiller Institute for this opportunity to address your esteemed conference. I'm sorry that I'm not going to be with you because I'll be traveling. And I would like to start my speech by giving a brief synopsis about the Oasis plan, because later my discussion or deliberation will be about the Palestinian-Israeli conflict and how that will be in the context of a plan that will really bring peace, security and justice through economic development and through ties between North and South, and what have you.

And allow me to start by shedding a brief light on the Oasis Plan, sponsored by the Schiller Institute under the title LaRouche solution for peace Through Development between Israel and Palestine and for all Southwest Asia. Peace through economic development is the only successful basis for lasting just peace in the Middle East region. There is no purely military basis for peace or security, and military solution has never been a solution. So there is no purely military basis for peace or security. Only development is essential. However, the greatest impediment to development in our region, which is the Middle East region and Southwest Asia, is the shortage of fresh water, as everybody knows. Because if we don't solve this problem, the next war in the Middle East is going to be over water resources.

And through the construction of network of desalination plants, ideally nuclear powered, that could turn the seawater into fresh water. These plants could connect the Red sea with the Dead Sea and the Dead Sea with the Mediterranean as it is outlined in the plan. And it will only come about by rejecting power politics, rejecting geopolitics, and building a new paradigm shift of international relations that is based on a new concept of economic development, i.e. security and development will prevail as a great design. As Helga Zepp-LaRouche once said. I'm quoting. "You have to have hope and give the youth a decent future to have a normal life of doing useful things." This plan should be applicable to the Palestine-Israel conflict, for its finality and for its duration of longevity, for peace and security. And now let me shed light on the current situation in Palestine. I think it is important to know the magnanimity of this great conflict that has been affecting the entire world. And as you can see, it has swept all over the world with public opinion that is becoming more and more aware of what the Palestinians are

going through in Gaza, the West Bank and East Jerusalem. Israel's ongoing apocalyptic military campaign against Gaza and the West Bank and East Jerusalem comes on top of 76 years of persecution, displacement and genocide. It has resulted in mass destruction. It has resulted in displacement of over 90% of the Gazan population, and the deaths and maiming of tens of thousands of innocent civilians, most, as you know, are women and children.

For the past 250 days, Israel has conducted a sustained campaign of airstrikes targeting civilians in Gaza. In the latest escalation, around 210 Palestinians have been massacred, with over 400 wounded at Al-Nuseirat refugee camp in central Gaza. The death toll stands at

approximately more than 37,000, with half of the victims being children. Tragically, over 10,000 martyrs are believed to be trapped under the rubble of destroyed buildings. The dire situation is exacerbated by the loss of 147 UN personnel and the destruction of 32 hospitals, leaving only a few operational facilities with limited resources. Furthermore, all educational institutions, including schools and universities, have been decimated, and numerous religious sites such as churches and mosques, have been completely destroyed. Control of the Rafah border crossing further restricts access to essential supplies, including fuel, preventing the functioning of vital services. As a result, approximately 70% of Gaza's infrastructure lies in ruins, intensifying the humanitarian crisis in the region.

What label best describes this conflict? Is it a defensive war, with Israel protecting itself, or is it a campaign to suppress a people striving for independence and freedom? Sometimes, I find it ironic when I discuss with European or

American officials, as I've done countless times in my diplomatic career, and they continuously advocate for a two-state solution while Palestine faces increasing destruction. Despite this reality, the rhetoric persists. If they truly support a two-state solution, why do they wield veto power in the United Nations, especially when nearly 140 countries have recognized Palestine? Moreover, Europe often follows the lead of the United States in this matter, raising questions about the balance in their approach to the two-state solution.

Today, Palestinians are advocating for the fundamental human principle of self-determination. The question arises as to why the global community universally supports self-determination, as articulated in Woodrow Wilson's 16th article, yet this principle is often disregarded in the context of Palestine. This prompts reflection on whether Palestinians are perceived as deserving less consideration in their quest for recognition as an independent nation-state within the international community.

During the inception of the Zionist project in Palestine, the region was already significantly developed compared to neighbouring areas. Infrastructure such as harbors and airports, as well as a thriving economy and agriculture, were already established. Contrary to claims made by figures like Prime Minister Golda Meir, who stated that the desert bloomed only after the arrival of Zionists, historical evidence suggests otherwise. There are documented records supporting the assertion that the region was already prosperous before the onset of the Zionist movement.

This enduring conflict, which has persisted for many years, has not adequately stirred the conscience of the global

community. It has often been regarded as a regional dispute or a conflict between two parties vying for the same territory. However, Palestinians assert that they are not contesting the land but rather asserting their rightful ownership. They view Zionists as intruders who have sought to control their homeland. Therefore, the conflict is not simply a matter of competing claims over shared land; it is perceived as an incursion by Israel. The Zionist endeavour received backing from the international community, which bears the brunt of the responsibility to reverse the consequences of these actions.

The discourse on the practices associated with this contentious occupation could extend for hours, yet the crux of the matter is clear: how can we bring about an end to this conflict? Moreover, who are the primary stakeholders endeavouring to forge a resolution? It's frustrating that despite positioning itself as the gavel holder of the peace process for the last

three decades, the United States has faltered, resorting more to crisis management than conflict resolution. Presently, it's evident that the U.S. has failed dismally in its role as an honest broker for peace, as it has disproportionately supported, unequivocally, Israel, the dominant party, over Palestine, the marginalised counterpart.

Regrettably, our faith in the Americans has been misplaced. I feel sorry for the American citizens who are governed by such ineffective leadership in the United States, with a myopic vision to fostering global security and peace. A president advocating for humanitarian access is paradoxically sending thousands of bombs, resulting in the deaths of innocent children and Palestinians in Gaza. How can we tolerate such senile statements from a president who seems out of touch with

reality? Sadly, the alternative isn't any more promising.

In the current global landscape, the notion of using individuals or countries as mere pawns in international conflicts is increasingly deemed untenable. While such conflicts have the potential to escalate into regional or even global wars, the root causes often trace back to fundamental issues like extreme hunger, abject poverty, lack of economic development and national interests.

Therefore, a question arises: what implications would the recognition of Palestine as a state hold for the international community? Notably, Palestine has previously demonstrated willingness to compromise, as evidenced by its acceptance of only 22% of historic Palestine for statehood in 1988. This territory encompasses the West Bank, Gaza, and East Jerusalem, while the remaining 78% was accorded to the Zionist project. Despite this heavy compromise, the quest for further territorial expansion, particularly in the West Bank, persists among certain factions within Israel. That said, it is important to note that Israel's interest in Gaza primarily revolves around security considerations, and access to oil, rather than territorial ambitions.

Over the past two decades, there's been a notable absence of effective and charismatic global leadership, contributing to a sense of stagnation or decline amidst ongoing conflicts, hunger, and injustice. This raises questions about the quality of democratic representation and the influence of political parties in shaping leadership choices. Despite the abundance of intellectual and institutional resources in the United States, exemplified by renowned think tanks and academic institutions like Harvard, Yale, Columbia, etc. the

presidential candidacy of figures like Biden and Trump is viewed by some as a impotence and ineffective. This highlights concerns about the dominance of political elites over the electoral process, rather than genuine grassroots leadership.

The effectiveness of the United States as a third party mediator to bridge the gap and inequity between two sides that are not on equal footing is called into question. In negotiations between Israel and Palestine, the imbalance in power dynamics is evident. The United States, holding a dominant position, often drafted resolutions favouring Israel, leaving the Palestinians with little choice but to comply. This lack of parity undermines the essence of genuine negotiations, which ideally involve symmetric negotiations between two contending powers striving to resolve differences. However, in this context, negotiations were dictated more by power politics than by sincere dialogue. The Palestinians, as the underdog party, consistently bore the brunt of these imbalances.

The current state of demonstrations in Israel may appear misleading; however, it's crucial to understand the broader public sentiment. There has been a significant shift in Israeli public opinion since the first Intifada of 1987, with a predominant support for right-wing leadership. The influence of left progressive elements has diminished, leading to their marginalisation within the political landscape. The emergence of figures like Ben-Gvir, Smotrich, and Netanyahu in positions of power reflects this right-wing trend. Consequently, the potential for a more liberal government advocating for peace has been hindered by the prevailing right-wing sentiment in Israeli society.

The adage "Charity starts at home" rings true in this context. The stability of the region hinges on the United States adopting an impartial policy instead of the double standards it has demonstrated thus far. On the one hand, attempting to have peace with our neighbouring governments; that Israel is only surgical when it deals with Hamas, but one can plainly see the ramifications of that. There's a risk of instigating wider conflicts with Egypt, Lebanon and Iran. The failure of the U.S. to bring a ceasefire has compromised its credibility.

The current situation in Israel is very volatile, with escalating tensions suggesting a perilous path. There are observers expressing the belief that the destruction of Israel is underway, highlighted by recent events such as student protests in America. These protests unveil a broader critique of the Biden administration's handling of international conflicts, including the Gaza crisis and the Ukraine war. Pundits view this as indicative of a larger pattern of failure in asserting American dominance on the global stage.

Today, the impetus for conflict is often rooted in national and economic interests rather than pure ideology. However, the zealous commitment of individuals driven by religion remains a concern. It is important to prevent any potential escalation into a religious conflict, particularly between Muslims and Jews. Our focus is on the pursuit of a national struggle, guided by the secular ideology of establishing a democratic entity in Palestine, which aligns with the beliefs of our leadership. Yet, this vision necessitates collective efforts, including presidential and legislative elections in Palestine, as well as comprehensive reform in our political

infrastructure. I say the above as self-criticism, because I have to be honest as an academic in order to outline the major steps required to realistically attain sustainable and lasting peace.

Finally, embracing the LaRouche concept of economic development as espoused by the Schiller Institute, could play a pivotal role in creating global security, through regional security, through resolving long-standing conflicts such as the Palestinian-Israeli conflict. By prioritising economic ties over military solutions, nations from the north to the south can embrace a win-win approach that promotes global stability and prosperity.

I wish the conferees all the good luck in their endeavors, and I hope my message is loud and clear, and let's work all together for peace, stability, through economic stability and through the what we call the LaRouche concept. Which is the Oasis plan. Thank you very much, ladies and gentlemen.

**Tale af Helga Zepp-LaRouche:
Panel 1: Verden på afgrundens
rand:**

For en ny westfalsk fred! Online-konference 15. juni 2024

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Goddag, kære excellencer, venner af Schiller Instituttet, kære konferencedeltagere!

Lad mig starte med et perspektiv, som er meget velkendt blandt landene i det Globale Syd; som faktisk er blevet den Globale Majoritet i de senere år. Men dette perspektiv er næsten ukendt i Europa og USA. Jeg taler om, at et nyt verdenssystem er ved at blive opbygget, en polycentrisk, harmonisk verden, en "multi-nodal" verden. En verden, som bliver mere retfærdig, hvor alle lande har ret til at udvikle sig; kan vælge deres egen udviklingsvej i overensstemmelse med deres egen kultur, deres egen tradition og deres egen filosofi. Dette er allerede ved at ske. Det er meget fremskredent i forskellige former. For eksempel vokser det i form af BRIKS-landene, som allerede siden topmødet i Johannesburg sidste år er vokset fra 5 til 10. Nu er der yderligere 59 lande, som har ansøgt om at blive medlemmer, så det er i alt næsten 70 lande. Og blandt dem er naturligvis Kina og Indien, som tilsammen tegner sig for næsten 3 milliarder indbyggere.

Så, det vi oplever – og jeg tror ikke, at nogen i Vesten har en passende forståelse, eller kun meget få mennesker har en passende forståelse for dette – er, at vi oplever afslutningen på en epoke. Hvad jeg mener med det er de 600 år, der startede omkring år 1500, med kolonialisme og efterfølgende neokolonialisme, som fortsatte, selv efter at mange lande i den såkaldte udviklingssektor havde opnået uafhængighed. Som premierminister Nehru og præsident Sukarno allerede havde

advaret om på Bandung-konferencen, fortsatte neokolonialismen i form af nægtelse af adgang til kredit til udvikling, handelsbetingelser og generelt uretfærdige forhold. Men i de sidste 10-12 år begyndte BRIKS' fremtrædende rolle at stige, fra 2014 med det berømte topmøde i Brasilien. De har gennemgået en enorm udvikling: Xi Jinpings Bælte- og Vej-Initiativ, den massive industrielle vækst i mange nye lande som Brasilien, Indonesien, Egypten, Nigeria, Sydafrika og andre. Alt dette er naturligvis til dels et resultat af Kinas fremgang. Uden Kinas civilisatoriske bidrag, som er uden noget andet sidestykke og uden fortilfælde, fordi det ikke kun løftede 850 millioner af sine egne folk ud af fattigdom, men det strakte også sine hænder ud og gav gennem korridorer, gennem udviklingsprojekter, gennem industriparker; en hånd til de andre udviklingslande, så de kunne starte denne vækstproces på egen hånd.

Til dels var det Kinas fremgang, men til dels var det også et tilbageslag for forsøget efter Sovjetunionens sammenbrud på at etablere en unipolær verden af de neokonservative i USA og deres medtænkere i Storbritannien, og Francis Fukuyamas berømte End of History betød faktisk, at der var en hybris, hvor de forfulgte ideen om, at hele verden, hvert eneste land på planeten, ville vedtage den vestlige neoliberale model for demokrati.

De midler, der skulle bruges til at opnå dette, var ikke særligt rare. Det omfattede regimeskift mod lande, der ikke ville gå med til dette; farvede revolutioner ved at bruge civile organisationer og NGO'er til at destabilisere eksisterende valgte regeringer. Den var baseret på interventionskrige – Afghanistan, Irak, Syrien, Libyen og andre. Den var baseret på et brutalt regime af ensidige sanktioner uden opbakning fra FN's Sikkerhedsråd, som altid

ikke var rettet mod regimerne, men faktisk straffede befolkningerne for at få dem til at gøre oprør mod deres regeringer. Det omfattede bevæbning af dollaren og euroen.

Alle disse faktorer skabte en faktor, hvor der opstod en stærk bevægelse mod neokolonialisme; af lande, som kræver retten til deres egen udvikling. De ønsker ikke længere blot at være råvareeksportører, hvor fortjenesten på deres råstoffer går til multinationale selskaber, karteller og banker. Men i stigende grad inspireret af Kinas eksempel ønsker landene at skabe værdikæden i deres egne lande; at udvikle deres egen industriproduktion; at blive mellemkomstlande i den nærmeste fremtid.

Hvis vi tænkte os om, burde vi i Europa og USA være glade for dette. Det ville betyde afslutningen på den migrationskrise, som plager mange mennesker i Europa og USA, og som i høj grad bidrog til det seneste valgresultat ved valget til Europa-Parlamentet. Burde vi ikke være glade for, at unge mennesker fra Afrika, Asien og Latinamerika ønsker at blive hjemme og hjælpe med at opbygge deres egne lande i stedet for at dø af tørst og sult i Sahara eller drukne i Middelhavet i forsøget på at nå Europa eller blive skudt på ved den mexicansk-amerikanske grænse? Lande som Tyskland, Italien, Schweiz, Frankrig, USA og Japan er alle eksportorienterede lande. Vi bør støtte landene på de voksende udviklingsmarkeder, så de bliver velhavende og rige, og vi får voksende markeder. Det er en absolut win-win-situation.

Hvorfor er vi så på randen af tredje verdenskrig? NATO's fortælling om en uprovokeret russisk angrebskrig forudsætter, at hele verdens befolkning har historisk hukommelsestab. At vi ikke kan huske tiden for den tyske genforening, hvor vi fra

Schiller Instituttet var en absolut magtfaktor midt i det hele. Vi er en del af det, så vi læser ikke bøger om det; det var vores historie. Vi husker løfterne til Gorbatsjov om, at NATO ikke ville flytte sig en tomme mod øst. Vi husker de håbefulde diskussioner om et fælles europæisk hus; et fælles økonomisk rum fra Vladivostok til Lissabon. Så skete der fem udvidelser af NATO mod øst. Den orange revolution i Ukraine; Rosenrevolutionen i Georgien; Maidan, som var et amerikansk og vestligt støttet kup mod en demokratisk valgt regering. Vi husker stadig Victoria Nulands berømte udtalelser, som jeg ikke vil gentage her, fordi det ikke er lady-like. Vi husker, at Merkel og Hollande indrømmede, at deres deltagelse i Minsk II kun var et trick for at give ukrainerne mere tid til at blive trænet til en NATO-standard. Jeg kan kun skitsere denne udvikling her, men det er nok til at tegne et billede af de ting, der sker nu.

Nu er situationen på slagmarken i Ukraine tæt på et dødvande. Den ukrainske modoffensiv fra sommeren 2023 slog tydeligvis fejl. Der er en klar russisk fordel, men på grund af den massive våbenforsyning fra Vesten er Rusland ikke i stand til bare at nedkæmpe de resterende udtømte ukrainske styrker. Der bliver sendt nye og kraftigere våben. Vi befinder os i en spiral af optrapning. Macron krævede som bekendt, at der skulle sendes landtropper; mange af dem er der allerede i form af rådgivere. Cameron fra Storbritannien tillod brugen af vestlige våbensystemer, krydsermissiler, og derefter i stigende grad ideen om langdistancemissiler, der skulle bruges dybt ind i Ruslands territorium. Og Putin, som svar på disse udtrykkeligt nævnte vestlige provokationer, havde for første gang manøvrer med taktiske atomvåben.

Vesten ignorerede dette. Blinken optrappede det bagefter og sagde: "Ja, I kan bruge våbensystemerne til angreb ind på

russisk territorium.” Så det fik Putin til at foretage endnu en manøvre i Rusland og i Hviderusland. Så kom angrebet på det russiske radarsystem til tidlig varsling i Armavir og forsøget i Orsk. Disse angreb havde intet at gøre med krigen i Ukraine, men den eneste måde, Rusland kunne læse dette på, var, at det var et forsøg på at slå kapaciteten ud; altså et atomart angreb mod Rusland. Det ville tydeligvis ikke have været muligt uden NATO's hjælp, uden USA's taktiske hjælp. Derfor har opfattelsen i Rusland af, at NATO de facto allerede er i krig med Rusland, været støt stigende.

I Vesten breder fortællingen sig også i stigende grad om, at krig er uundgåelig. Den tyske forsvarsminister Pistorius gik ind i denne utrolige kampagne om, at Tyskland skal blive "krigsklar" igen. Skal vi efter vores historie gå den vej igen? Er denne mand klar i hovedet? Og er det tyske folk, som bare sluger dette, som om intet var hændt, ved sine fulde fem?

Krigen med Rusland vil ifølge Pistorius finde sted i 2029. Rusland må tabe, siger Baerbock og andre af disse utroligt kloge mennesker. Ukraine skal vinde. Det skaber et dilemma, for det russiske nederlag er udelukket; glem det. Rusland er verdens stærkeste atommagt, og det vil aldrig kapitulere; det er helt ude af overvejelserne. På ét niveau tror folk i Rusland, at på det niveau, hvor folk virkelig styrer showet, ikke på niveau med Biden og Blinken, men med de virkelige magthavere, er beslutningen allerede truffet. Der er allerede givet ordre til at gå i krig med Rusland. Det er ifølge alle vidnesbyrd konsensus i Rusland lige nu. Som svar på de russiske angreb i Kharkiv optrappedes angrebene på civile mål i Belgorod, og de betragtes i Rusland som terrorangreb, fordi de hovedsageligt rammer børn, civile osv. I Rusland er der enighed om – og det kunne man høre på sidelinjen af St. Petersborgs Internationale økonomiske Forum – at det hele

allerede er gået for vidt, og derfor er der opstået en diskussion om et afskrækkende angreb. På Sankt Petersborgs Internationale Økonomiske Forum havde Putin en diskussion, [tidsstempel 2:52:54-3:14:42], hvor man tydeligvis bevidst valgte at gøre Sergej Karaganov til ordstyrer. Han er kendt for at være førsteangreb-manden nummer et i Rusland, manden med halshugningsangrebene. I modsætning til Karaganov er vi ret glade for, at Putin er meget tålmodig, og han gjorde det igen og igen meget klart, at den russiske strategiske doktrin er, at Rusland kun vil bruge atomvåben, hvis Ruslands territoriale integritet er truet, men at de også har symmetriske og asymmetriske svar på vestligt støttede ukrainske angreb.

Den største fare er, hvis Vesten begynder at tro på deres egen fortælling om, at Putin kun bluffer. Jeg tror ikke, at Putin bluffer, og den myte skal udryddes, for det er en af de mange ingredienser, der kan føre til en katastrofe. Rusland har også sagt, at hvis der er NATO-landtropper i Ukraine eller udstationering af F-16-fly, som kan bruges til to formål, så vil ikke kun disse tropper og militære genstande på jorden blive ramt, men også de beslutningscentre, hvor ordren blev givet til at udstationere dem.

I dag eller i går kunne vi læse i aviserne, at kommandoen for krigen i Ukraine var blevet overført fra Ramstein i Tyskland til en NATO-kommando i Wiesbaden. For de mennesker der ved, hvad det betyder for os, er det et meget ubehageligt sted at være i fremtiden. Hvis man tænker på, hvordan USA behandler de allieredes interesser, som vi helt sikkert vil høre fra Rainer Rupp senere i dette panel, og som også er meget grafisk beskrevet af Klaus von Dohnanyi, den tidligere overborgmester i Hamborg i en bog, hvor han beskriver, hvordan amerikanerne under NATO's manøvrer ikke bekymrede sig om, hvorvidt der

ville blive smidt nogle atombomber over Tyskland; det var bare et krigsoffer, der skulle tages højde for. Det er naturligvis et meget skræmmende perspektiv.

I dag starter også den schweiziske konference i Bürgenstock, der er baseret på Zelenskyj-formlen om en såkaldt Ukraine-fredskonference, som allerede inden den starter, er dømt til at mislykkes, fordi Rusland ikke er inviteret. I dag kom Putin med et nyt fredsforslag for Ukraine, hvor han grundlæggende foreslår, at alle vestukrainske tropper skal trækkes tilbage fra det område, hvor befolkningen stemte for at blive en del af Rusland. Og at der skal være et absolut sidste ord om, at Ukraine aldrig vil blive en del af NATO. Så hvad gør de toneangivende medier? De begynder at opildne Putin ved at sige, at Putin opdiger igen, hvad taler han om? Det er stadig konfrontationens vej, og vejen til optrapning, indtil det er for sent.

Det, vi har brug for, er en ny global sikkerheds- og udviklingskonference, som tager hensyn til interesserne i hvert eneste land på kloden. Den oplagte model må være Den Westfalske Fred, som i 1648 afsluttede 150 års religionskrig, hvoraf 30-årskrigen kun var den sidste fase. Grunden til, at folk kom til fornuft, var, at en tredjedel af alt allerede var ødelagt; en tredjedel af befolkningen, kvæget, landsbyerne. De indså, at hvis krigen fortsatte, ville der ikke være nogen i live til at nyde sejren. Er det ikke endnu mere tilfældet i en tid med atomvåben? Vi vil alle være døde, hvis det nogensinde kommer til en global atomkrig. Og vi er på randen af den, på kanten af den. En sådan global krig vil ifølge de bedste forskere blive efterfulgt af sandsynligvis 10 år med en atomar vinter, hvor alt liv på planeten vil forsvinde.

I går foreslog præsident Putin et nyt sikkerhedssystem, uafhængigt af forslaget om Ukraine. Et nyt system med udelelig sikkerhed i Europa baseret på det større eurasiske partnerskab. Putin sagde: "Hvem vil benægte, at geografien ikke kan ændres? Vi er nødt til at leve sammen på en eller anden måde." Dette sikkerhedssystem er åbent for europæiske lande og NATO-lande, sagde han. For at vende tilbage til begyndelsen af mine bemærkninger, så er dette nye verdenssystem ved at opstå; dette polycentriske harmoniske multi-nodale system. Xi Jinping har i de seneste år ofte opfordret til et fælles samfund for menneskehedens fælles fremtid.

Det er en smuk idé, som har eksisteret i mange århundreder; den er ikke ny. Gottfried Wilhelm Leibniz sagde i det 17. århundrede, at de to mest avancerede civilisationer på de to poler af det eurasiske kontinent skulle strække deres hænder ud og arbejde sammen om at udvikle alle landene derimellem. Udvikl Syden sammen. Friedrich List, den mest berømte tyske økonom, skabte faktisk forestillingen om en rumtidsøkonomi, da han diskuterede den kontinuerlige opbygning af infrastruktur rundt om på kloden, indtil den til sidst ville forbinde hele kloden gennem sådanne tog og andre systemer – og en tidlig vision for vores forslag om Verdenslandbroen. Han havde en idé om, at en stigende sammenkobling af den globale infrastruktur ville skabe forudsætningerne for at udveksle kreative ideer inden for videnskab og kunst, og det ville blive menneskehedens økonomi. Hvor alle nationer til sidst ville forenes i det, han kaldte en "planetens republik". Cai Yuanpei, som var den første uddannelsesminister i Sun Yat-sens regering og senere præsident for universitetet i Beijing og den mand, der bragte Schillers begreb om æstetisk uddannelse ind i Kina, havde en smuk vision om et stort fællesskab for hele verden – på kinesisk "datong shijie".

Dette er ikke længere en fremtidsvision; den er her. Og i stedet for at snuble ind i den sidste verdenskrig, hvorefter der ikke vil være noget, så lad os slutte os til den Globale Majoritet. Jeg takker jer alle sammen.

Imperiet kollapser – sørg for at holde dem fast mellem en klippe og en rolig stemme af fornuft

ikke korrekturlæst

16. juni 2024

De vestligt ledede begivenheder i de foregående dage har kun yderligere understreget den farlige situation, som verden befinder sig i – mellem de vestlige landes moralske og politiske fallit og samtidig deres hævde af ensidig dominans. "Topmødet for fred i Ukraine", der blev afholdt i Schweiz i weekenden, er nu det seneste skuespil, der er gået i vasken på trods af den enorme fanfare, der var forud for det. Bortset fra det faktum, at kun få af de førende ikke-vestlige lande i verden sendte delegationer på højt niveau, og at endnu færre af dem gik med til at underskrive den endelige fælleserklæring, blev det i løbet af weekenden bredt anerkendt, at der ikke kan ske fremskridt uden Ruslands deltagelse.

Dette fulgte i hælene på sidste uges G7-topmøde i Italien,

hvor der blev stillet krav, som aldrig vil blive opfyldt, såsom at Rusland skal betale 486 milliarder dollars for at genopbygge Ukraine, eller den nye "alliance" mellem Ukraine og USA. Ikke alene havde disse ledere svært ved at finde præsident Biden, men de kæmpede også med at finde ud af, hvem der overhovedet skulle sidde i embedet i de kommende måneder i betragtning af deres forfærdelige placering efter det seneste EU-valg.

På trods af disse realiteter, som er indlysende for de fleste fornuftige mennesker i verden, har amerikanske og europæiske embedsmænd nægtet at indse det og vågne op. Mange kom med krigeriske udtalelser om Rusland under arrangementet i Schweiz, og G7 øgede endda sin indsats for at imødegå "informationsmanipulation" på hjemmefronten. Endnu værre er de vilde tiltag i den amerikanske kongres for at genstarte et atomart våbenkapløb, herunder snak om at øge antallet af udstationerede sprænghoveder, udvide berigelsen af uran og udvikle nye fremføringssystemer til interkontinentale ballistiske missiler (ICBM'er).

I lyset af en så udbredt irettesættelse af deres politik kan det nuværende vestlige politiske etablissements handlinger kun beskrives som vanvid – en viljeløs reaktion, der tankeløst accelererer mod tragediens uundgåelige konklusion. Men selv om det er vigtigt at diagnosticere og anerkende denne faktor af irrationalitet, der skubber verden mod en atomar verdenskrig, er det lige så vigtigt at kunne reagere med en rolig fornuftsstemme, hvis verden skal have en chance for at overleve. Heldigvis er der sådanne rolige og fattede stemmer på banen.

Den russiske præsident Putin holdt en skelsættende tale til de øverste embedsmænd i sit udenrigsministerium sidste fredag, den 14. juni, hvor han diskuterede de enorme forandringer, der finder sted i verden, og fremlagde det valg, som vestlige ledere og andre står over for, hvis de har midlerne til at reagere. Det sagde han: "Verden ændrer sig hurtigt. Global

politik, økonomi og teknologisk konkurrence vil aldrig blive det samme som før. Flere lande stræber efter at styrke deres suverænitet, selvforsyning og nationale og kulturelle identitet.”

Det er vigtigt, at han påpegede det universelle princip om menneskelighed, som, hvis det blev realiseret, ville være i stand til at cementere denne form for nyt paradigme blandt nationer: “Denne nye politiske og økonomiske virkelighed tjener nu som fundament for den nye multipolære og multilaterale verdensorden, og det er en uundgåelig proces. Den afspejler den kulturelle og civilisatoriske mangfoldighed, som i sagens natur er en del af menneskeheden, på trods af alle forsøg på kunstig forening.” Disse ændringer “gør det muligt at løse de mest komplekse problemer sammen til fælles gavn og at opbygge gensidigt fordelagtige relationer og samarbejde mellem suveræne stater af hensyn til befolkningernes velfærd og sikkerhed.”

Helga Zepp-LaRouche har uddybet disse begreber endnu mere i sine “Ti principper for en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur”, hvor hun peger på behovet for at forankre globale relationer – og politik i al almindelighed – i naturretten i modsætning til jungleloven i nutidens “regelbaserede orden”.

Schiller Instituttets konference, som blev afholdt i weekenden, tog netop disse spørgsmål op og mere til og gav en grundig diskussion af dagens krise, og hvad der kan gøres for at løse den. Panel 3 og 4, som fandt sted søndag, fokuserede på de udfordrende, men lige så vigtige spørgsmål om videnskab, kultur og menneskelig kreativitet, som ligger til grund for et virkelig sundt menneskeligt samfund, og som omgående må opleve en renæssance, hvis Vesten skal overvinde den banalitet, demoralisering og nedbrydning, der har gjort det muligt for verden at komme til det punkt, hvor den er i dag.

Cirkulationen og beherskelsen af denne type ideer er det, der

kræves for at udvikle de rolige og fattede stemmer – baseret på virkelige principper og en kærlighed til menneskeheden i modsætning til en hysterisk reaktion på dagens kollapsende neoliberale system – som vil afgøre, om verden kommer ud af denne krise eller ej. Og samtidig organisere en hær til at kræve det.

Som Helga Zepp-LaRouche opsummerede i pressemødet den 12. juni "Faren for atomkrig er reel og må stoppes" i National Press Club: "Tænk som en verdensborger, hvilket er vejen til en harmonisk verden... Vi er nødt til at løfte menneskeheden op på et højere moralsk niveau, hvis vi vil overleve denne store fare."

Foto: G7 Itaalìa